

Ác Dương Phác Lang

Contents

Ác Dương Phác Lang	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	22
5. Chương 5	32
6. Chương 6	40
7. Chương 7	50
8. Chương 8	57
9. Chương 9	64
10. Chương 10: Chương Cuối	69

Ác Dương Phác Lang

Giới thiệu

Ở nhà tông phụ cũng liên thôi, Bây giờ còn tưởng ép nàng xuất giá tông phụ. Phi! Không có cửa đâu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-duong-phac-lang>

1. Chương 1

Đặng huyện ở vùng biên trấn cũng không tính là nhỏ, tuy không có danh thắng hay sản vật đặc biệt gì nhưng vì nằm trên đường quan đạo đến kinh thành nên có nhiều thương nhân lui tới, sinh ý toàn thành chủ yếu là nhờ vào tiệm cơm, khách sạn, tiêu cục cùng với tiền trang.

Điểm đặc biệt là nội câu lan viện cùng sông bạc đều thiết lập trên các lầu thuyền, hoa thuyền bên phải, đồ thuyền bên trái, neo đậu ở ven bờ sông ngoài trấn. Mặc dù mùa thu, nước có ít đi một ít cũng không ảnh hưởng tới vẻ xinh đẹp của dòng Thoan Hà. Dòng nước xan biếc chảy về hướng đông, hai bên bờ là rừng cây,

ẩn hiện có hồ điệp..tạo nên sự u tĩnh thanh nhã. Dọc theo Thoan Hà, từ chỗ hoa thuyền chạy xuống có một ngọn núi tuy không lớn cũng không hùng vĩ nhưng lại có nét đặc biệt.

Ở bên sườn núi có một tòa nhà nhỏ, giờ phút này, một thiếu phụ đang phơi quần áo, mặc dù quần áo vải thô cũng không giấu được vẻ xinh đẹp tuyệt trần, bên cạnh nàng có một tiểu nam hài đang cầm một cành trúc nhỏ cắm xuống đất.

“Mập Mập đang làm cái gì a?”

“Trùng trùng, trùng trùng.”

Mập Mập ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, vui vẻ nhếch miệng cười, thiếu phụ cũng nhìn lại hần cười, đồng thời trong lòng không nhịn được thầm khen : Thật khá tiểu oa nhi! Khuôn mặt trắng hồng, ngũ quan như phấn điều ngọc mài, hai hàng lông mày rậm đen, phối hợp với hai tròng mắt trong suốt cùng cái mũi thẳng khéo léo,đôi môi đỏ hồng. Đúng là bộ dạng người gặp người thích. Bộ dáng xinh đẹp cùng tính cách bướng bỉnh, đáng yêu làm cho người ta thấy hần không nhịn được muốn ôm một cái, hảo hảo yêu thương, cho nên tới giờ Mập Mập đã có tới sáu can nường a.

“Lấy trùng làm gì a? Mập Mập, nếu khiến ột thân bản, như thế này nường người trở về sẽ mắng người a!”

Mập Mập dùng ngón tay nhỏ gà đàn. “cho gà con ăn, gà con muốn ăn.”

Thiếu phụ lắc đầu cười nói: “Chúng nó chính mình sẽ tìm ăn, không cần người bận việc. Đi rửa tay đi! Nường người sắp về tới a.”

Mập Mập trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mẫu thân hần, cho nên, dù hần không tình nguyện vẫn chu cái miệng nhỏ nhắn mà đi rửa tay. Nhìn hần ngúng nguẩy, thiếu phụ không nhịn được bật cười. Vật nhỏ này thật làm cho người ta cực kỳ yêu thích. Thiếu phụ đã phơi xong quần áo, cầm lấy cái rổ không quay người lại mới thấy từ xa đi tới một thân ảnh yếu điệu, nàng quay đầu nhìn Mập Mập đang vừa rửa tay vừa nghịch nước nói “Mập Mập, không cần giặt sạch, người nường trở về la.”

Đỉnh một thân ả ướt, Mập Mập nhảy dựng lên hoan hô một tiếng, liền hướng mẫu thân chạy tới, “Nường, nường.....” Lung lay thoáng động thân hình nhỏ nhắn liền ngã xuống đất, nhưng hần không khóc không la, vội đứng lên tiếp tục chạy về phía trước ” kẹo hồ lô, kẹo hồ lô”

Một cô nường ước chừng 18 – 19 tuổi, xinh đẹp, hoạt bát đáng yêu, một thân lục sắc càng tạo nên vẻ anh khí, linh lợi. Chỉ thấy nàng hai chân bước vội, vừa tới, tay liền chụp tới, gơ Mập Mập lên cao, làm cho hần bay lượn vòng vòng trên không.

“Mập Mập, có nhớ nường nha?”

“Tưởng, tưởng!” Mập Mập khanh khách cười lớn. “nhớ nường, rất nhớ, rất nhớ!”

Lãnh Thủy Tâm miệng cười tươi, tay ôm thân hình nhỏ nhắn mập mập vào lòng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn vài cái.

” Cái miệng nhỏ nhắncủa người rất giỏi dụ người a”, nàng nói xong lấy gối to đeo bên thắt lưng xuống, theo bên trong lấy ra một cái gối nhỏ” kẹo hồ lô của người đây, nường không có quên a”

Mập Mập mừng rỡ reo lên, khẩn cấp đoạt lấy túi giấy về bên mình, Thủy Tâm cười khẽ, để hần xuống đất hướng thiếu phụ trung niên hỏi ” Sương di, ta không có ở đây, tiểu tử béo này có làm phiền người không?, nếu có hãy nói mau nha, ta sẽ đánh hần trước khi cho hần ăn kẹo hồ lô”

” tiểu tử này rất ngoan, làm người ta vui vẻ, làm sao lại gây họa” thiếu phụ trung niên Tư Đồ Sương cười nói ” thật ra người vừa đi đâu a?”

Thủy Tâm đang ngồi trên ghế nhĩ trước nhà, chống hai ma nhìn con đang ăn kẹo hồ lô trả lời ” đi đến miếu thấp hương, sau đó lên phố mua chút phấn son”

Tư Đồ Sương cũng ngồi xuống một cái ghế nhỏ khác, hỏi ” không phải gặp cái gì phiền toái chứ?”

Thủy Tâm xuy một tiếng. “Nói đùa! Có ta ở đây sẽ có cái gì phiền toái? những kẻ muốn gây phiền toái đều bị ta giáo huấn từ mấy trăm năm trước, còn lại đều là những người thành thật, nên còn ai dám tìm bản cô nương gây phiền toái”

Tư Đồ Sương nhìn bộ dáng kiêu ngạo của nàng không khỏi thở dài thật sâu ” Thủy Tâm, ta không phải muốn nói ngươi nhưng là một cô nương không nên làm loại sự tình này, mà phải tìm một người nào đó gả mới là tốt a”

Thủy Tâm tà nghệ nhìn Tư Đồ Sương” Sương di, người không phải không biết chí hướng của ta, trở thành một hiệp nữ hành tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa mới là chuyện ta muốn làm, lập gia đình” nàng xùy một cái ” kiếp sau đi, ta mới không cần một trượng phu đến quản ta”

” Giống như cha ta, trước sau thê thiếp cộng lại có năm người, người nào hấn cũng quản. Cái kia không cho, cái này không được, còn nói cái gì nữ tử chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong khuê phòng làm hiền thê lương mẫu, không thể tùy tiện xuất môn. Đã làm thời đại gì, trên gian hồ nhiều hiệp nữ như vậy, vì sao ta lại không thể trở thành một hiệp nữ?

Tư Đồ Sương lắc đầu ” nghe ngươi nói kìa, dù sao Lãnh gia trang của ngươi cũng coi như có chút danh tiếng, muội phu sẽ hiểu chuyện , ngươi hảo hảo nói chuyện với hấn, có lẽ...”

“Không có cửa đâu!” Thủy Tâm hừ nhẹ. “ ta đều năn nỉ nhiều lần, hấn ngay cả một chiêu võ công cũng không dạy ta, ta là tự thân học trộm một chút, lại cầu các ca ca âm thầm dạy ta một ít nên mới có một thân công phu này. Nói cho ngươi nha, đại tẩu gả đến trước đây cũng là một hiệp nữ. Sau khi nàng gả đến đây, cha không cho nàng dùng võ công a”

Tư Đồ Sương lại thở dài. “nhưng ngươi cũng không cần vì làm hiệp nữ mà không từ thủ đoạn đi”

Thủy Tâm nhún vai ” không có biện pháp, bị bắt buộc thôi”

Tư Đồ Sương không biết nên nói như thế là tốt hay không nữa, cho nên chỉ có thở dài.

Lãnh gia trang thanh thế, uy tín vang dội cả hắc bạch lưỡng đạo, mà trang chủ Lãnh Thương Hùng cá tính ngay thẳng, làm việc cẩn thận, hấn chỉ có một chút tật xấu đó là trọng nam khinh nữ. Hấn kiên trì tư tưởng: nam chủ ngoại, nữ chủ ngoại; bởi vậy nữ nhân bên trong Lãnh gia trang không được tùy ý động võ, đặc biệt là tam nữ nhi Thủy Tâm hướng hấn đòi học võ công, hấn liền từ chối thẳng thừng. Thủy Tâm luôn luôn ngưỡng mộ các hiệp nữ đương nhiên sẽ không có khả năng liền từ bỏ, nàng liền vụng trộm học, âm thầm luyện. Nhưng mà, như vậy nàng còn không vừa lòng, đến tuổi cập kê nàng liền quần quýt lấy Lãnh Thương Hùng đòi xuất môn, làm hiệp nữ xông xáo giang hồ.

Nhưng thường khi nàng chưa nói xong, Lãnh Thương Hùng đã nổi giận rống lên ầm ĩ. Bất quá với nàng nó cũng giống như gió, thổi từ tai phải qua tai trái, sau đó ra ngoài. Trong lòng thầm nghĩ, nếu đến năm nàng mười sáu tuổi mà cha còn không đáp ứng, nàng sẽ trốn nhà bỏ đi, tự mình đi tìm hiểu cũng được. Không ngờ, việc thuyết phục của nàng chưa tiến hành được bao lâu, đại họa liền xảy ra trước mắt.

Lãnh gia nhị tiểu thư Lãnh Ngọc Tâm, vốn là sẽ gả cho thiếu bảo chủ Triều Dương Bảo, ai biết còn chưa qua cửa, Lãnh Ngọc Tâm cùng đại sư huynh của nàng nảy sinh tình cảm, chẳng những ước hẹn chung thân còn đem gạo nấu thành cơm. Cho nên trước khi Triều Dương Bảo đến cưới, Lãnh Ngọc Tâm đành phải đem chân tướng sự thật nói cho phụ thân biết

Tức giận bốc hỏa, nổi trận lôi đình, nhưng Lãnh Thương Hùng cá tính chính trực, sẽ không đem con gái mình đã là tàn hoa bại liễu gả cho người, càng không nói đến Triều Dương Bảo về danh vọng địa vị đều hơn hấn Lãnh gia trang, sao có thể chịu được sự lừa gạt cùng vũ nhục này. Hồi sau, chính thất của Lãnh Thương Hùng nghĩ ra cách đưa tam nữ Lãnh Thủy Tâm gả thay. Việc này đối với ước mơ, xông pha giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa của Thủy Tâm giống như sét đánh ngang tai, đúng là tai họa bất ngờ từ trên trời rơi xuống.

Nàng mới không cần lập gia đình. Còn chưa có lập gia đình đã bị cha quản muốn chết, nếu gả cho người, có phụ quân lại thêm cha mẹ chồng, chẳng khác nào bị quản tới hai lần a. Đến lúc đó, chí hướng làm hiệp nữ của nàng làm sao thực hiện được. Nàng tình nguyện cả đời không cần gả cho người, tình nguyện hưởng thụ

cuộc sống độc thân tự do. Có lẽ, chỉ cần nàng giống nhị tỷ, trở thành tàn hoa bại liễu thì cha sẽ không ép gả nàng a. Nàng vẫn là phải nhanh chóng thực hiện ý định này.

“Rốt cuộc là ai dạy ngươi làm như vậy?” Tư Đồ Sương tò mò hỏi.

“Không ai a! Ta chính mình tưởng thôi!” Thủy Tâm trả lời. “Xem nhị tỷ, cha không phải không bắt buộc nàng gả cho?”

“Nhưng là. Nàng về sau vẫn là gả cho người đại sư huynh nha.”

“Cho nên la!” Thủy Tâm đắc ý nói: “ta mới có thể tìm một người qua đường không quen biết, cứ như vậy ngay cả chính ta cũng không biết nên tìm ai, thế thì ta vĩnh viễn cũng không cần lập gia đình”

Lúc Thủy Tâm vừa biết được quyết định của cha, phản ứng đầu tiên là chạy trốn, đáng tiếc vận khí không tốt, đến nửa đêm đã bị đại ca bắt về. Sau đó bị canh giữ gắt gao, muốn chạy trốn cũng không thoát. Cũng bởi vậy, nàng mới nảy sinh kế hoạch: rút củi dưới đáy nồi.

Nàng quần quýt lấy đại nương cùng đến miếu Quan Âm ở Đặng huyện thấp hương, ban đêm khi ngủ lại ở khách điểm, liếc mắt liền thấy ở gian phòng tối đối diện có một thư sinh áo trắng vừa bước vào. Vóc dáng cao to, bóng lưng tiêu sái, nàng lập tức quyết định là hắn. Nàng biết những người trông coi nàng canh giữ bên ngoài khách điểm, nên nàng cứ lớn mật tiến vào phòng thư sinh áo trắng, thuận lợi thực hiện kế hoạch của mình.

“Ngươi thực ngốc!” Tư Đồ Sương mắng: “Cha ngươi vẫn là có thể đem người gả cấp người không vợ, hoặc rõ ràng cho người gả đi ra ngoài làm thiếp, kia không phải thảm hại hơn?”

Thủy Tâm hoạt bát le lưỡi. “ta khi đó vừa cập kê không bao lâu, nương lại qua đời sớm, không có ai dạy, ta làm sao biết nhiều như vậy” Nàng chột dạ cuối đầu

“Bất quá, kết quả vẫn là không có a!”

“Là nha!” Tư Đồ Sương trợn trừng mắt. Tức giận nói: “Còn không phải béo tiểu tử giúp người.....” Nàng xoay mình nhú mày nói nhỏ.” Thật không biết hắn là giúp người, vẫn là hại người?”

“Đương nhiên là giúp ta la!” Thủy Tâm đưa tới Mập Mập, vô cùng thân thiết ôm lấy hắn. “Ngươi không biết, lúc ấy cha chẳng những ép ta nhất định phải đem đứa nhỏ xóa sạch, còn chuẩn bị muốn đem ta gả cho lão bản của kim pho ở Bạch Ngự trấn làm thiếp thứ ba!”

Tư Đồ Sương lấy “Ngươi xem đi” ánh mắt nghề nàng, Thủy Tâm lấy hơi dẩu miệng đáp lại.

“Cho dù cha không ép ta gả, ta cũng sẽ không đem đứa nhỏ xóa sạch.” Thủy Tâm sắc mặt quái dị trầm tư một lát. “Rất kỳ quái, ta lúc ấy luôn luôn cảm thấy đứa nhỏ này là lên trời ban cho của ta, là..... Không thể không muốn.”

Tư Đồ Sương chăm chú nhìn nàng một lát, lại chuyển hướng Mập Mập, lập tức lộ ra tươi cười. “một đứa nhỏ đáng yêu, xinh đẹp như vậy thật đúng là của trời ban cho a”

Thủy Tâm cẩn thận nâng khuôn mặt của Mập Mập lên ”hắn một chút cũng không giống ta, khẳng định là giống cha hắn, đáng tiếc ta căn bản không biết diện mạo của cha hắn”

Tư Đồ Sương lại bắt đầu bị sự việc hoang đường này làm cho đau đầu ”thật không biết người nghĩ thế nào, người làm sao có thể tùy tiện cho rằng tìm đại một người, người ta sẽ nguyện ý?”

Thủy Tâm buông con ra, làm cho hắn giả trang điều hâu đi bắt gà con.

“Ta nghe tới thôi? Nàng ngượng ngùng cười cười.” Có một hồi, ta tránh ở trong phòng bếp ăn vụng chân gà, vừa khéo Tiểu Thúy cùng Tiểu Hồng giúp đại nương đun thuốc bổ, các nàng không biết ta tránh ở phía sau, cho nên liền hàn huyên một ít..... Ách..... Nhàn thoại. “Thủy Tâm hắc hắc cười hai tiếng.” Các nàng nói nam nhân đều là không giỏi cự tuyệt, không cần người quen hay không, chỉ cần không quá lão lại không quá xấu, bọn họ hướng tới là càng nhiều càng tốt, đối với tự động tới cửa nữ nhân, càng cho rằng là điểm phúc đưa tới.”

Tư Đồ Sương mãnh lắc đầu.

“Về sau các nàng còn nói, hiện tại có nhiều nam nhân cũng giống kỹ nữ giống nhau, muốn thu bạc này trượng phu thường thường xuất môn ngạo sinh ý thể tử, cùng quả phụ giàu có không muốn tái giá, còn có nhóm phụ thương di thái thái... đều sẽ cố định đi tìm nam nhân này!”

Tư Đồ Sương hừ lạnh một tiếng. “Cho nên, người mới có thể lấy bạc đi cấp cái thư sinh kia?”

“Đúng vậy!” Thủy Tâm lý thẳng khí đáp. “Dù sao ta tìm hắn là có mục đích thôi!”

“Ông trời!” Tư Đồ Sương phủ ngạch ai thán. “bị thiệt còn cấp bạc cho đối phương”

“Nào có?” Thủy Tâm phản bác. “Mục đích của ta đạt tới, không phải sao?”

“Là nha! Kết quả là người bị đuổi ra gia môn!”

Thủy Tâm không cần nhún nhún vai. Ở “Đêm hôm đó” Sau đó không lâu, Thủy Tâm phát hiện kế hoạch nhưng lại ra đường rẽ — nàng thể nhưng mang thai! Mới đầu kế hoạch của nàng thực sự thuận lợi, nàng thể chính mình cũng không biết thư sinh kia là ai cha đối nàng không biết làm thế nào, âm thầm nghĩ biện pháp đem nàng nhanh chóng gả ra ngoài, chuyện này đương nhiên nàng cũng không biết.

Cảm xúc đầu tiên là sợ hãi đến thất kinh, nhưng trong nàng lại có một cảm giác kỳ diệu, một loại cảm giác làm nàng kiên quyết không chịu xóa sạch đứa nhỏ. Kiên quyết đến nỗi nàng tình nguyện tuyệt thực, bởi vì sợ phụ thân bỏ thuốc phá thai vào trong thức ăn (đương nhiên nửa đêm nàng vẫn là nhìn đối không được mà trộm lấy này nọ để ăn, hehehe)

Tuy rằng nàng thất thân mang thai, lại không chịu xóa sạch đứa nhỏ, nhưng Lãnh Thương Hùng cũng không có cố chấp, tàn nhẫn đến mức để nữ nhi đói chết. Nhưng hắn cũng không thể lưu lại nữ nhi làm hắn mất hết thể diện, vì vậy đã đem nàng đến chỗ muối muối mẫu thân nàng là Tư Đồ Sương, kèm theo năm trăm lượng và lời nhắn từ nay hai người đoạn tuyệt quan hệ cha con, muốn nàng đừng bao giờ quay trở về. Mà trượng phu Tư Đồ Sương vừa mới qua đời không lâu nên thật vui mừng khi có người đến ở cùng nàng, để nàng không phải một mình trải qua những ngày tưởng niệm đau lòng. Đương nhiên từ đầu đến cuối, Thủy Tâm chưa từng quên ước mơ làm hiệp nữ, nhưng nàng cũng biết ít nhất phải đợi khi đứa nhỏ lớn lên thì nàng mới có thể yên tâm xuất môn.

Trượng phu Tư Đồ Sương có để lại cho nàng chút tài sản, hơn nữa Lãnh Thương Hùng cũng cho Thủy Tâm năm trăm lượng, tiết kiệm một chút cũng có thể xài được mấy năm. Hướng chi nàng còn có tài thêu khéo léo, các nhà giàu có thường kêu nàng thêu trang phục cho họ. Mà Thủy Tâm đương nhiên cũng không cam yếu thế..... Ách..... Hắn là xem như không chịu có đơn a! Sau khi sinh xong, đứa nhỏ vừa cai sữa nàng liền nơi nơi đi tìm việc làm, nhưng

Tiêu cục — “Thật có lỗi, chúng ta không mời nữ tiêu sư.”

Võ quán — “Người dựa vào cái gì làm cho chúng ta mời người?”

Bảo tiêu hộ viện — “Ha, gì, ha!”

Nàng đi hỏi khắp nơi, cũng bị khắp nơi từ chối, đang lúc nàng nản lòng thoái chí thì có lẽ là vận khí tốt đến, nàng cứ nhiên ” không cẩn thận” cứu được lan thuyền đầu bài Hồng Tích Tích cô nương bị một đám tiểu lưu manh quấy rối. Tích Tích sau khi biết được tình cảnh của nàng, lại ở song phương rất hợp ý nên Thủy Tâm trở thành bảo tiêu của Tích Tích, nhưng không phải cận vệ, chỉ khi nào Tích Tích xuất môn thì mới cần bảo tiêu. Cơ hội Tích Tích xuất môn không cố định, nhưng thù lao mỗi tháng lại là cố định, cho nên Thủy Tâm cũng thường đến lan thuyền làm bảo tiêu. Mà các cô nương ở lan thuyền mỗi khi xuất môn, cũng sẽ dạo đến nhà Thủy Tâm. Không có biện pháp, ai bảo Mập Mập đáng yêu như vậy, làm cho người gặp người thích.

“Thủy Tâm.....” Tư Đồ Sương muốn nói lại thôi nói: “Chẳng lẽ người..... Thực sự tưởng cả đời không gặp người sao?”

“Đương nhiên!” Thủy Tâm không chút do dự trả lời. “ Ta đã lập chí làm hiệp nữ thì ngày nào đó sẽ thực hiện, cho nên ta quyết định nếu có thể, ta liền tình nguyện cả đời không gả”

“Vì sao?” Tư Đồ Sương tò mò hỏi.

” Người nghĩ xem có nhà nào mà trượng phu, cha mẹ chồng sẽ cho nàng dâu tùy ý chạy loạn?”

“Ách.....”

“Không có đi?” Thủy Tâm đắc ý giơ giơ lên cằm, “ chỉ cần nữ nhân gả qua cửa, cha mẹ chồng sẽ muốn nàng dâu ở nhà phụng dưỡng họ, sinh con đẻ cái, mà trượng phu cũng hi vọng thê tử ngoan ngoãn chờ hấn ở nhà, chuyên tâm hầu hạ hấn, bồi hấn trên giường”

Chỉ cần nữ nhân nhất gả quá môn, cha mẹ chồng rồi sẽ muốn cầu nàng dâu ở nhà phụng dưỡng cha mẹ chồng, sinh nhi dục nữ cái gì, mà làm trượng phu cũng sẽ hy vọng thê tử ngoan ngoãn chờ hấn về nhà chuyên tâm hầu hạ hấn, bồi hấn lên giường đợi chút. “Nàng hừ lạnh một tiếng.” Cứ như vậy, ta nào có rảnh rỗi đi làm chuyện ta muốn làm a?”

Tư Đồ Sương trầm mặc một lát, sau đó nhíu mày hỏi lại Thủy Tâm ” hiệp nữ thực sự dễ dàng làm như vậy sao? mà có cái gì tốt chứ”

“Sương di, đừng xem thường nữ nhân a!” Thủy Tâm mắt húng nói: “Người biết không? trong võ lâm bảy đại cao thủ, có hai người là nữ nha!”

“Võ lâm bảy đại cao thủ?”

“Ấn.” Thủy Tâm gật đầu lên tiếng trả lời, đồng thời hai mắt khát khao nhìn về phía trước ” trong chốn võ lâm, bảy đại cao thủ trẻ tuổi là nhất cuồng, song ma, tứ kiếm. Mà tứ kiếm Trung Thất Linh là vị nữ hiệp rất nổi danh, nàng hành hiệp trượng nghĩa, hào sảng không thu nam nhân. Còn một người khác là Câu hồn kiếm Lã Tiểu Mật, nàng không những võ công cao cường mà còn là một đại mỹ nữ, xinh đẹp, mềm mại”

“Lại là hành hiệp trượng nghĩa, người không phiền, ta đều phiền!” Tư Đồ Sương thì thào than thở. Thủy Tâm chính nói đến cao húng, không để ý Tư Đồ Sương.

” Nhưng là, võ công cao nhất là nhất cuồng song ma, Song Ma là người trong hắc đạo, đương nhiên không phải là người tốt. Nhất cuồng chính là Cuồng Thư Sinh, nhưng hấn lại là một nhân vật thần bí quý dị” nàng hơi hơi nhíu mày, còn nói ” nghe nói hấn một thân võ công cao không lường được, nội công thâm chí so với chuồng môn Thiếu Lâm đại sư còn cao hơn, đủ để xưng bá võ lâm. Mà lạ nhất là thường thì trình độ võ công tương quan mật thiết với độ tuổi, nhưng hấn lại trái với nguyên lý bình thường ấy, chưa đến ba mươi tuổi đã đạt được cảnh giới này. Hấn như thế nào có thể luyện thành một thân tuyệt thế võ công?”

Tư Đồ Sương lấy một tay chống má. “Nói không chừng đó là giang hồ đồn sai, kỳ thực võ công của hấn căn bản không lợi hại như vậy.”

“Sương di!” Thủy Tâm phì cười mắt trợn trắng. “Giang hồ đồn đãi tuy rằng không thể quá tin nhưng Cuồng Thư Sinh đã có thể liệt vào bảy đại cao thủ đứng đầu thì võ công của hấn thâm hậu thế nào, sao có thể là tin đồn thất thiệt ?”

“Này đó đều chỉ do phỏng đoán thôi.” Tư Đồ Sương nhún nhún vai “Vậy hấn là hắc đạo hay bạch đạo?”

“Không biết!” Thủy Tâm trả lời.

“Không biết?” Tư Đồ Sương kinh ngạc mở lớn mắt. “Làm sao có thể không biết?”

Không phải ta vừa mới nói sao, hấn là nhân vật thần bí quý dị, làm việc không theo nguyên tắc chính tà, thiện ác, hoàn toàn dựa vào tâm tình cá nhân mà làm. Hơn nữa đồn đãi rằng hấn cá tính lãnh khốc tuyệt tình, lại quái gở, bề ngoài nhìn rất thư sinh nho nhã nhưng cũng là giết người không chớp mắt, dữ dằn ngoan độc làm người ta kinh sợ”

“vậy hấn nên liệt vào người hắc đạo.” Tư Đồ Sương bình luận nói.

Thủy Tâm mắt liếc nàng một cái ” cũng không màng đó là chỗ nào, chỉ cần nơi đó gặp tai họa, hấn liền quyền tiền cứu giúp, hơn nữa mỗi lần quyền đều là hơn trăm vạn lượng. Tựa như mỗi năm Hoàng Hà vỡ đê, hấn đều xuất hai trăm vạn lượng bạc cứu tế”

Tư Đồ Sương sững sốt sau một lúc lâu, nói: “Vậy..... Bạch đạo.....”

Thủy Tâm thở dài ” hần được xếp đứng đầu bảy đại cao thủ, nhưng người quen biết hần lại không nhiều, Sương di biết vì sao không?”

Tư Đồ Sương lắc lắc đầu

” Bởi vì người nhận thức hần hết thấy đều đã chết”

Tư Đồ Sương kinh ngạc háto miệng

“Hần sẽ không đi đến đâu cũng nói hần chính là Cuồng Thư Sinh, chỉ khi nào chọc giận hần, hần sẽ không lưu tình mà hạ đao đoạt mạng, cho nên làm cho đối thủ hiểu được thân phận của hần cũng là lúc tuyệt mạng”, Thủy Tâm cười khổ ” cho nên, ta cũng không biết hần rốt cuộc là bạch đạo hay hắc đạo”

Thủy Tâm lại thở ra một hơi nói tiếp ” hôm nay, người có thể thấy hần gặp chuyện bất bình lại nhưng không biết, thấy chết mà không cứu nhưng ngày mai lại không chừng thấy hần vì giúp người bị ức hiếp mà vượt lửa băng sông, toàn tâm toàn ý cứu giúp”

Nàng bĩu môi ” dù sao mọi việc đều tùy vào tâm tình của hần mà định, có thể là việc thiện cũng có thể là chuyện ác. Có thể là hành vi chính nghĩa, cũng có thể là cử chỉ gian tà. Hần không có phân biệt thiện ác, hoàn toàn là do ý hần muốn mà thôi”

Tư Đồ Sương lại bàng hoàng hồi lâu mới lắc lắc đầu ” ai, nói nư thế nào lại nói đến chuyện này? hiện tại nên là...” nàng nhíu nhíu mày nghĩ ” đúng rồi, làm nữ hiệp có gì tốt, hơn nữa chẳng lẽ làm nữ hiệp đều sẽ không lập gia đình sao?”

” Có cái gì tốt” Thủy Tâm với ánh mắt không thể hiểu nổi nhìn chằm chằm Tư Đồ Sương ” chẳng lẽ người chưa từng khát khao cuộc sống tự do, trời cao biển rộng sao? còn có cảm giác vui vẻ vì giúp người, cái kiêu ngạo vì không thua nam nhân, cái loại này...”

“Giống như không có nha!” Tư Đồ Sương lẩm bẩm.

Thủy Tâm nhin không được xuy một tiếng ” thực không có chí khí. Cho dù là nữ hiệp cũng có thể lập gia đình, nhưng các nàng có thể tự mình chọn trượng phu, phu thê cùng nhau hành tẩu giang hồ, như vậy không phải là chuyện tốt đẹp nhất sao?

“Bất quá, lời này còn nói lại” Tư Đồ Sương lấy hoài nghi ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới Thủy Tâm. “Người có tư cách làm nữ hiệp sao?”

Thủy Tâm nhún nhún vai. “Thử xem xem a! Nếu là không được, ta còn là có thể tìm danh sư khác học nghệ thôi!”

“vậy..... Mập Mập.....”

“Mang theo trên người a! Hần là tâm can bảo bối của ta, đương nhiên muốn dẫn theo rồi!”

Tư Đồ Sương không đồng ý lắc đầu. “Như vậy không tốt đi? Một cái tiểu oa nhi làm sao chịu được bôn ba vất vả, có lẽ người trước nên tìm cho hần một người cha chiều cố hần”

” Ta đã sớm nói qua, ta không gả, Sương di” Thủy Tâm lập tức lên tiếng kháng nghị ” thật vất vả mới thoát ly được phụ thân bá đạo, ta sẽ không ngốc để chui đầu vào nhà giam hôn nhân”

“Nhưng là.....”

Thủy Tâm hai mắt đột nhiên nhìn sững vào mặt Tư Đồ Sương ” Sương di, sẽ không phải chính người muốn gả đi?”

Tư Đồ Sương mặt đỏ lên, lập tức bật thốt lên nói: “Mới không phải!”

Thủy Tâm híp mắt tà nghệ nàng. “Phải không? Đều hai năm hơn, Quan thúc thúc còn chưa có đả động được tâm của người sao?”

Tư Đồ Sương quay mặt, tránh đi ánh mắt đánh giá của Thủy Tâm ” ta không biết người đang ăn nói bậy bạ gì đó”

Lúc này đến phiên Thủy Tâm thở dài ” ta nói Sương di a, đừng luô nói cái gì không lấy hai chồng, nam nhân có thể cưới lại, nữ nhân vì sao không thể tái giá? cũng không phải không có tiền lệ để theo, huống chi Quan thúc thúc cũng là cưới lại, các người kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không thể chiếm tiện nghi ai. Lại nói Quan thúc thúc thật thà, trung hậu, đối với người lại si tình, ta xem người đối với hần không phải không có chút nào động tâm?”

Tư Đồ Sương cắn cắn môi. “Ta.....”

” Đừng chỉ nói chuyện của ta, người hảo hảo lo lắng đi, mặc kệ ánh mắt thế tục, có thể có được người tâm đầu ý hợp mới là quan trọng nhất”

Tư Đồ Sương không khỏi thở dài, rõ ràng là nói Thủy Tâm, nhưng nói thế nào lại sang chuyện của nàng? mà việc này, cũng làm cho tâm của nàng loạn lên

2. Chương 2

Đó là một buổi sáng thời tiết rất đẹp, mặt trời chiếu những tia nắng ấm áp xuống khắp nơi. Tư Đồ Sương cùng Mập Mập đang ngủ, Thủy Tâm nhàn rỗi không có việc gì liền đem quần áo đến bờ sông giặt, liếc nhìn chung quanh đến bóng dáng của một con ngựa cũng không có, nàng liền cởi quần áo ướt trên người đem phơi. Nhưng chưa được một lúc đã nghe tiếng vó ngựa hướng phía nàng chạy đến, nàng toàn tâm đề phòng lui về phía sau hai bước, chờ khi bạch mã đứng yên trước mặt nàng mới ngược đầu nhìn người trên ngựa. Vừa nhìn thấy, nàng ngỡ người như không tin vào mắt mình, sau đó thì thở dốc vì kinh ngạc rồi vì qua sợ hãi mà thối lui hai bước. Ông trời ơi, sẽ không phải là hần? Nàng ôm ngực, tự nhủ phải trấn định. Sẽ không, sẽ không phải là hần, như thế nào lại là hần. Nàng sao lại xui xẻo mà làm cho hần động phải chứ. Sẽ không, tuyệt đối sẽ không...

Đáng chết, không phải hần mới là lạ. Ngủ quan như từ một khuôn đúc ra, nam tử trước mắt không phải cha của Mập Mập thì là ai, chẳng lẽ là huynh đệ của hần a? Tuy rằng hần thoạt nhìn tương đối lạnh lùng tuyệt tình, còn có loại hơi thở làm người ta không rét mà run. Nhưng nhìn khí chất cùng tướng mạo, tuyệt đối không ai phủ nhận hần cùng Mập Mập không phải là cha con.

Nàng khẽ liếc mắt, trong lòng càng thêm hoảng loạn, hi vọng Mập Mập ngủ nhiều thêm một chút, ngàn vạn lần đừng có tỉnh lại lúc này. Lại lần nữa nhìn khuôn mặt tuấn mỹ giống hệt Mập Mập, nhìn không được mà lo lắng. Hần muốn làm cái gì? Tìm nàng đòi con? Không có khả năng. Ngày đó trời tối đen như mực, ngay cả nàng là người có công phu cũng không nhìn rõ được hần, mà hần là một thư sinh yếu đuối, càng không thể nhìn thấy diện mạo của nàng. Đường nhiên lại càng không biết nàng có con với hần. Được rồi, nếu sự thật là thế sao hần đã bước đi còn quay đầu lại nhìn nàng. Chẳng lẽ hần ăn no không có chuyện gì làm, trềnh to mắt cho gió thổi?

Hần có khả năng là đi ngang qua, ghé vào xin nước uống a. Nhưng mà thị trấn ở ngay phía trước, không đi tít điểm uống rượu lại đến nơi hoang dã này xin nước uống, chẳng lẽ hần là kẻ ngốc? Mà hần cũng không có tới hồi đường, nhưng chỉ cần ngược đầu lên là có thể nhìn thấy bóng dáng hoa thuyền, có lẽ đồ ngốc mới không biết thị trấn ở ngay phía trước. Thật tốt là hần không biết nàng mà nàng còn không cẩn thận trộm đi của hần một ” mầm mống” nho nhỏ. Nhưng hần không có ý định uống nước hồi đường lại quay đầu nhìn chằm chằm nàng là có ý gì?

Đầu heo, Thủy Tâm thầm mắng mình quá mức lo lắng, quân hần có việc gì, chỉ cần tiến lên hỏi hần một tiếng, không cần biết hần cần nước, cần bạc hay là muốn chỉ đường, nàng đưa cho rồi để hần đi mau là được, bằng không chờ khi Mập Mập thức dậy, để hần phát hiện ra không chừng sẽ kiện nàng lên quan phủ, tội ” ăn cắp” nha.

Hạ quyết tâm, Thủy Tâm hít một hơi dài để lấy can đảm, đồng thời cũng nhắc nhở chính mình – hần không biết người, càng không biết người ” trộm” của hần cho nên ngàn vạn lần đừng chính mình tự lộ ra sơ hở, vẫn là mau chóng để hần đi.

“Ta nói vị công tử này.....” Nàng khụ hai tiếng, có chút kinh ngạc nàng vì sao lại trở nên khan tiếng ” người muốn uống nước sao? nếu là vậy thì có thể đi về phía trước, Đặng huyện cách đây không xa, trong thành đại lâu tửu quán gì cũng có, người có thể đến đó ăn uống, thuận tiện nghỉ trọ”

Thủy Tâm miễn cưỡng làm ra vẻ tươi cười, chỉ là một lòng hi vọng hắn có thể nhanh chóng rời đi. Nhưng đối với đề nghị ” hảo tâm” của nàng hắn một chút cũng không để ý. Nàng không khỏi thầm than, thư sinh này quả là kỳ quái nha, bất luận thế nào cũng không thấy lên tiếng. Hay là hắn bị câm điếc? Nàng phải hỏi hắn mới được, không thể làm cho nàng một mình ngậm ngút tự nói a.

“Vị công tử này, xin hỏi người là không phải không thể.....”

Nàng còn chưa nói xong, thư sinh đột nhiên sờ trong ngực lấy ra một cái túi nhỏ, sau đó cúi người đưa cho nàng. Thủy Tâm nghi hoặc mở ra, trời ạ, kia là hai đỉnh nguyên bảo nàng đã đưa cho hắn làm phí ” khai bao” a. Má ơi, hắn biết là nàng.

Nàng nói còn chưa nói hoàn, lại đột nhiên thấy thư sinh sờ tay vào ngực lấy ra một cái tiểu bố bao, rồi sau đó cúi người đến đưa cho nàng. Thủy Tâm nhất thời như biến thành cọc gỗ, không nhúc nhích được. Hắn làm sao mà biết? Ông trời, nàng nên làm gì bây giờ? Phủ nhận, đúng rồi chỉ cần phủ nhận là được. Trong óc chỉ còn lại có khủng hoảng cùng hỗn loạn, Thủy Tâm mang nguyên bảo trả lại cho hắn.

“Người..... Đây không phải của ta, người cho ta làm gì? Người tốt nhất mau rời đi, miễn cho ta cáo người..... Cáo người dụ dỗ con gái đẳng hoàng.....”

Tựa hồ hết thấy đều đã định trước, ngay tại lúc này, phía sau lại truyền đến tiếng Tư Đồ Sương gọi nàng. “Thủy Tâm kia, Mập Mập tỉnh, hắn nói muốn ra.....”

“Không cần!” Thủy Tâm kinh hãi hét lên một tiếng, phản ứng của nàng làm cho thư sinh lập tức hơi hơi nhíu nhíu mày.

“Đừng cho hắn đi ra, ngàn vạn không thể làm cho hắn đi ra!” Thủy Tâm vì lo lắng mà ngôn từ trở nên lộn xộn, lung tung kêu lên: “Đóng cửa hắn, trói lại hắn, tóm lấy hắn..... Tùy người, tóm lại là chết cũng không thể làm cho hắn đi ra! Sương di, có nghe hay không? Tuyệt đối không thể làm cho Mập Mập.....”

“Người là làm sao vậy, Thủy Tâm?” theo tiếng nói chuyện hoang mang, Tư Đồ Sương hướng cửa đi ra. “Người kêu thật đáng sợ, Thủy Tâm, có phải hay không.....”

Khi nhìn thấy thư sinh, Tư

Ở đột nhiên nhìn đến lập tức thư sinh là lúc, Tư Đồ Sương thật to ngăn người sau đó bỗng dưng có lên tiếng, tiếp theo là không dám tin há mồm trừng mắt, ngón tay chỉ thẳng hắn kinh ngạc “Ông trời! Hắn là béo.....”

“Sương di!” lại là một tiếng la thất thanh làm người ta hồn phi phách tán, Tư Đồ Sương sực chút nữa bị âm thanh thê lương này của Thủy Tâm đoạt đi ba hồn bảy vía

Mất một lúc sau mới định thần, Tư Đồ Sương vội nói ” ta đã biết, ta đã biết”. Nàng liếc mắt trộm dò xét thì thấy cặp mắt cơ hồ lộ ra sự nghi ngờ, lập tức vội vàng quay đi ” ta đi tìm hắn đây”

Nhưng nàng vừa mới đi được hai bước, một vật nhỏ tròn vo liền từ trong phòng lao ra, nhanh chóng hướng đàn gà chạy tới ” gà con, gà con”

Mọi việc xảy ra kế tiếp loạn thành một đoàn, Thủy Tâm bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới ôm lấy Mập Mập hướng cửa phòng chạy vào, nhưng khi nàng chuẩn bị bước vào cửa thì chợt thấy trước mặt hoa lên một cái, đã thấy một thân bạch y đứng trước mặt nàng. Thủy Tâm không kịp dừng chân, đầu liền va phải

“Nương, đau đau, đau đau!”

Nàng thở dài một hơi, trừng mắt nhìn lên chỉ thấy thư sinh ngạc nhiên trừng mắt nhìn Mập Mập ở trong lòng nàng. Nàng hô lên một tiếng, thân hình lập tức chuyển hướng. Nhưng dường như cùng lúc nàng xoay người, thân ảnh bạch sắc lại đứng chắn trước mặt nàng. Nàng xoay người lại, thân ảnh bạch sắc lại thủy chung không rời.

Nàng nhin không được đánh ra một chưởng nhưng không có ý đã thương hắn, dù sao hắn cũng là cha của Mập Mập, nàng chỉ có ý dọa để đuổi hắn đi mà thôi. Đáng buồn là Thủy Tâm luôn nói đối với công phu của mình rất có tự tin, một chưởng vừa mới đánh ra liền bị thư sinh chặn lại, nàng muốn dùng lực rút tay về nhưng căn bản không thể làm được, hắn tựa như vòng sắt khóa trụ cánh tay của nàng.

“Buông ta ra!” Nàng thét chói tai.

Nhưng thư sinh chỉ nhìn chăm chăm vào Mập Mập, sự kinh ngạc trong mắt đã biến mất, trên mặt khôi phục lại vẻ lạnh lùng vốn có. Hắn chậm rãi quay lại buông nàng ra, ánh mắt sâu xa khó hiểu

Nhưng mà, thư sinh cận là thẳng nhìn chăm chăm Mập Mập xem, đáy mắt kinh ngạc dĩ nhiên thất tiêu, trên mặt lại khôi phục nhất quán lạnh lùng vẻ mặt. Hắn chậm rãi chuyển hướng nàng, ánh mắt sâu xa khó hiểu buông ra nàng.

“Hắn gọi tên là gì?”

A! Nguyên lai hắn có thể nói chuyện a! Thủy Tâm có điểm kinh ngạc lùi lại một bước. “Chuyện không liên quan đến người.”

Ánh mắt hắn chợt lạnh, “Hắn gọi tên là gì?” Âm điệu cùng ánh mắt hắn giống nhau, lạnh thấu lòng người.

Thủy Tâm không khỏi co rúm lại một chút, “Hắn..... Hắn là của ta, cùng người..... Cùng người không có vấn đề gì!” Nàng chợt dạ la hét, đồng thời lại lặng lẽ lui ra phía sau hai bước.

Hai mắt của hắn phút chốc nheo lại ” hắn tên gọi là gì?” đồng dạng câu hỏi với âm điệu lạnh khốc, hung ác nhưng lần này lại thêm một phần làm người ta có điểm hít thở không thông, khí thể tàn nhẫn lại có thể hiện diện ở vẻ bề ngoài nho nhã của hắn có vẻ kỳ lạ không thể tưởng được.

Nàng không nhận được rung mình một cái, theo bản năng xoay người vừa muốn trốn, nhưng thân hình mới chuyển một nửa, xoay mình hoảng sợ phát hiện Mập Mập đã không còn ở trong lòng mình. Nàng lập tức ngẩng đầu liền thấy một thân ảnh áo trắng tung bay, phút chốc thư sinh cùng Mập Mập đã tựa nư sương khói biến mất, như chưa từng tồn tại bao giờ.

Nàng không dám tin nháy mắt mấy cái, mờ mịt hướng bốn phía nhìn quanh..... Không có! Cái gì bóng dáng cũng không có!

Mà từ đầu tới đuôi, Tư Đồ Sương thủy chung đứng yên một bên không ngừng thì thào nói ” ông trời ơi, hắn không phải là người, không phải người”

Thủy Tâm sau một hồi bối rối mới la to ” đem đứa nhỏ trả lại cho ta”

Tiếp theo liền đột nhiên khóc rống thất thanh, “Đem đứa nhỏ trả lại cho ta, đem đứa nhỏ trả lại cho ta nha.....”

Nàng khóc tới kinh thiên động địa, cả người xụi lơ quỳ rạp xuống đất, bi thương gào thét “Đem đứa nhỏ trả lại cho ta, đem đứa nhỏ trả lại cho ta nha.....”

Không biết thời gian qua bao lâu, ngày đã gần tà, ánh nắng chiều đỏ bừng, Thủy Tâm vẫn không ngừng khóc nức nở, nghẹn ngào. Tư Đồ Sương khuyên bảo không kết quả chỉ có thể ở bên cùng rơi lệ. Hai nữ tử cô độc, bất lực cứ vậy ngồi khóc, không cảm giác được đêm đã buông xuống.

Đột nhiên, Tư Đồ Sương dùng sức đẩy Thủy Tâm đang quỳ rạp trên đất ” Thủy Tâm, Thủy Tâm, mau nhìn, mau nhìn, bọn họ đã trở lại nha” nàng vui mừng la lên

Khóc đến đầu óc mê muội, Thủy Tâm còn chưa hiểu ý thì một trận âm thanh quen thuộc truyền đến tai nàng, làm thần trí nàng đột nhiên bừng tỉnh

“Nương, nương, xem, Đường Đường, cầu cầu, xem nha! Nương.”

Nàng ngẩng đầu chỉ thấy bé đang thoải mái dựa vào cha hắn, miệng liếm đường, còn ranh mãnh lén chui vào quần áo trắng của cha hắn, một tay kia còn đưa con chó nhỏ dính đầy bùn cho nàng.

Thủy Tâm lại la lên một tiếng, lập tức nhảy đến đoạt lại con, đem Mập Mập ôm chặt vào lòng, miệng vừa khóc vừa gọi bảo bối không ngừng.

Tư Đồ Sương một bên vì vui mừng mà khóc, chỉ thấy thư sinh tuần mỹ trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng.

Thật lâu sau –

“Hắn gọi tên là gì?”

Một câu hỏi lạnh lùng rút cuộc đã làm nàng khôi phục thần trí, ngừng khóc cũng ngừng tự nói thì thào. Do dự một chút, cuối cùng nàng biết mình không thể giấu lại tâm tư cùng võ công với tên thư sinh râu sa khó hiểu này, mà nhìn bề ngoài thì hắn thế nào cũng chỉ là một thư sinh yếu đuối, trói gà không chặt.

“Mập Mập.” Nàng không tình nguyện trả lời.

“Đó là của hắn nữ danh, tên của hắn vốn gọi là gì?”

Thủy Tâm có điểm xấu hổ nhìn Tư Đồ Sương “còn...còn chưa có đặt, ta vốn định đến gặp lão sư, nhờ hắn chọn giúp một cái tên thật tốt”

Thư sinh gật đầu, sau đó đưa bao giấy dầu trên tay cho Tư Đồ Sương “ta cùng Mập Mập đã ăn rồi, đây là mua cho các ngươi”, sau khi nói xong hắn lại đi về phía bạch mã.

“Chờ một chút, ngươi.....” Thủy Tâm khẽ cản rằng. “Ngươi rút cuộc muốn thế nào?”

Hắn ngừng bước chân. Nhưng không có quay người lại xem nàng. “ta sẽ không cướp đứa nhỏ khỏi mẫu thân của nó, nhưng cũng không để thân sinh cốt nhục của ta lớn lên trong tình cảnh không có phụ thân”

Thủy Tâm nhú mày hỏi: “Cho nên đâu?”

“Ta sẽ lưu lại.”

“Lưu lại.....” một lúc sau như hiểu ra ý, nàng lại thét chói tai, “Lưu lại? Ngươi muốn lưu lại?”

“đúng” Hắn một bên đỡ xuống yên ngựa, một bên trả lời.

“Ngươi..... Ngươi không thể lưu lại, ta.....” Thủy Tâm hoảng hốt hướng Tư Đồ Sương lộ ra ánh mắt cầu cứu “ta, a đúng rồi, nơi này không có dư phòng trống, ngươi tốt nhất là đến khách điểm ở đi”

Hắn nửa nghiêng đầu. “Ta với ngươi cùng nhau ngủ là được rồi.”

Thủy Tâm cả kinh, thiếu chút nữa là thở không được

“Theo ta..... Ngươi..... Ngươi đang nằm mơ? Không có cửa đâu! Ngươi vẫn là nên đi thôi”

Hắn không hề phản ứng, tiếp tục xử lý ngựa của mình. Thủy Tâm bí đường, liếc Tư Đồ Sương một cái rồi ra sức đẩy nàng” người là trưởng bối, người nói đi”, còn mãnh liệt trợn mắt thị uy.

Tư Đồ Sương thân bất do kỷ bị đẩy về phía trước, nuốt nước miếng một cái, sau cùng mới lấy hết can đảm ngập ngừng nói” vị công tử này, cái kia...chưa từng kết hôn mà ở chung thực sự không hợp lẽ, sẽ làm ảnh hưởng đến danh dự của Thủy Tâm”

Đúng là lấy cố nham, chưa cưới mà đã có con, danh dự của Thủy Tâm đã sớm mất, còn đâu cho hắn phá hư? Bất quá lúc này chỉ còn có lý do đó mà thôi.

Ai biết thư sinh chẳng hề để ý : “Ta đây liền cưới nàng đi!”

“Hả?” Thủy Tâm bị dọa đến mức thiếu chút nữa là quăng luôn bảo bối xuống đất “cưới ta?”, nàng thở một cái rồi lấy sức la “ngươi điên rồi?”

” Ta không điên, vì để tương lai tâm lý của Mập Mập không bị ảnh hưởng, làm vậy là tốt nhất?”

Lửa giận càng thêm mạnh, Thủy Tâm chỉ vào Tư Đồ Sương” ngươi bán đứng ta”

“Nào có? Ta hoàn toàn là cho ngươi suy nghĩ nha! Cứ như vậy, hai mẹ con ngươi đều có người chăm sóc không phải là rất tốt sao?” Tư Đồ Sương tỏ vẻ vô sự “thật tốt quá, chọn ngày không bằng nhầm ngày, liền ngày mai cưới đi, có thể để Quan thúc thúc ngươi làm chủ hôn nhà trai, mà ta là trưởng bối của ngươi, đương nhiên ta là...” nàng cao hứng phấn chấn nói

“Sương đi!”

Tư Đồ Sương cũng không thèm liếc nhìn một cái, hướng thư sinh kia “vị công tử kia, có thể kịp thông báo cho cha mẹ ngươi biết tin không?”

“Sương di!”

“Ta không có thân nhân.” Thư sinh lạnh nhạt trả lời.

” ah, vậy để cho lão Quan làm thân nhân của nhà trai”

“Sương di!”

” Công tử, chúng ta thương lượng một chút mới được, tuy rằng không cần phô trương nhưng cũng không thể quá keo kiệt, nếu ngày mai không kịp thì cũng chỉ có thể kéo dài đến ngày kia. Nhiều người sẽ dễ làm việc, Mập Mập có rất nhiều can nường có thể giúp a”

Cứ như vậy Tư Đồ Sương vừa mới bị dọa chết khiếp, chớp mắt liền thay đổi bộ mặt thân ái, cùng thư sinh đi vào phòng thảo luận. Chỉ còn lại một Mập Mập đang ngồi trên người mẫu thân ăn kẹo đường cùng một Thủy Tâm đang uất ức, điên cuồng rống giận.

” Ta nói rồi, ta không gả, có nghe thấy không? Ta tuyệt đối không lập gia đình, cả đời cũng không?” thanh âm của nàng đủ lớn, đáng tiếc chỉ có gió thu ào ào thổi qua, còn tuyệt không có ai, không có gì đáp lại.

Thủy Tâm nghĩ đến nửa đêm chuồn êm, không ngờ Tư Đồ Sương đã sớm phòng bị: Mập Mập ngủ cùng cha hẳn, còn nàng thì ngủ cùng Thủy Tâm. Thủy Tâm tự biết không thể nào bỏ con không khỏi lo sợ, trần trọc không ngủ đến nửa đêm cũng không nghĩ ra được biện pháp nào để thoát khỏi cạm bẫy hôn nhân.

Sáng sớm hôm sau, Tư Đồ Sinh liền vào thành tìm Quan Dung Khánh thương lượng, sau đó mang về hai bao bánh trái cùng vật dụng. Tư Đồ Sương vừa mở gói vừa báo cáo ” Dung Khánh nói không thành vấn đề, còn võ ngực cam đoan hết thảy cứ giao cho hẳn”

Thủy Tâm vỗ mạnh xuống bàn ” Sương di, ta không gả, ngươi có nghe hay không? Ta không gả, tuyệt đối không lập gia đình. Lúc trước nếu không phải vì muốn trốn tránh hôn sự, ta làm sao dám làm ra chuyện dọa người như vậy. Bởi vậy có thể thấy được, ta kiên quyết không gả thế nào, cho nên...

Chẳng qua ở đây không có người nào nghe nàng nói. Thực ra là có Mập Mập có nghe được nhưng vấn đề là hẳn có hiểu được hay không lại là chuyện khác nha.

” Ngày mai có thể chứ? Công tử, ngươi có muốn thông báo cho bằng hữu?”

Thư sinh lắc đầu.

Thủy Tâm lại một lần nữa vỗ mạnh bàn, sau đó cầm lấy cái bánh cắn thật mạnh cho hả giận ” hãy nghe ta nói, Sương di, ta từng thề tuyệt đối không lập gia đình, tương lai ta muốn là một hiệp nữ, hành tẩu giang hồ hành hiệp trượng nghĩa, chí hướng như vậy làm sao để cho trượng phu bá đạo, ích kỷ phá hư? bởi vậy...

“Bởi vì thời gian thương tốt, cho nên nạp hái, nạp cát, nạp huy, nạp sinh cùng cưới toàn nhất tịnh cử hành, như vậy hẳn là không có vấn đề đi?” Tư Đồ Sương cũng không quan tâm Thủy Tâm mà hỏi

Thư sinh lắc đầu.

” chờ Mập Mập lớn hơn, ta muốn dẫn hẳn cùng lưu lạc giang hồ” Thủy Tâm vẻ mặt khát khao ” không chừng còn có thể gặp gỡ bầy đại cao thủ võ lâm, hoặc gặp gỡ kỳ nhân nguyện thu ta hoặc Mập Mập làm đồ đệ, truyền thụ võ công a..”

Tư Đồ Sương cau mày, ôm Mập Mập đang quậy phá thiết cao, hướng thư sinh hỏi ” còn chưa biết tên của công tử”

Tùy tay tiếp được bánh trái Mập Mập rải ra, thư sinh lơ đãng đáp ” Triển Ngạo Trúc”

” Ta tình nguyện làm một nữ hiệp ngao du tứ phương, chứ không...” Thủy Tâm đang muốn tiếp tục nên cao chính kiến bất chợt dừng lại, sau đó hoang mang thì thào tự hỏi ” Triển Ngạo Trúc, tên nghe rất quen, ta giống như..”

Nàng đột nhiên trợn to mắt trừng Triển Ngạo Trúc, ngay cả bánh trái đang cắn dở trong miệng cũng muốn rớt ra, lắp bắp nói ” Triển...Triển Ngạo...Trúc, cũng chính là Cuồng...Cuồng...Thư...Thư Sinh”

Triển Ngạo Trúc không có trả lời, chính là lãnh đạm nhìn lại nàng.

Thủy Tâm ngậy ngốc một hồi, sau đột nhiên nhảy dựng lên, vọt tới bên người Triển Ngạo Trúc, hai tay vừa sờ, miệng vừa thì thào nói ” Ngọc Tâm phiến ở đâu? ở đâu?”

Tuy rằng bọn họ từng có quan hệ da thịt, lại cũng đã có đứa nhỏ nhưng dù sao cũng chưa chính danh, mà ở trước mặt trưởng bối, Thủy Tâm lại không để ý thể diện, sờ tới sờ lui trên người nam nhân làm Tư Đồ Sương không khỏi nhăn mặt “Thủy Tâm, ngươi đang làm cái gì? Như vậy còn thể thống gì, còn không mau dừng tay!”

Thủy Tâm vẫn như không nghe thấy gì, tiếp tục ở trên người Triển Ngạo Trúc động thủ động cước, thậm chí còn tiến vào trong áo dài của hắn để tìm kiếm, miệng vẫn như cũ thì thào, lẩm bẩm. Mà Triển Ngạo Trúc không nói cũng không động đậy để tùy ý Thủy Tâm, còn chơi đùa với Mập Mập đang lấy một khối thiết cao chà vào áo hắn. Thủy Tâm đột nhiên dừng lại, nàng cùng Triển Ngạo Trúc đối diện một lát. Tiếp theo chậm rãi rút ra từ tay áo hắn một cây quạt bạch ngọc, nàng chần chờ một chút rồi lập tức dè dặt, thận trọng mở quạt ra, mặt quạt dần hiện trước mắt nàng, mấy bông mai tao nhã lịch sự bên trúc xanh biếc nhìn rất sống động, trông yếu ớt nhưng lại vô cùng cứng cỏi.

Mặt quạt cũng không có đề thơ hay để tên, nhưng có bốn câu: Ngọc cũng không phải ngọc, giống như trúc phi trúc. Giống như tâm phi tâm, giống như ta phi ta

Nàng lại do dự, liếc Triển Ngạo Trúc một cái rồi đột nhiên lật mặt quạt lại, chứng cứ rành rành đập vào mắt làm nàng khiếp sợ. Bốn chữ đầy cuồng vọng: Duy ngã độc tôn, lạc khoản Triển Ngạo Trúc.

Đúng rồi, đây chính là vũ khí của Cuồng Thư Sinh – Ngọc Tâm phiến. Thủy Tâm lại chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, thiếu chút nữa là chảy nước miếng, Rồi nàng lại ngoài dự đoán của mọi người, ngồi lên đùi Triển Ngạo Trúc, hai tay còn ôm chặt cổ hắn, miệng còn thốt lên những lời nịnh nọt ” ghê tởm”

” Ta nói, Triển công tử nha, ta gả cho ngươi không thành vấn đề, nhưng là...” nàng lại liếc mắt làm người ta muốn té xỉu ‘ nhưng là có điều kiện nha”

Triển Ngạo Trúc hướng nàng giơ giơ lên mi tỏ vẻ hỏi.

“Này thôi.....” Nàng tỏ vẻ thẹn thùng ” ngươi muốn...” nàng trộm dò xét hắn ” đem võ công của ngươi...tất cả đều dạy cho ta”

Triển Ngạo Trúc nhàn nhạt trả lời ” võ công của ta, có hơn nửa là không thích hợp cho nữ nhân học”

Thủy Tâm ngẩn người, nàng đương nhiên hiểu được, rất nhiều võ công xác thực không thích hợp nữ nhân tu luyện. Không quan hệ, kia nàng có thể lui mà cầu tiếp theo, học một nửa cũng là đủ rồi.

“Một nửa cũng được!” Nàng khẳng khái rộng rãi nói.

Triển Ngạo Trúc vẫn như cũ nhắm hờ hai mắt.

Nàng phụng phịu thu tay cánh tay. “Một phần tư?”

Triển Ngạo Trúc vẫn không hề đáp lại.

“Hảo, vậy.....” Thủy Tâm cắn cắn môi dưới, đau hạ quyết tâm nói: “Liên một phần mười đi! Tổng nên được rồi đi?”

Triển Ngạo Trúc như trước tĩnh tọa như thạch.

” Uy” Nàng không nhịn được nữa túm lấy vạt áo hắn ” ngươi có lười hay không a, hiện tại ngươi cầu ta và ngươi thành thân,vậy mà còn làm cao giá. Ngươi thực chất không muốn cùng ta thành thân, chỉ nói suông” Nàng ngạo nghễ đứng lên, ngẩng cao đầu bước đi “Kỳ thực, ta sớm nói qua ta không muốn lập gia đình, là ngươi cầu ta, ta mới miễn cưỡng lo lắng lo lắng nha!” Nàng lại cao cao ngẩng cằm. “Dù sao cứ như vậy, ngươi nếu đồng ý dạy ta, ta đáp ứng gả cho ngươi, nếu không.....”

“Triển công tử, sinh lễ là ngươi bên này phụ trách, vẫn là.....” Tư Đồ Sương không nhìn của nàng tồn tại nói.

“Ta phụ trách.”

Thủy Tâm nổi giận nhìn hai người không coi nàng ra gì ” Sương di, có lười hay không? ta còn chưa đáp ứng gả cho hắn”

Nhưng là, kháng nghị thủy chung không có hiệu quả.

” Người có muốn trước chọn cho Mập Mập cái tên” Tư Đồ Sương cười nói.

“Ta đã chọn tốt lắm.”

“Sương di, người tôn trọng ta một chút được không?” Bắt đầu có chút nhụt chí Thủy Tâm, vẫn muốn làm ” hấp hối giấy dựa “.

“Có thể nói cho ta là cái gì tên sao?”

“Triển Tinh Hồn.”

Uể oải Thủy Tâm vô lực “Được rồi! Kia ít nhất đem người võ công hết thầy dạy cho người con, tổng được rồi đi?”

Triển Ngạo Trúc đảo mắt chăm chú nhìn nàng một lát, một hồi lâu sau mới gật gật đầu.

Thủy Tâm thế này mới lộ ra tươi cười, chần chần tinh thần lại nói: “Toàn bộ?”

Triển Ngạo Trúc gật đầu.

“Không được tàng tư nha!”

“Sẽ không.” Hấn khẳng định nhận lời nói.

Ai! Thủy Tâm thầm nghĩ, đành phải chờ con học được sau, nàng lại dỗ con chỉ lại nàng! Nàng thở dài một hơi, không ngờ vừa vặn liếc đến Tư Đồ Sương đắc ý về mặt, vì thế, kẻ sách báo thù lập tức nảy lên trong óc. Này quả hồng mềm hảo giải quyết, nàng cười lạnh, nếu phải chết, nàng cũng muốn kéo thêm cái đệm lưng mới được!

“Hiện tại nên đến phiên người, Sương di.” Thủy Tâm cố ý thực ôn nhu nói.

Tư Đồ Sương thực tại ngẩn người. “Di! Ta? Cái gì?”

Thủy Tâm híp mắt, lộ ra cảm âm hiểm gian trá tươi cười. “Hắc hắc hắc, Sương di, người cùng ta cùng một ngày thành thân mới được.”

“Không cần.” Tư Đồ Sương kinh hô.

“Không cần cũng phải muốn! ” Thủy Tâm cười lạnh liên tục. “Nếu ngay cả người đều không trị được, ta này hiệp nữ còn thể nào làm nha!”

3. Chương 3

Là một quả phụ tái giá, lại mua một tặng một cho nên đám cưới cũng không quá mức phô trương. Vì thế chỉ mời một vài người thân cận, bị quấy phá một lúc thì hai người được đưa vào động phòng.

Bên ngoài tuy rằng chỉ bày ít bàn tiệc nhưng vẫn rất ồn ào, náo nhiệt, nhất Mập Mập được các vị can nường cưng chiều nên càng như cá gặp nước, bên này đùa giỡn, bên kia làm nũng. Mà bên trong tân phòng, cũng đồng dạng là ” chiến sự” nổi lên

“Ta..... Ta cảnh cáo người, cũng không thể giống lần trước như vậy làm đau người ta!”

“Ách..... Người..... Người làm cái gì?”

“Uy! Người làm sao như vậy xem ta..... Người..... Không cần lại đây..... Không cần lại đây.....”

Sau đó là liên tiếp một chuỗi âm thanh, tiếp theo là tiếng khiển trách, thẹn thùng.

“Người..... Người thế nào như vậy..... Rõ ràng thoát nhìn như vậy nhả nhận nho nhã. Thế nào..... A! Cút ngay..... Không cần tới gần ta..... Cút ngay.....”

Một loạt âm thanh quần áo quần áo bị xé truyền đến.

“A! Không biết xấu hổ!”

Tiếp theo là càng nhiều âm thanh quần áo bị xé.

“Không cần..... A..... Buông ta ra..... Người..... Người này Trư Bát Giới, sắc lang, Buông ta ra..... Ngô..... Ngô..... Ngô.....”

Thủy Tâm ghé vào ngực Triển Ngạo Trúc lâu bầu” ụ, lần này không đau nha”

Triển Ngạo Trúc vẫn lặng yên không tiếng động

” Người vì sao lại không thích nói chuyện” Thủy Tâm bắt mẫn kháng nghị ” như vậy thật nhàm chán nha, có khác nào là gả ột cái đầu gỗ lớn đầu, buồn tẻ lại vô vị” nàng nhăn nhăn mũi ” ta đã nói mà, lập gia đình không có gì tốt”

Đáp lại nàng chỉ có tiếng kêu của côn trùng, ếch nhái

“Ụ!” Nàng động động cảm ” nói chuyện cùng ta một chút thôi, chỉ cần không phải mình ta độc diễn là được rồi”

Triển Ngạo Trúc chỉ lạnh lùng nói ” người thật huyền ảo”

Thủy Tâm tròn to hai mắt, sau đó chậm rãi ngồi lên người Triển Ngạo Trúc, hai tay đột nhiên đưa lên, sau đó không chút lưu tình mà hướng những chỗ trọng yếu trên người hắn đánh tới. Nhưng mỗi một quyền, chưởng...đều không chứa một chút nội lực, chỉ như là múa, còn kẻ bị hại thì vẫn điềm nhiên nằm ngửa như không có chuyện gì.

Thủy Tâm không chút xấu hổ còn ngẩng cao đầu nói ” ta rốt cuộc đã chiến thắng võ lâm đệ nhất cao thủ Cuồng Thư Sinh, duy nhất có nữ hiệp Lãnh Thủy Tâm ta là đã bại được Cuồng Thư Sinh”

” nạn nhân” nằm dưới thân nàng lên tiếng ” ngậy thơ”

“Ngậy thơ!” Đây là nằm ở nàng dưới thân ” người chết ” lời bình.

“Ba!” Một tiếng, một cái tát lập tức hướng ngực Triển Ngạo Trúc đánh tới. Đã làm ” người chết” mà thi thể còn bị bạc đãi, thực sự đáng thương nha.

Thủy Tâm bĩu môi nhìn hắn một lúc, tục ngữ nói đúng: một bàn tay thì vỗ không kêu, bởi vì Triển Ngạo Trúc từ đầu đến cuối không có một biểu tình gì, làm nàng cũng nản lòng lại nằm sấp lên ngực hắn, cảm giận nói

” người thực sự là nam nhân không thú vị nhất trên đời”

Đã hiểu là đối thủ không thú vị, còn không chịu cam lòng mà đi ngủ, chỉ thấy Thủy Tâm lại không ngừng nói tiếp

” Uy, người nghĩ ta nên gọi người thế nào cho tốt đây? không thể cứ gọi là uy, mà nếu không gọi vậy thì ta biết gọi thế nào đây?”, trầm mặc một lát, nàng lại tiếp tục ” cha ta có năm lão bà, mỗi người đều gọi hắn là lão gia, mà đại tẩu lại gọi đại ca ta là phu quân, đại tỷ thì gọi đại tỷ phu là tướng công, bắt quá...

“Ụ! Người nói ta nên gọi người thế là tốt hay không nữa lý? Tổng không thể lão gọi người uy đi? Cũng không gọi người uy, ta lại nên thế nào gọi người đây? Nàng trầm ngâm một lát, còn nói: “Cha ta có năm lão bà, từng cái đều gọi hắn là lão gia, mà ta đại tẩu đều quần đại ca của ta kêu phu quân, ta đại tỉ tắc bảo ta đại tỉ phu tướng công, bắt quá.... nghe tỷ nữ hầu hạ đại tẩu nói ở trong phòng, đại tẩu đều kêu tên của đại ca” . Nàng biết không trông mong gì được Triển Ngạo Trúc đáp lại, nên lại tiếp tục độc thoại ” Ngạo Trúc, Ngạo Trúc, tên này thật sự là rất không sai, cao ngạo thoát tục, nhưng nếu gọi lên thì không phải là tuyên cáo với mọi người người chính là Cuồng Thư Sinh sao? không được, tên của người vẫn chỉ là gọi ở trong phòng thôi. Trước mặt mọi người thì...Lão gia? người cũng không có già đến mức đó. Vậy tướng công..... Rất kỳ quái nha..... Có lẽ phu quân..... Nôn! Đáng ghét..... Kết quả vẫn là Ngạo Trúc dễ nghe , nhưng lại không thể gọi. Quên đi, liên tướng công đi..... Không, phu quân..... Ách..... Vẫn là tướng công..... Ách

Triển Ngạo Trúc rốt cuộc bị nàng ” niệm” đến không còn kiên nhẫn, hắn nghiêng người đem Thủy Tâm đặt xuống dưới thân, dùng môi chặn lại cái miệng đang nói liên tu bất tận kia. Hắn đoán rằng chắc chỉ có thể làm nàng mệt thì nàng mới thôi không lải nhải nữa.

Tư Đồ Sương rốt cuộc cũng bị đá ra khỏi nhà sau khi thủ tiết ba năm, Thủy Tâm vui ngất trời, cuối cùng không có người đem chuyện của nàng ra nói. Ban đầu nàng còn tưởng sẽ cùng phu quân đại chiến vài lần mới có thể giữ được công việc của mình, không ngờ Triển Ngạo Trúc ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, mặc nàng thích làm gì thì làm. Vì thế Thủy Tâm đem Mập Mập giao cho hắn, còn mình thì xuất môn làm việc.

Tuy rằng chỉ có công phu mèo quào ba chân, nhưng hai năm nay nàng lại ở chốn giang hồ lăn lộn, hết ăn lại uống mà không việc gì. Có lẽ, nàng vận khí tốt, cho tới nay vẫn chưa gặp nhân vật “khó chơi” nào. Sau tân hôn một tháng, Thủy Tâm rốt cuộc cũng đã đụng phải khảo nghiệm.

Gần đây Đặng huyện đột nhiên xuất hiện rất nhiều nhân vật lưng đeo đao kiếm, ai cũng biết ngoài bọn du côn lưu manh, nhân vật giang hồ cũng là những kẻ không nói đạo lý, bọn họ đều ỷ vào sức mạnh hoặc công phu, nếu chọc bọn họ khó chịu sẽ lập tức động thủ, đánh chết năm ba người là chuyện bình thường. Gặp phải sự tình này, quan phủ cũng chỉ biết chống đỡ, có thể tránh xa liền tránh rất xa. Cho nên dân chúng phần lớn chỉ có thể tự cầu phúc, phải mở to hai mắt để nhìn cho rõ nếu không sẽ gặp họa. Bằng không đã kêu tự làm bậy thì không thể sống.

Nhân vật giang hồ rất nhiều, bận nhất là khách sạn cùng khách điếm, kể đến là câu lan viện. Đặng huyện hoa thuyền khách nhân nhiều như nước chảy, mặc dù là ban ngày khách nhân tới tìm niềm vui cũng không thiếu.

Lan thuyền ở Đoan hà là nổi bậc nhất, trang hoàng lộng lẫy, nhất là buổi chiều, ban công, lầu gác, đèn đài treo đầy đèn màu, làm ánh sáng chiếu xuống mặt sông như sao sa, đẹp không kể xiết. Lúc này đang là giữa trưa, các cô nương tràn đầy ra lan thuyền, đầu này chơi đoán số hành lệnh, chỗ kia chơi hồ điệp, hò hét, náo nhiệt đến cực điểm.

Gian phòng trên lầu hai được thiết kế rất hoa mỹ, lan thuyền đầu bài cô nương Tích Tích đang cùng một vị cô nương uống rượu ngâm thơ, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng cãi nhau, tiếng quát càng lúc càng lớn, càng lúc càng tới gần

Một giọng nói rất không biết phân rõ phải trái lớn tiếng “Đại gia ta không có bạc sao?”

“Vị này gia, không phải như thế, là vì Tích Tích cô nương đã có khách xin mời ngài lại tìm một vị cô nương khác đi!” Thôi ma ma khép nép năn nỉ.

“Không được, đại gia ta hôm nay muốn chiêu đãi khách, vẫn muốn Tích Tích bồi, đại gia ta có tiền, lan thuyền đầu bài nhất định phải hầu hạ ta”

“Đại gia, Tích Tích có khách.....”

“làm cho hắn đi tìm cô nương khác, đừng hờn ta”

Thôi ma ma ra sức ngăn cản nhưng cũng không ngăn được nam tử kia tiến tới gần cửa

“Vị này đại gia, ngài mời trước đừng ngại!” một giọng nói thanh thoát vang lên, tiện thể còn lấy thân mình che trước cửa.

“A, thì ra lan thuyền các người còn giấu diếm mặt hàng tốt vậy, không sai, không sai, xinh đẹp ôn nhu, tươi mới ướt át.....” Tiếp theo là hai tiếng dâm loạn cười dâm dăng.

“tốt, Tích Tích đã không rảnh thì lấy người thế đi, ma ma, ta lấy nàng”

“Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi” giọng nói không giấu được sự giận dữ ” lau sạch mắt chó của người mà nhìn cho rõ, ta là tỷ tỷ bảo tiêu của Tích Tích, tuyệt không cho phép người quấy rầy cô ấy”

“Bảo tiêu?”

Sau tiếng kêu kinh ngạc, truyền tới giọng cười miệt thị, trào phúng ” bảo tiêu? Ta đây là tiêu đầu, hơn nữa là tiêu đầu chuyên quản tiêu sư phần nộn a”, lại là tiếng cười dâm tà “đến đây, tiêu đầu ta sẽ chỉ cho người hai chiêu, là hai chiêu vững chắc ở trên giường nha”

“người tối hôm qua là ăn phân sao, đại cẩu hùng? bằng không sao hơi thở lại toàn mùi phân”

Nam tử kia cuồn cuộn cười to ” hảo, hảo, đại gia thích loại cô nương có cá tính như vậy, ở trên giường cuồn cuộn mới là tốt a”

” về nhà ôm lão nương của ngươi đi, đại cầu hùng, xem ra ngươi ngay cả tiếng người cũng không biết nói, chắc “bên dưới” cũng không” làm ăn” gì được, như vậy còn dám ra mặt mà không biết xấu hổ, chắc, da mặt ngươi cũng thật dày nha”

“ha, ha, tiểu cô nương, ngươi thật đúng là sinh long hoạt hổ, rất uy phong. Có muốn thử nếm hương vị, uy lực của căn cốt bốn của đại ca?”

“Uy lực?” Nàng khinh thường hừ lạnh. “Là chưa đi chợ thì hết tiền thì có!”

” Con mẹ nó”, nam nhân kỳ nhất là chuyện này nên nam tử kia xấu hổ, giận dữ mắng ” hôm nay phải cho ngươi nếm mùi công phu lợi hại của bốn đại gia mới được”

“Công phu?” Kiều thúy âm cười nhạo một tiếng. “công phu kêu cha gọi mẹ sao?”

Một tiếng quát giận dữ vang lên, lan thuyền lập tức rơi vào tình trạng đầu võ, trên thuyền các cô nương vẫn bình tĩnh uống trà nói chuyện phiếm, ngay cả Tích Tích cũng nhin không được mở cửa ra xem cuộc chiến. Các nàng không một chút lo lắng bởi vì Thủy Tâm chưa từng thất bại.

Bất quá, sự tình phát triển không giống như mọi người nghĩ, sau chừng một chén trà, từ trên rơi xuống một thân ảnh chật vật, hướng Tích sơn mà chạy. Khi tiểu tỷ của lan thuyền là Quyên nhi nghiêng ngã chạy tới tòa nhà nhỏ dưới chân Tích Sơn, Triển Ngạo Trúc đang ngồi trên ghế nhỏ phía trước nhà cho Mập Mập ăn cơm. Nàng vọt đến trước mặt Triển Ngạo Trúc, vừa thở vừa nói ” Triển..Triển công tử...không...không tốt, Lạnh...Lạnh cô nương...có người gây phiền toái”. Quyên nhi không kịp thở, mới vừa dừng lại lấy hơi, ngẩng đầu lên đã không thấy người đâu.

Người đâu? trước mắt ngoài trừ hai cái ghế nhỏ, một tô cơm, một cái thìa, không hề có bóng dáng người nào. Nàng hoang mang trừng mắt nhìn, rồi sau đó vòng quanh trước sau nhà tìm kiếm, vừa tìm vừa la ” Triển công tử, Triển công tử, người ở đâu?”

Trên thuyền là một mảnh hỗn độn, bàn bị hủy, bình bị vỡ...Thôi ma ma cùng các cô nương đang tùm lại thành một đoàn, khách nhân không thấy một bóng người, còn lại là các nhân sĩ giang hồ đang xem náo nhiệt. Các cô nương cùng người xem náo nhiệt đều cùng nhìn về phía cô nương quần áo hỗn độn đang chật vật, khốn khổ đỡ đòn mà nàng còn là bảo tiêu của hoa thuyền. Cùng Thủy Tâm giằng co là một nam tử hán mũi hếch, miệng rộng, tóc tai rối bù nên khó trách Thủy Tâm gọi hắn là đại cầu hùng.

Hắn hắc hắc cười lạnh, mà phía sau là hai người từ lúc lên hoa thuyền tới giờ vẫn chưa nói tiếng nào, thẳng tới lúc này

“đủ rồi, chúng ta cần phải đi”

“Không được” đại cầu hùng lắc mạnh đầu ” hôm nay ta không trị được tiểu cô nương này không đi”

Nam nhân bên phải nhìn lớn tuổi hơn, nhím mày ” nơi này đã loạn vậy, ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Đại cầu hùng phỉ tay chỉ về hướng Thủy Tâm, ngang ngược nói ” ta muốn mang nàng đi, sau khi chơi chán sẽ bán đi, xem nàng còn có thể làm gì?”

“vậy nhanh chút đi”, người đứng bên trái bĩu môi ” có cần chúng ta giúp ngươi không?”

“không cần, một mình ta cũng có thể thu phục”

Ba người tựa hồ không xem ai ra gì, đứng đó mà địn tương lai của Thủy Tâm, còn Thủy Tâm thì cũng đang tiến thoái lưỡng nan, hồi hận không thôi. Tiến lên thì khẳng định đánh không lại người ta, còn bỏ trốn, như vậy thực mất mặt nha, sẽ tổn hại ” thanh danh to lớn” của nàng.

Đại cầu hùng kia cũng không cho nàng có thời gian suy nghĩ, bắt đầu kêu gọi “tiểu cô nương, ngươi là tự mình ngoan ngoãn theo ta hay là để ta ra tay mang đi?”

Thủy Tâm cắn cắn môi dưới do dự, nhưng đối phương không cho nàng thời gian, người mặt xanh bên trái lại hồi thúc ” mau một chút, nếu không chúng ta đi trước”

“Được rồi, được rồi!” Đại cầu hùng vẫy vẫy tay, chợt hướng Thủy Tâm chớp mắt. “Thật có lỗi, tiểu nương tử, không thời gian cho người lo lắng!”

Chân hần vừa bước tới, Thủy Tâm liền nhanh chóng thoái lui về phía sau, đưa tay ngăn cản một quyền vừa đánh tới, chân cũng đảo qua đá về phía hần, liên tục đến chiêu thứ tư thì nàng chỉ có thể thúc thủ nhìn bàn tay của hần hướng ngược nàng chụp tới..

Ngay lúc Thủy Tâm nghĩ khó tránh được kiếp số thì móng vuốt sói sảo chạm đến quần áo của nàng liền dừng lại. Thủy Tâm không khỏi ngẩn người nhìn lên

“Nương!” , chỉ thấy Mập Mập vẻ mặt tươi cười ở đối diện nàng, hai cánh tay nhỏ béo còn hướng nàng vẫy vẫy” ôm, ôm, nương, ôm ôm”

Tầm mắt của nàng từ mặt của Mập Mập chuyển sang mặt của người đang ôm hần liền cảm thấy như đang nuốt phải một ngụm khí lạnh. Về mặt Triển Ngạo Trúc hảo cuồng nịnh tàn nhẫn. Vừa liếc mắt một cái, Thủy Tâm đã cảm nhận được sự uy hiếp vô hình, tựa như đối mặt một ác ma. Cả người hần toát ra hơi thở âm trầm cùng khí thế lạnh lùng, tàn khốc. Phản ứng duy nhất của Thủy Tâm chính là “không rét mà run” dù biết rằng hần chính là phu quân của mình, nhưng vẫn không kiềm được.

Đại cầu hùng trên mặt hiện lên vẻ thống khổ cùng sợ hãi, hần há to miệng, không ngừng hít thở, từ yết hầu thoát ra âm thanh thê thảm làm người ta không đành lòng. Nàng lúc này mới thấy cánh tay đại cầu hùng dùng để chụp nàng đang bị Triển Ngạo Trúc nắm giữ. Nàng vội vàng nhảy vào lòng Triển Ngạo Trúc, bỗng lấy Mập Mập rồi vội lùi ra sau. Triển Ngạo Trúc ánh mắt lạnh lẽo quét về phía huynh đệ mặt xanh đã sớm biến sắc, hần tùy tay ném đi đã thấy thân hình to lớn của đại cầu hùng bay về phía họ.

Thanh mặt huynh đệ mặt dù đã vận khí để đón đỡ nhưng cả ba vẫn ngã thành một đồng, chân đung đầu, đầu hướng xuống đất, cực kỳ thê thảm.

Triển Ngạo Trúc vẫn lạnh lùng đứng chấp tay

“phụ thân hảo công phu nha, phụ thân, ôm ôm”, Mập Mập thông minh liền vẫy hai tay hướng Triển Ngạo Trúc la to

Triển Ngạo Trúc quay đầu lại nhìn hần, Thủy Tâm liền khuyên can ” Mập Mập, đừng làm phiền phụ thân”

Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng trẻ xuống, không vui nói ” không, muốn phụ thân ôm ôm, ôm ôm thôi”

” tiểu tử này, lâu lắm không có ai đánh người phải không?” Thủy Tâm thấp giọng la mắng ” người lại không biết thời điểm, cẩn thận một lát nữa về nhà, lão nương sẽ giáo huấn người”

Vành mắt lập tức đỏ hồng, nước mắt Mập Mập đã chực rơi xuống ” phụ thân, nương muốn đánh Mập Mập, đau đau”

Nha? Nàng căn bản còn chưa có xuống tay nha! Chỗ nào đau đau?

Ánh mắt lạnh như băng hướng nàng một cái, Thủy Tâm cả liếc cũng không dám, đành dịu giọng dỗ dành ” Mập Mập tiểu tử, không Mập Mập tiểu tử tông, Mập Mập bỏ tát sống, van cầu người đại nhân đại lượng tha thứ cho nương lần này, cầu xin người ngoan ngoãn nghe lời, nương mua kẹo hồ lô cho người, chịu không?”

Mập Mập chuyển động hai mắt đen tròn, nhếch miệng cười ” hảo a, hảo a”

Thủy Tâm không khỏi thở dài than ” tiểu tử tông của ta, mua cái kia làm gì chứ, người ăn sẽ không thấy ngon a, ta...”

“Cha, nương đánh...”

” Được, đi liền đi nha” Thủy Tâm uất ức đáp, mắt lén nhìn Triển Ngạo Trúc, thấy ánh mắt hần như bức nàng rời đi, nàng không tự giác đứng lên, miệng lầm bầm than” ta đây là đã trêu chọc ai a, đã sinh ra một tiểu ma vương bất trị, giờ lại thêm một đại ma vương. Ta thật là đáng thương!!!”

Triển Ngạo Trúc chỉ hơi liếc nhìn vẻ mặt hối hận của nàng, sau đó lập tức đảo mắt nhìn hai huynh đệ thanh mặt nhân đang cùng đại cầu hùng đỡ nhau đứng dậy.

Chẳng phải là không nhận biết Cuồng Thư Sinh, mà huynh đệ thanh mặt nhâ đã xui khiến làm sao lại gặp được lúc hấn giết người lại tranh thủ cơ hội “hôi cửa”, lại còn né tránh được sát khí. Cuồng Thư Sinh hơi thở hung bạo tàn ác, khi nổi sát khí cặp mắt sẽ trở nên đỏ ngầu như máu, khí thể đó hợp với vẻ mặt tuần mỹ càng tạo nên sự đối lập quỷ dị, chỉ cần gặp qua một lần liền không thể quên. Cho nên huynh đệ thanh mặt nhân vừa nhìn thấy Triển Ngạo Trúc đã sợ hãi mặt không còn chút máu. Bọn họ không thể quên hấn một thân võ công tuyệt đỉnh, cho dù một trăm bọn họ cũng không thể đánh lại. Bọn họ kinh hãi nhìn cặp mắt đỏ tươi như máu như nhìn thấy câu hồn sứ giả từ địa phủ đến đòi mạng, ý chí và lòng can đảm liền biến mất, toàn thân run như cây sậy, lòng lo lắng không biết ngày này sang năm có phải là ngày giỗ của bọn chúng không? Nhưng đại cầu hùng lại không chút hay biết sự sợ hãi của huynh đệ, hấn chặt vậy ôm cánh tay phải của mình, còn không biết chết la lớn ” hai vị bá huynh, tiểu tử này dám chọc đến chúng ta, thực là muốn chết, chúng ta cùng nhau...”

Thanh mặt nhân lão đại biến sắc mặt vội che miện đại cầu hùng lại, mồ hôi hấn đổ xuống như mưa, hướng Triển Ngạo Trúc nhận lỗi ” thực xin lỗi Triển đại hiệp, huynh đệ chúng ta không biết ngài cùng nơi này có quan hệ, xin Triển đại hiệp đại nhân đại lượng tha thứ cho chúng ta...”

“Như vậy sao được” Thủy Tâm kêu lên, vội vàng ôm Mập Mập đến bên Triển Ngạo Trúc cáo trạng ” tướng công, tên đại cầu hùng kia nghênh ngang đập phá chưa đủ, còn muốn lão bà của người bồi hấn trên giường nha. Loại sỉ nhục này ta không tin người uy danh hiển hách trên giang hồ như Cuồng Thư Sinh có thể chịu được” nàng không biết trông mắt Triển Ngạo Trúc trở nên đỏ tươi là biểu thị cho cái gì, còn đổ thêm dầu vào lửa.

Sắc mặt Triển Ngạo Trúc quả nhiên âm trầm đến cực điểm, còn thanh mặt nhân huynh đệ thì mặt xanh như chàm ” Triển... Triển phu nhân, mời người...”

Triển Ngạo Trúc sắc mặt quả nhiên lập tức âm trầm đến cực điểm, thanh mặt nhân huynh đệ bị dọa đến thiếu chút đồ cứt đá đều xuất hiện.

“Triển..... Triển phu..... Phu nhân, mời..... Mời người nguyên.....”

“tha thứ cái rắm” Thủy Tâm giận dữ mắng ” hôm nay nếu không có phu quân đến cứu ta, ai biết ta bị các người hại đến thế nào. Các người liền như vậy xem thường nữ nhân sao? mẹ người không phải là nữ nhân sao? Còn có nơi này.....”

Nàng vẫy vẫy tay trái ” cả tòa thuyền này gần như đã bị các người phá hủy, làm sao người ta làm ăn? người ta lại không giống các người, chỉ cần vung tay là có người vội vàng đem tiền nhét vào hầu bao. Chúng ta là mua bán đàng hoàng nha”

“Không, không..... Triển..... Triển phu nhân..... Chúng ta..... sẽ đền, sẽ đền.”

“đền cái đầu người á” Thủy Tâm vẫn không muốn dễ dàng buông tha bọn họ “các người nếu không cho nếm chút lợi hại sẽ không biết đâu là trời cao đất rộng a”

Nàng dùng đầu vai hích hích Triển Ngạo Trúc ” tướng công, cho bọn hấn nếm mùi đau khổ đi”. Nàng chỉ nghĩ đơn giản là cho bọn chúng nếm chút đau khổ để hả giận, không nghĩ tới người trong giang hồ, nhất là Cuồng Thư Sinh tàn bạo lãnh khốc thì sẽ không chỉ là “nếm chút đau khổ”

Về mặt thanh mặt nhân huynh đệ vốn đã xanh giờ nhìn càng khó coi hơn, cơ hồ cảm thấy hồn phi phách tán, đang định mở miệng cầu xin tha thứ nào ngờ đã nghe một tiếng hét thê thảm vang lên, một thân hình khổng lồ bay lên. Ánh mắt mọi người cũng vừa nhìn thấy thân hình to lớn của đại cầu hùng ngã trên cái bàn, khoe miệng máu chảy không ngừng, hai mắt trợn to, có khả năng sẽ chết bất cứ lúc nào. Người bình thường sẽ cho rằng hấn ngã bị thương, nhưng người qua đường chỉ cần liếc mắt cũng biết tứ chi của hấn đã bị phế bỏ, chỉ đành cùng hấn nói “hẹn gặp lại”. Thủy Tâm cũng nhìn ra thảm trạng của đại cầu hùng, nàng trong lòng run sợ nhìn thân thể đã trở thành bán thân bất tại của hấn.

Không thể nào, đây là cho hấn nếm chút mùi đau khổ sao? nàng đau khổ suy tư, có lẽ cách nói của mình bị hiểu lầm, khoe mắt nàng liền nhìn sang phu quân, sau lại nhìn hướng thanh mặt nhân huynh đệ đã sớm giống như đồng bùn.

Thủy Tâm phút chốc lấy lại tinh thần, rồi đột nhiên kêu sợ hãi: “Đợi chút!”

Triển Ngạo Trúc hơi ngừng lại, sau đó lại chuyển mắt, khẽ nâng tay hướng thanh mặt nhân huynh đệ đánh tới.

Thủy Tâm toàn thân hơi run, ngập ngừng nói” tướng...tướng công, đừng...xin đừng dọa con”

Ánh mắt đông lạnh của hắn dời về phía kẻ vẫn còn không biết chuyện Mập Mập đang cười hi hi ha ha kia, mà tiểu tử chuyên làm trái ý mẫu thân lúc này lại có thể giúp được một lần ” cha, cha, ôm ôm”

Thủy Tâm vội vàng đem Mập Mập ném cho Triển Ngạo Trúc ” tướng công, Mập Mập muốn người ôm hắn”

Vừa được cha ôm, Mập Mập cũng rất hợp tác, vừa trèo lên mình cha vừa nói” cha, đường đường, đi nha”

Thừa dịp Mập Mập đang làm nũng với Triển Ngạo Trúc, Thủy Tâm liền quay sang Thôi ma ma đang sợ đến tay chân mềm nhũn phân phó vài câu, rồi lại hướng thanh mặt nhân huynh đệ nói” là hai người nói muốn bồi thường cho các cô nương, như vậy hãy đến gặp ma ma để thương lượng xem phải bồi thường bao nhiêu, các người hãy ngoan ngoãn mà chờ tiền, nếu không...Tướng công ta sẽ rảnh rỗi liền a”

Không cần nói nhiều, liếc mắt nhìn thấy “thành phần nguy hiểm” vẫn còn đang dỗ con, thanh mặt nhân huynh đệ liền không chút do dự gạt đầu”đền, nhất định đền”

Thủy Tâm cũng không lo lắng bọn họ bỏ trốn vì cho dù họ không sợ nàng, cũng sẽ ngại người đứng sau lưng mình. Hơn nữa xem ra bọn họ không phải chỉ sợ một vài phần mà là sợ từ đầu đến chân. Thực ra nàng cũng rất sợ hãi, nếu bọn họ lưu lại chỗ này thêm chút nữa, không chừng Triển Ngạo Trúc sẽ đại khai sát giới. Cho nên nàng cố ý...

“bay nha, bay nha, mau bay đi mua a” nàng vội nhắc nhở con

Mập Mập cũng vội la ” đi nha, cha đi mau a”, khó có lúc lại phối hợp ăn ý đến vậy. Hai mẹ con cùng hợp tác đẩy người ra ngoài lan thuyền.

Rốt cuộc nàng cũng đã hiểu danh hào của tướng công là thế nào. Nhìn Triển Ngạo Trúc đang chuyên tâm cho Mập Mập ăn, Thủy Tâm cảm thấy rất bất khoan, hắn thực ra là người như thế nào?

Dưới ánh nến, vẻ tàn bạo tà ác ban ngày đã không cánh mà bay, Triển Ngạo Trúc lại khôi phục bộ dáng thư sinh tuấn nhã, lạnh lùng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Thủy Tâm thật sẽ hoài nghi đây chính là Cuồng Thư Sinh lãnh khốc vô tình.

Có lẽ nàng đã vài lần thấy sơ qua thân thủ sâu không lường của hắn, luôn bay tới bay lui như u linh xẹt qua, bình thường không sờ được cũng không xem được. Cũng chính vì chỉ thấy sơ qua, rất mơ hồ nên nàng cũng không thể nào hiểu nổi. Công lực cao thâm tới đâu cũng phải có thân ảnh thoáng qua, đằng này hắn không có, bỗng nhiên xuất hiện, bỗng nhiên biến mất, quả thật không thể tưởng tượng được, nổi hết cả da gà. Cho đến hôm nay, nàng tận mắt chứng kiến thân thủ mau lẹ của hắn đánh người máy chảy đầm đìa, nàng không thể tin được người có thủ đoạn tàn bạo này lại là người bên gối của nàng. Mà càng quỷ dị hơn, người tàn bạo như thế lại rất yêu thương con. Cho dù hắn luôn duy trì bộ dạng lạnh lùng, không cười, không nói nhưng nàng có thể cảm nhận được hắn rất yêu thương Mập Mập, tuyệt đối toàn tâm toàn ý lo lắng. Mà đối với nàng, mặc kệ nàng là mẹ của Mập Mập hay nàng chính là nàng, hắn cũng quan tâm và dễ dàng bỏ qua.

Nàng hi vọng hắn đối tốt với nàng không chỉ vì nàng là mẹ của Mập Mập, đã bắt đắc dĩ gả cho người, nàng đương nhiên cũng có mong chờ của nữ nhân, được người thật lòng yêu thương. Mập Mập sau khi ăn no liền vội vàng tụt xuống đất chạy đi chơi món đồ chơi mới nhất của nó: con điều và ống trúc.

Triển Ngạo Trúc lúc này mới bưng chén cơm lên ăn, Thủy Tâm bỏ chén cơm đang ăn dở, trộm nhìn hắn dò xét một cái ” tướng công, có thể nói cho ta biết năm kia vì sao người lại cùng ta...” nàng nhú mày suy nghĩ một chút lại nói tiếp ” ta là nói, theo tín cách của người hắn sẽ không tùy tiện cùng nữ nhân...nhưng mà, người hoàn toàn không biết ta, lại trong tình huống không rõ ràng cùng ta...ách, cái kia...”

Hắn im lặng đang ăn cơm.

Thủy Tâm nhăn lại mày. “Uy! Phu quân, Ngạo Trúc, nói cho người ta biết đi!”

Hắn im lặng mang theo đồ ăn.

Thủy Tâm tức giận trợn mắt ” được rồi, vậy thì đổi đề tài khác cũng tốt”, nàng dừng một chút ” nếu ta không phải là mẹ của Mập Mập, mà ta chỉ là ta, là một nữ nhân như mọi người khác, hôm nay...hoặc là lúc nào đó” nàng cẩn thận chăm chú nhìn hấn “ngươi đều sẽ tới cứu ta sao?”

Hấn im lặng bái cơm.

Thủy Tâm bắt mẫn chép chép miệng ” vậy thôi, cái gì cũng không chịu nói cho ta biết, ta là thê tử của người nhà”

Hấn im lặng uống canh.

“Keo kiệt” Thủy Tâm hừ hừ ” ta hỏi ngươi, ngươi làm sao có thể nhận ra ta? ngày đó phòng tốt như mực, ai cũng không nhìn rõ, ngươi làm sao có thể nhận được ta? chuyện này có thể trả lời được chứ?”

Triển Ngạo Trúc như trước giả câm vờ diếc trầm mặc.

“Keo kiệt! Keo kiệt! Keo kiệt!” Thủy Tâm cắn giận kêu lên, rồi cầm lấy bát cơm ăn lấy ăn để như là có thù với nó vậy, vẫn không hết tức giận, sau một lần Triển Ngạo Trúc gấp đồ ăn, nàng liền đem toàn bộ đồ ăn trên bàn trút vào chén của mình. Cho dù không ăn hết, nàng cũng đem bỏ hết vào chén, không cho hấn gấp.

Triển Ngạo Trúc vẫn không tiếng động ăn cơm không, sau đó đứng dậy đi về phía Mập Mập, đi được hai bước liền dừng lại nói “Ta nghĩ muốn ngươi, ta sẽ, ta xem nhìn thấy ngươi.”

Hấn nói xong một câu không đầu không đuôi liền thẳng hướng Mập Mập mà đi, bỏ lại Thủy Tâm đang hoang mang: hấn đang nói cái gì a?

Thủy Tâm lòng tràn đầy hoang mang, tiếp tục ăn cơm, vừa trộm dò xét cha con họ vừa suy nghĩ về những gì hấn vừa nói. Cho đến lúc nàng ăn xong miếng cuối cùng, nàng mới đột nhiên la lên một tiếng kinh thiên động địa “a”, chén đĩa rơi đầy trên đất. Cha con Triển Ngạo Trúc quay đầu nhìn nàng, còn nàng thì đang cười rất tươi.

Hấn trả lời nàng! Hơn nữa là trả lời làm nàng thực hài lòng a!

“Tướng công! Phu quân! Ngạo Trúc.....” Thủy Tâm vừa chạy vừa la, vừa bước vào trong phòng một bước liền bị người lấy tay che kín miệng, nàng ô hô hai tiếng liền thấy vẻ mặt không vui của Triển Ngạo Trúc. Nàng mới chợt nhớ bây giờ là lúc Mập Mập ngủ trưa, nàng vội vã gật gật đầu ra chiều đã hiểu, Triển Ngạo Trúc vừa buông tay ra, nàng đã kéo hấn ra khỏi phòng.

“tướng công, nguy rồi, nguy rồi. Ta vừa mới cùng Tích Tích tỷ đi dạo trong thành, ngươi biết ta nghe được tin tức gì không?”

Triển Ngạo Trúc mặt không chút biểu cảm, tỏ vẻ mặc kệ là tin gì, hấn cũng không một chút hứng thú.

Thủy Tâm không thèm hấn có hứng thú hay không, nàng liên tục nắm chặt tay hấn, như sợ hấn chạy trốn “các nhân vật giang hồ trong thành đều nói, nửa năm trước cha ta tìm được một tấm bản đồ, nếu tìm được bảo tàng thì chẳng những có tài phú hưởng không hết mà còn có một bộ võ công tâm pháp thượng thừa, có thể độc bá võ lâm”

Nàng thở hổn hển tiếp ” cha ta đã cố gắng dấu giếm nhưng vẫn để lộ tin tức, chỉ cần nghe thấy có thể làm bá chủ võ lâm đã làm cho người ta nổi lòng tham, lại thêm kho tài phú khổng lồ, tất cả lương tâm đều bị vứt sang một bên ah”

Nàng lắc lắc cánh tay hấn ” tướng công, nghe nói nhân vật giang hồ sở hữu tin tức này đều đến đây, cho nên thời gian này vùng phụ cận mới có nhiều nhân vật giang hồ đến vậy, bọn họ đều nghĩ có thể kiếm chác. Nhưng mà tướng công, Lãnh gia trang tuy trên chốn giang hồ có chút danh tiếng nhưng vẫn không thể đối phó cùng lúc nhiều người như vậy”

Triển Ngạo Trúc hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào phòng, Thủy Tâm lập tức cả người bám lấy không cho hấn đi, trong lòng có chút hối hận đã nói cho hấn biết chuyện mình vì sao bị đuổi khổ gia môn.

“Phu quân, tướng công, giúp đỡ một chút a! Mặc kệ thế nào, hấn tốt xấu cũng là cha ta. Ôn cha mẹ lớn hơn trời, ta còn chưa có báo đáp đâu, Ngạo Trúc”

Triển Ngạo Trúc mắt lạnh xem nàng, vẫn là thờ ơ.

“hắn cũng là nhạc phụ của ngươi, là ông ngoại của Mập Mập”

Triển Ngạo Trúc sắc mặt liền trầm, Thủy Tâm liền biết mình đã lỡ lời, nàng cũng đã từng nói cho hắn biết người được gọi là ông ngoại của Mập Mập đã từng muốn xóa bỏ hắn a. Nàng thực sự là lắm miệng mà. Thủy Tâm ảo não, xem chút nữa là tự tát mình một cái, nhưng lời nói ra không thể thu lại, nàng chỉ đành cố tìm cách giải quyết.

“tướng công, cái kia..cha ta đâu, hắn cũng là nhất thời không suy nghĩ, cho nên...”

Ngay lúc nàng cố gắng tìm lời giải thích, tên Triển Ngạo Trúc đáng giận vừa lắc thân mình đã thoát khỏi sự đeo bám của nàng. Nàng ngẩn người nhìn vòng tay ôm của mình trở nên trống rỗng một lát...Không cần ngẩng đầu nhìn, nàng cũng có thể khẳng định thân ảnh của hắn đã biến mất, chỉ có thể thâm hận bản thân mình học nghệ không tinh. Ai, nàng cũng chưa từng học nghệ nha, chỉ là đông trộm một chiêu, tây học lén một thức, miễn cưỡng chấp vá trở thành công phu loạn thất bát tao, tưởng làm có thể xưng là cao thủ, thế nhưng khi giao thủ với cao thủ chân chính nàng liền không phải.

Được rồi, thân thủ không tốt, đầu cũng nên có chút tác dụng đi

“lão gia, hết tương rồi, giúp ta đến thượng quảng mua chút tương, thuận tiện mua thêm chút đậu hũ cùng vân chân”

Thân ảnh Triển Ngạo Trúc vừa biến mất, Thủy Tâm cũng lập tức lao vào phòng bếp, trên lưng sớm chuẩn bị tốt gói đồ, đem Mập Mập cột chắc vào trước ngực. Sau đó nhảy lên con bạch mã kêu Băng Phách của Triển Ngạo Trúc, hô một tiếng, Băng Phách lập tức lao như tên bắn.

Trong phút chốc người không phòng trống, chỉ còn một phong thư nằm lẳng lẳng trên bàn.

4. Chương 4

Bạch Ngưu trấn cách Đặng huyện ước chừng mười lăm dặm về phía bắc, chỉ là một tòa trấn nhỏ, mấy ngày gần đây đều nhờ Lãnh gia trang mà trở nên náo nhiệt phi thường. Chẳng những khách sạn chật ních người, mà ngay cả tiệm cơm, quán trọ bình dân cũng không còn chỗ, người người đem tiền đến bỏ vào túi người dân trong trấn.

Trái lại, Lãnh gia trang gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, thậm chí cũng không biết phải tìm ai giúp đỡ, dù sao cũng là liên quan đến tiền tài cùng tuyệt thế võ công, nếu lựa chọn không tốt, không chừng chưa cùng người ngoài giằng co thì nội bộ đã tranh đấu với nhau. Người giang hồ trọng võ, cho nên Lãnh Thương Hùng không quan tâm đến kho tài phú mà chỉ mong lấy được pho bí kíp để võ công của mình nâng thêm một bước, lại cũng sợ nếu để bọn tà ma ngoại đạo tìm được thì võ lâm sẽ gặp một trận tai kiếp, giang hồ sẽ nổi lên một trận tinh phong huyết vũ. Bởi vậy hắn cũng ngầm hạ quyết định, đến lúc vạn bất đắc dĩ thì sẽ hủy bản đồ bảo tàng, không để cho rơi vào tay ác nhân. Mấy ngày gần đây nghe nói có rất nhiều nhóm giang hồ tụ tập quanh Lãnh gia trang, chuẩn bị liên hợp ép hắn phải khai ra bản đồ bảo tàng, lấy được mọi người cùng chia.

Nói thì dễ, làm mới khó khăn, tài phú thì có thể chia đều, nhưng võ công thì làm sao mà chia? mỗi người một chiêu sao? Đây rõ ràng là muốn hắn giao ra bản đồ bảo tàng để bọn họ cướp đoạt thôi. Theo hắn biết, võ lâm thất phái, tam bang đều đã phái người đến đây, ngay cả bảy đại cao thủ cũng đã có mặt quá nửa, nếu bọn họ thực sự liên hợp lại, hắn phải làm thế nào mới tốt bây giờ?

Trước mắt, người giúp đỡ có thể tin cậy được dường như chỉ có phụ thân của cháu cả Hạ Huệ, cũng chính là Tuyết Nguyệt Bảo chủ Hạ Chấn, người khác phần lớn là tâm hoài bất quỷ, giấu diếm dị tâm, bao gồm cả thông gia tương lai Bảo chủ Triều Dương Bảo Nghiêm Vạn Thiên. Mà Lãnh gia trang tồn tại trên giang hồ đã lâu, cũng có quy củ không cho nữ nhân động võ, dù sao lấy tình thế đơn bạc lúc này lấy võ công của Hạ Huệ cũng là một sự hỗ trợ đắc lực, còn chưa tính trong bốn lão bà của hắn có hai người là cao thủ võ lâm.

Lãnh gia trang vốn thanh bình yên tĩnh đột nhiên bị nguy cơ tứ phía, mà hết thảy đều vì bản đồ bảo tàng, nhưng không ai biết đến lúc nào mới kết thúc. Hoặc Lãnh gia trang có bình yên vượt qua kiếp nạn này

không?

Lãnh Thương Hùng đang ở trong đại sảnh cùng hai thê tử và hai đứa con Lãnh Anh Kiệt, Lãnh Hào Kiệt, còn có dâu cả Hạ Huệ, mọi người đang cùng nhau thảo luận sách lược đối phó chợt nghe ngoài sảnh có tiếng la to truyền đến ” trang chủ, trang chủ, tam tiểu thư đã trở lại, tam tiểu thư đã trở lại”

Thủy Tâm, nàng trở về làm gì? Trong sảnh mọi người đều đứng dậy nhìn ra ngoài, chỉ chốc lát sau một nữ tử xinh đẹp xuất hiện, khuôn mặt tươi cười, nhìn vừa quen thuộc vừa xa lạ, còn có một cục cưng béo béo.

“Thủy Tâm, người.....”

“Đừng vội mắng chửi người, cha” Thủy Tâm bước lên phía trước ngắt lời “mặc kệ người có biết ta hay không, nhưng trong nhà có chuyện tuyệt sẽ không bỏ mặc, muốn đánh muốn chửi thì cha đến sự việc giải quyết xong rồi nói”

Mây Lãnh Thương Hùng nhàn thành một đoàn, chỉ có tam phu nhân thuở nhỏ đặc biệt quan tâm Thủy Tâm lấy ánh mắt cầu xin Lãnh Thương Hùng năn nỉ nói “lão gia, Thủy Tâm, nàng chính là...”

Lãnh Thương Hùng khoát tay ‘quên đi’, hắt thở dài “nàng còn nhớ ta là cha, ta sao còn so đo với nàng làm gì? mặt mũi, quy củ...lúc này cũng không trọng yếu, quan trọng là Lãnh gia trang chúng ta có thể bảo toàn nhân mạng”

Hắn lắc đầu, còn nói “Nhưng là, ta còn muốn nói Thủy Tâm người không nên trở về, người cũng biết hiện tại bên ngoài trang có rất nhiều đạo nhân mã, bọn họ chỉ cho phép người đi vào mà không cho ra. Chúng ta đã là ốc không mang nổi thân ốc, người trở về có giúp được gì đâu. Chỉ là làm cho người và đứa nhỏ lâm vào nguy hiểm mà thôi”

“Yên tâm đi cha, ta đương nhiên là nắm chắc mới trở về” Thủy Tâm tràn đầy lòng tin nói” chỉ cần có...” nàng bỗng nhiên như nhớ tới cái gì đó, a lên một tiếng ” ta đã quên giới thiệu trước với mọi người, tiểu tử Mập Mập con ta”, nàng nói xong liền tháo dây buộc trước ngực, bỗng Mập Mập ra giờ lên giới thiệu “hắn tên gọi Triển Tinh Hồn, nhũ danh Mập Mập”

Mọi người đều kinh ngạc nhìn tiểu oa nhi tuấn mỹ, đang cười rất đáng yêu, tam phu nhân liên tục kinh ngạc hô to” Thủy Tâm, nhìn hắn thật khá, một chút cũng không giống người nhà”

Thủy Tâm không để ý, nhún nhún vai nói “không giống ta thì giống cha hắn thôi”

Tam phu nhân đi tới bỗng Mập Mập, quỷ tinh linh này rất biết cách lấy lòng, liền hướng bà hôn một cái làm cho tam phu nhân vui vẻ cười to” tiểu tử này thật đáng yêu, rất thông minh”

Thủy Tâm lập tức kể khổ “hắn chính là điểm này đáng giận, rất giỏi lấy lòng người ta, lại chuyên môn đối nghịch với ta”, nàng hừ hừ “tiểu tử, còn không mau kêu ông ngoại, đại bà ngoại, tam bà ngoại đi”

Mập Mập ngoan ngoãn kêu, âm thanh ngọt ngào lại hướng mọi người cười rất tươi, đại phu nhân cũng không nhìn được đi qua đoạt lấy Mập Mập mà ôm, tiểu tử này lại “tặng” một cái hôn, cứ thế, theo mỗi tiếng kêu lại có một người muốn ôm hắn. Phút chốc Mập Mập đã “thu phục” được tất cả những người có mặt ở đây.

Cuối cùng Mập Mập cũng được chuyển đến tay Lãnh Thương Hùng, ngay cả hắn cũng khen” tiểu tử này thật thông minh, mới hơn hai tuổi đã biết nhìn sắc mặt người khác, nếu bồi dưỡng thật tốt sau này nhất định thành tài”

Mọi người đều đồng ý gật đầu cười, lúc này Mập Mập đột nhiên nhớ ra chuyện gì, mày nhăn lại, tay hoang mang sờ râu của Lãnh Thương Hùng than thở “phụ thân không có râu, phụ thân không có...”

“Cha người không có”, Thủy Tâm thuận miệng đáp ” ông ngoại mới có, đợi khi cha người lớn tuổi cũng sẽ có”

Mọi người chợt ngẩn ra, cũng là tam phu nhân bật thốt lên đầu tiên ” cha? Thủy Tâm người tìm được cha ruột của hắn sao?”

Thủy Tâm xấu hổ chà chà mũi đáp ” không phải, là hắn tìm được ta”

“Hắn tìm được người”, Tam phu nhân kinh ngạc hô ” vậy hắn có nói gì không?”

“Hắn...hắn ép ta..gả cho hắn”

“Người gả cho hắn?!”

Tất cả mọi người đều đồng thanh hô ta, cả trang từ trên xuống dưới ai chẳng biết Thủy Tâm có bao nhiêu quyết tâm không chịu lập gia đình, thậm chí còn làm ra chuyện kinh hãi thế tục để trốn tránh hôn nhân. Nhưng lúc này nàng đột nhiên chạy về tuyên bố mình đã lấy chồng, sao mà không ngạc nhiên cho được. Mọi người đều sửng sốt nhìn Thủy Tâm, hại nàng ngượng ngùng không thôi.

“Không có cách nào, hắn thật bá đạo, hơn nữa còn có Sương di giúp hắn, ta không thể nói lại hai người họ, cũng chỉ đành phải gả cho hắn thôi”

Đại phu nhân bật cười nói “Thủy Tâm, người người này không gả, người kia không lấy, chết cũng không chịu, kết quả cũng phải gả cho người nha”

“Đại nương, người ta nói qua là bắt đắc dĩ thôi!”

Đại phu nhân lại chuyển đề tài nói” bắt quá, nếu Mập Mập giống cha, vậy người sẽ phải lo lắng nhiều nha”

“đại nương”, Thủy Tâm không thuận la lên một tiếng

Mọi người không nhịn được lại cười to, mà Lãnh Thương Hùng cũng vừa cười ra tiếng vừa hỏi “Thủy Tâm, vậy cha của Mập Mập đâu, sao không cùng đến?”

Thủy Tâm chuyển mở mắt, ấp úng nói: “Ách..... Nay thôi..... Hắn..... Ách..... Hắn không..... Không chịu đến.”

Lãnh Thương Hùng tức giận tái mặt “Thủy Tâm, hắn đã không chịu đến, ngươi là trốn hắn mà đi?”

“Câm miệng” Lãnh Thương Hùng quát lớn, nhìn chăm chăm Thủy Tâm ” ngươi là trốn hắn mà đi?

Thủy Tâm vội chạy đến bên Tam phu nhân xin giúp đỡ, Tam phu nhân lập tức hiểu ý lên tiếng giải hòa “Lão gia, ta nghĩ...”

Thủy Tâm thở dài một hơi. “Đúng vậy, cha.”

“Đáng chết! Thủy Tâm.” Lãnh Thương Hùng nghe vậy mở miệng liền mắng. “Ngươi đã gả cho hắn, dĩ nhiên phải nghe lời hắn, làm sao có thể tự tiện chạy đến đây, còn dẫn theo đứa nhỏ”

Thủy Tâm vẻ mặt đau khổ “ta là bắt đắc dĩ. Cha, nếu ta không mang theo Mập Mập đi, ta không biết hắn có thể hay không cùng...”

“Sư phụ, không tốt, sư phụ!”

Tất cả mọi người đều nhìn ra ngoài sảnh, chỉ thấy người vừa đến vừa là là đại đệ tử của Lãnh Thương Hùng, cũng chính là trưởng phu của nhị tiểu thư Lãnh Ngọc Tâm – Hầu Khiếu Thiên

“chuyện gì?”

“Sư phụ, bọn họ thực sự liên thủ, tất cả đều đang tụ tập ngoài trang, bọn họ cử vài người đến đòi gặp sư phụ”

Lãnh Thương Hùng nhíu mày cắn răng nói: “Hảo, mời bọn họ đến trước sảnh đường luyện võ, ta lập tức sẽ đến”

“Dạ, sư phụ!”

Hầu Khiếu Thiên rời đi, Lãnh Thương Hùng nghiêm túc nhìn nhóm thê tử nói” cuối cùng chuyện này cũng đã đến, tất cả cứ theo kế hoạch mà tiến hành, có thể vượt kếp này là tốt nhất, nếu không cũng là mệnh của chúng ta, tóm lại nhất định không để bản đồ bảo tàng rơi vào tay kẻ ác là được”

Hắn lại xoay người đối mặt Thủy Tâm “kia, Thủy Tâm, ngươi..”

“Cha, người không cần nói gì hết, ta nếu không được đi theo người thì ta trở về làm gì?”

Hai mắt Thủy Tâm lộ ra kiên quyết cùng tự tin “chỉ cần ta cùng Mập Mập đi theo người, Lãnh gia trang sẽ tuyệt đối không có việc gì”

Tuy rằng là đại biểu do cộng đồng giang hồ đề cử, nhưng vì hai phái hắc bạch đều có cho nên ngay từ đầu cách nói liền khác nhau. Bạch đạo thì nói nếu bảo tàng bản đồ cùng bí kíp võ công rơi vào tay ác nhân thì sẽ là tai kiếp cho võ lâm, cho nên tốt nhất phải giao cho bạch đạo xử lý. Hắc đạo thì cho rằng đã là vật vô chủ thì nên giao cho toàn bộ võ lâm cùng chia sẻ. Hai bên ý kiến bất đồng, kết quả tạo nên một trận tranh cãi âm ỉ. Lãnh Thương Hùng cùng người nhà nhìn thấy thảm thán, dù là chính hay tà thì động cơ thúc đẩy họ đến đây đều là lòng tham. Xem tình hình này, hôm nay chắc không thể giải quyết được, có lẽ ngay từ đầu nên hủy bản đồ bảo tàng kia.

Hai bên đang tranh cãi không ngừng, đột nhiên có một người giơ tay lên la to “ngừng”

Toàn bộ đều dừng lại, không vui nhìn người vừa lên tiếng – Tiêu Công Vĩ. Đợi mọi người chú ý, Tiêu Công Vĩ bấy giờ mới lên tiếng “chúng ta ở chỗ này làm cho người chết ta sống cũng không có lợi gì. Ta đề nghị kêu Lãnh trang chủ giao bản đồ bảo tàng ra, sau đó chúng ta chia hai, mỗi bên giữ một nửa, chờ đến khi tìm ra biện pháp tốt nhất, khi đó sẽ đem hai nửa ráp lại rồi cùng nhau đi tìm bảo tàng. Các vị thấy thế nào?”

Một người do dự một lát rồi gật đầu, tiếp theo là người thứ hai, thứ ba... Một lát, tất cả cơ hồ đều đồng ý với ý của Tiêu Công Vĩ. Hắc hải lòng gật đầu, rồi quay sang Lãnh Thương Hùng nói “Lãnh trang chủ, đến lúc ngươi nên giao ra bản đồ bảo tàng rồi”

Lãnh Thương Hùng cau mày “nếu ta không giao ra thì sao? đối với hắc đạo, ta không có lời nào để nói, nhưng những người tự xưng là bạch đạo thì sao?”, hắc cười lạnh quay sang nhìn nhóm người tự xưng là chính nghĩa “các ngươi cũng muốn cưỡng chiếm sao? nếu chúng ta không nghe theo, các ngươi cũng sẽ đuổi cùng giết tận để đạt được mục đích sao?”

Nhóm bạch đạo xoay qua nhìn nhau, không nói lời nào. Một lát sau, Câu Hồn Kiếm Lã Tiểu Mật xinh đẹp bước ra, từ tốn chỉnh đốn trang phục, làm lễ rồi nói “Lãnh trang chủ, chúng ta đương nhiên không làm việc bá đạo, vô sỉ đó nhưng nếu vì hòa bình, an nguy của võ lâm đồng đạo thì chúng ta cũng chấp nhận gánh lấy danh tiếng xấu”, nàng chớp chớp mắt lại nói “Lãnh trang chủ cũng là người trong bạch đạo, hẳn là nên hợp tác cùng chúng ta mới đúng, ngàn vạn lần đừng vì tham lam mà làm sai a”

Lãnh Thương Hùng buồn bã lắc đầu “đây là bạch đạo sao? cái gọi là bạch đạo chẳng qua cũng chỉ là lời nói suông. Bạch đạo là có thể miệng nói nhân nghĩa, đường đường chính chính nhưng kỳ thực hành động không như lời nói sao?”

Hắn lại thở dài thật lớn “thì ra chính tà cũng không có phân biệt gì nhiều, chẳng qua là một bê sẽ nói, một bèn thì không, nhưng trên thực tế thì hành động lại hoàn toàn giống nhau”

Rất nhiều người đỏ mặt, nhưng Lã Tiểu Mật thì không “Lãnh trang chủ, ta nghĩ ngươi cần chút thời gian để suy nghĩ, dù sao từ bỏ một bộ võ công tuyệt thế cũng không phải dễ dàng gì”, nàng lại quay đầu nhìn Tiêu Công Vĩ tươi cười “có thể tránh động thủ thì xin hãy tránh cho, Tiêu đại hiệp chắc là không phản đối phải không?”

Tiêu Công Vĩ cả cười “không thành vấn đề, ba nén nhang là đủ rồi chứ?”

“Đủ, đủ” Lã Tiểu Mật cười duyên nói “xin mời Lãnh trang chủ đi vào trong hảo hảo suy nghĩ một chút đi. Có lẽ người nhà của ngươi sẽ góp ý cho ngươi có quyết định chính xác. Về phần Tiêu đại hiệp, chúng ta cùng ngồi nói chuyện phiếm đi, nghe nói năm ngoái Hồ khẩu...”

Lãnh Thương Hùng cùng thê tử, người nhà nhìn nhau cười khỏ, suy nghĩ? Đây chẳng qua là hoãn giao chiến thôi. Lãnh Thương Hùng âm thầm xoay người đi về hướng phòng lớn, đám người nhà cũng vội đi theo.

Còn Thủy Tâm đâu? bởi vì Mập Mập luôn than lạnh, nên nàng đang lo cho nó, nhưng lòng cũng âm thầm lo lắng không thôi. Tuy rằng nàng đã lấy đi bảo mã của Triển Ngạo Trúc, nhưng với kinh công của hắn thì với mười lăm dặm cũng sẽ không mất bao nhiêu thời gian để theo kịp. Hắn sẽ không đến? đi lạc đường? hay là đến lúc cuối mới chịu xuất hiện? Làm ơn, nàng không phải đùa. Chết tiệt, Cuồng Thư Sinh, hắn rốt cuộc muốn gì chứ?

Thủy Tâm đột nhiên nhìn hướng đại sảnh sững sờ đến không nói nên lời, sau lại hướng phía cha nàng mà nói ‘ chờ một chút, cha, nhớ kỹ, người ngàn vạn lần không cần nói gì cả, hết thấy hãy giao cho ta. Nhớ kỹ

nha, các người bắt luận thế nào cũng không được nói gì, một lời cũng không thể nói nha”. Sau lại hướng Mập Mập nói ” tiểu tử tông, lần này làm ơn hợp tác cùng nương một chút, sau khi xong chuyện, nương nhất định sẽ mua thật nhiều kẹo hồ lô cùng đồ chơi cho người”

“Mua trống, mua thùng thùng” Mập Mập mở to đôi mắt thông minh nhìn chăm chăm trong sảnh, tiểu tử này sẽ thừa cơ mà “trục lợi”

“Được, thùng thùng thì thùng thùng”, Thủy Tâm nhẩn nại nói ” nhưng người phải hợp tác cùng với nương, nương gọi người khóc, cho dù thế nào, người cũng phải ráng nhỏ cho ta hai giọt nước mắt, hiểu không?”

Mập Mập bỗng dừng suy sụp hạ mặt, hai mắt đáng thương nhìn trong sảnh. Thủy Tâm thấp giọng la “trước vô cùng hào hứng hò hét cha người, chờ nương nói lúc đó người hãy khóc nha, hiểu chưa?”

Mập Mập cười hì hì gật đầu, Thủy Tâm hít một hơi dài để trấn định tinh thần, trước khi đi ra phía trước còn quay lại dặn dò “nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được lên tiếng”

Mọi người lòng tràn đầy hoang mang tiến vào đại sảnh, liền thấy ở đó đã xuất hiện thêm một thư sinh áo trắng đang khoan tay đứng nhìn, bóng lưng cao to lộ ra một khí thế tao nhã nhưng cũng rất cuồng ngạo. Không biết thư sinh kia làm sao có thể tiến vào trong khi toàn trang đã được canh phòng nghiêm ngặt, cũng không biết trong hồ lô của Thủy Tâm có bán thuốc gì, nhưng vẫn làm theo lời dặn, không hề lên tiếng, chỉ im lặng nhìn xem Thủy Tâm sẽ làm gì.

Trong khi bọn họ chăm chú nhìn, chỉ thấy Thủy Tâm dè dặt, cẩn trọng đi đến trước mặt thư sinh, bọn họ có thể thấy được vẻ mặt của Thủy Tâm cảnh giác cùng khẩn trương.

Thủy Tâm nhẹ giọng” phu quân... tướng công.. người đến a”

Mập Mập cũng phối hợp làm nũng hô một tiếng, “Phụ thân.”

Triển Ngạo Trúc cũng không động đậy

Thủy Tâm càng khẩn trương cười cười ” này...ta biết người rất tức giận, nhưng là người...ách, có thể nghĩ giùm ta một chút thôi. Ta cuối cùng là không thể nhìn người Lãnh gia trang chịu khổ mà không để ý. Hơn nữa, phụ thân hiện tại cũng không còn giận ta, còn thương ta nữa, đúng không tiểu tử?”

Triển Ngạo Trúc cũng không động đậy

Mập Mập tay nhỏ bé duỗi ra, chỉ vào Lãnh Thương Hùng, thông suốt phóng khoáng cười nói: “Phụ thân, ông ngoại có râu, ông ngoại có râu.”

“Mập Mập cũng thích ông ngoại” cảm xúc của Thủy Tâm dường như thả lỏng rất nhiều “Mập Mập cũng không hi vọng ông ngoại gặp chuyện không may, đúng không? cho nên tướng công, xin hãy nể tình mà giúp một tay”

Tất cả đều đang tiến hành thuận lợi, đột nhiên lúc này Mập Mập lại phối hợp sai lầm, hần duỗi hai tay, miệng lớn tiếng hô “cha, ôm ôm, cha”

Thủy Tâm theo bản năng bước lui về sau, miệng đồng thời kêu “tiểu quỷ, còn chưa đến lúc đó a”, nàng nói xong liền quay sang nhìn mặt Triển Ngạo Trúc, dường như cùng lúc nàng lùi về sau, hần liền thẳng đến ghế dựa ngăn trở nàng “không, đừng nóng giận, đừng nóng giận, không phải không cho người ôm, ta chỉ là...chỉ là sợ người bế Mập Mập rời đây đi. Ta biết làm sao bây giờ?”

Mọi người tuy rằng không nhìn thấy gương mặt thư sinh đang đưa lưng về phía họ, nhưng theo khí lạnh tỏa ra từ người hần cũng có thể tưởng tượng được sắc mặt hiện giờ nhất định rất khó coi.

“Tướng công, đừng nóng giận, xin đừng tức giận a.....” Thủy Tâm lo sợ không yên, bất lực cắn cắn môi dưới, thiếu chút nữa là cắn chảy máu. Cho đến khi Mập Mập kéo lỗ tai nàng, nàng mới “a” một tiếng, giờ Mập Mập trong tay lên “tướng công, đừng nóng giận, người sẽ dọa đến con”

Mắt bò mới lo làm chuông, ngay lúc này Mập Mập lại rất phối hợp, gương mặt lập tức sụp xuống, vành mắt ửng hồng, còn sợ hãi thì thầm ” cha, Mập Mập sợ, Mập Mập sợ”

Thủy Tâm lúc này mới thở ra một hơi, nhưng toàn thân cũng bị dọa thiếu chút nữa là tê liệt. Nàng không ngừng hít sâu, đồng thời cũng lén coi sắc mặt Triển Ngạo Trúc, một lúc sau mới dè dặt mở miệng ” tướng công, người thực sự không muốn hỗ trợ sao?”

Triển Ngạo Trúc không có đáp lại.

Thủy Tâm thâm thở dài một hơi. “Kia..... Như vậy được không? Ta đem Mập Mập cho người ôm, vậy còn người..... Liền đem người kia đem..... Ách..... Cây quạt..... Ách..... Cho ta mượn dùng một chút có thể chứ?”

Đương nhiên vẫn không có kỳ tích xuất hiện nhưng Thủy Tâm đã có kế sách ứng phó ” ách, tướng công, người không nói lời nào, ta coi như người đã đồng ý nha”

Triển Ngạo Trúc vẫn như cũ bảo trì lặng im, mỗi người đều kỳ quái nhìn nàng.

“Được, Mập Mập đến cho cha ôm nha”, nàng đem con đưa đến tay Triển Ngạo Trúc ” còn có, nhớ đem cây quạt của cha đưa cho nương nha”

Mập Mập một tay ôm cổ cha, hoang mang nhìn mẫu thân. “Cây quạt?”

Thủy Tâm lại thầm than một tiếng. “Lắc lắc, phụ thân lắc lắc a!”

Mập Mập “nga” một tiếng liền cúi xuống lục lọi trong lòng Triển Ngạo Trúc, thoáng chốc đã thấy cầm một cây quạt trắng toát trên tay. Thủy Tâm không dám nhìn sắc mặt Triển Ngạo Trúc, vội đoạt lấy cây quạt rồi chạy vội về hướng Lãnh Thương Hùng ” cha, không có việc gì, Lãnh gia trang không có việc gì rồi”

“Người đang nói cái gì nha?”

Chỉ thấy Thủy Tâm một bước cũng không ngừng, một đường nhắm thẳng phía ngoài chạy. “Đi theo ta. Cha. Ta chỉ muốn nói nói mấy câu, là được giải quyết chuyện này!”

Mọi người cảm thấy hoài nghi, nhưng là chỉ có thể đi theo nàng . Một đám người vội vã đi đến phía trước đại sảnh, Lã Tiểu Mật kinh ngạc nhìn bọn họ nói ” thời gian còn chưa tới, các người đã suy nghĩ xong rồi sao?”

Lãnh Thương Hùng không nói chuyện, chính là nhìn Thủy Tâm, Thủy Tâm tắc vầy vầy cây quạt. “Không cần lo lắng. Chúng ta đã đem tàng bảo đồ giao cho chủ nhân cây quạt này”

Đám người Lãnh Thương Hùng kinh ngạc trừng to mắt, Lã Tiểu Mật cười lạn một tiếng ” người đang nói giỡn sao? chúng ta một đám theo các người đòi, các người cũng không chịu đưa, lúc này lại tùy tiện đưa bảo đồ bảo tàng cho người ta, lời này nói ra, ai mà tin được”

“Chúng ta là...liền ngay cả các người cũng không dám không cho”

Lã Tiểu Mật cùng Tiêu Công Vĩ liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời cười rộ lên ” được rồi, vậy người nói xem, bảo đồ bảo tàng rốt cuộc là bị nhân vật tài giỏi nào lấy đi?”

Thủy Tâm mỉm cười bí hiểm, rồi đột nhiên xòe to cây quạt giờ lê cao, đem bốn chữ to lớn trên quạt hướng đám người kia nói ” đây, thấy rõ ràng không, chính là người này lấy a”

Người Lãnh gia trang chỉ có thể nhìn thấy mặt quạt lục trúc cao nhã, còn đám người đối diện bên kia thì đột nhiên biến sắc mặt. Nói đúng hơn là biểu tình của bọn họ thống khổ cùng khó chịu cực kỳ, là cái cảm giác không biết thống khổ vì cái gì, không biết vì sao mà khó chịu.

Sắc mặt tự tin, thoải mái biến mất không còn sót lại một chút, Lã Tiểu Mật sắc mặt tái nhợt, sợ hãi, run run hướng cây quạt chỉ tay “hắn...hắn cũng đến đây”

Thủy Tâm thanh thoi thanh thoi cười cười: “Tối rồi!”

Lã Tiểu Mật run run thối lui, sợ tới mức không dám lên tiếng nữa. Thủy Tâm thu hồi cây quạt nói “hiện tại các người có thể rời đi”

Vừa nhìn thấy bốn chữ trên cây quạt, sắc mặt Tiêu Công Vĩ cũng biến đổi nhưng hắn vẫn chưa hết hi vọng hỏi ” hắn vẫn còn ở đây?”

Thủy Tâm dùng ngón tay cái chỉ về phía sau “còn nha”

Tiêu Công Vĩ cũng không tự chủ được thối lui, nhưng rất nhanh đã ổn định lại “là hần đem cây quạt cho người mượn?”

“Đúng vậy!” Thủy Tâm đắc ý nói.

Tiêu Công Vĩ lại hỏi “hần làm sao có thể đem vũ khí tùy thân cho người mượn?”

Thủy Tâm có chút bối rối, sau đó cẩn thận tìm từ trả lời “chúng ta có chút...giao tình”. Nói là vợ chồng chắc không ai tin, nếu là nàng cũng sẽ không dễ tin.

Tiêu Công Vĩ đột nhiên nở nụ cười “người tốt cuộc đã giấu đầu lòi đuôi, hần tuyệt đối không có khả năng cùng bất kỳ ai có giao tình, cũng sẽ không vì bất kỳ ai mà suy nghĩ”, hần tức giận tái mặt, hừ lạnh “cây quạt này là giả”

Thủy Tâm còn chưa biết trả lời sao thì Lã Tiểu Mật lúc này đã bừng tỉnh, tiến về phía nàng tức giận “thì ra người là muốn hù người”

“hừ, chút tài mọn” Tiêu Công Vĩ lên tiếng “bất quá, cũng diễn được một hồi, mới đầu thật đúng là hù người”

“Các người, người...” Thủy Tâm có chút dở khóc dở cười “ta không có hù người, là thật, hần vẫn còn ở đây”

“Phải không” Tiêu Công Vĩ cười chế giễu “nếu các người thực sự có giao tình, hần nguyện ý đem vũ khí tùy thân giao cho người, vậy cũng nên mời hần ra đây nói rõ một chút đi”

Thủy Tâm buồn rầu than “nếu hần muốn đi ra, ta đã sớm mời được hần ra đây, sao còn phải mượn cây quạt của hần chứ”

Tiêu Công Vĩ vừa cười lạnh một tiếng, hai kẻ hắc đạo vẫn đứng yên bên cạnh này giờ cũng ha hả cười theo. Lãnh Thương Hùng liền nhận ra nam tử mặc áo lam bào là Xuyên Cảnh trang chủ Tùng Triệu Anh, mà người mặc áo bào tro là bang chủ Tương Cảnh bang Lí Tử.

“Cô nương, đừng nữa đóng kịch, “Tùng Triệu Anh trào phúng nói “đều đã lộ hết rồi, ngoan ngoan mang bảo tàng ra đây đi”

“Ta không phải.....”

“Còn không phải”, Lí Tử không kiên nhẫn khoát tay “nếu người kia thực sự đang ở Lãnh gia trang xin mời hần đi ra ọi người gặp, chúng ta cũng có cơ sở để tin, người nếu không mời được hần, vậy để ta”

Thủy Tâm còn chưa hiểu hết ý của hần, Lí Tử đã ngửa đầu la to “Cuồng Thư Sinh, đi ra đây, người khác sợ người nhưng Lí Ta sẽ không. Có nghe hay không, đi ra đây Cuồng Thư Sinh Triển Ngạo Trúc. Đi ra”

Tùng Thiệu Anh nháy mắt mấy cái, cũng không nhận được hùa theo “không dám đi ra chính là không dám, Cuồng Thư Sinh hay là...cẩn bản người là giả đúng không? vì là giả mạo cho nên mới không dám ra đây, đúng không?”

Nghe Lí Tử cùng Tùng Triệu Anh la lên, đám người Lãnh Thương Hùng mới biết thư sinh ở trong đại sảnh vừa rồi là người phương nào, cũng hiểu được vì sao chỉ nhìn cái bóng lưng đã thấy khí thế khủng bố khiếp người, càng hiểu vì sao Thủy Tâm lại sợ hãi đến vậy.

“Không cần lại kêu!” Thủy kinh hãi hoảng kêu lên “các người sẽ làm hần tức giận, hần sẽ giết các người, thực sự sẽ giết các người, không cần lại kêu”

Nhưng dường như không ai tin tưởng nàng, Lã Tiểu Mật còn che miệng cười duyên, Tiêu Công Vĩ khoanh hai tay trước ngực xem náo nhiệt, những người khác thì hoặc hò hét phụ trợ, hoặc là đứng cười

“Cuồng Thư Sinh, đi ra. Kẻ giả mạo, đi ra...”

“Đi ra đây, Cuồng Thư Sinh, ra đây là làm thịt Tùng Triệu Anh ta...” hai bên giằng co, một bên thì án binh bất động, một bên thì thoải mái cười đùa, Thủy Tâm mặc dù lòng tràn đầy lo âu lại không ngăn cản được.

Một hồi, đại đệ tử phái Thiên Sơn bạch đạo dường như không nhận nổi, hướng nàng nói nhỏ “cô nương, thật xin lỗi, bọn họ vô lễ như thế, nhưng ta nghĩ người trước tốt nhất nên...”

Một chút khói trắng phút chốc lóe lên nhưng tất cả mọi người không có chú ý tới, mà đều đang tập trung ở chỗ có hai tiếng ai da vang lên, sau đó là hai thân hình bay lên không trung, vút qua chỗ quảng trường rồi rơi xuống chỗ đao kiếm. Nhìn hai người tư thế hai người nằm chồng lên nhau, tư thế quái dị mà đoán thì cầm chắc là Tùng Triệu Anh cùng Lí Tử không còn sống. Tất cả mọi người đều đông cứng, không khí nặng nề, không ai dám nhúc nhích, trừ bỏ... Thủy Tâm chậm rãi đi tới chỗ mục tiêu đang được mọi người nhìn chăm chăm, thân ảnh bạch sắc như xuất hiện từ trong sương – Triển Ngạo Trúc. Nàng ôm lấy Mập Mập đang cười thật tươi từ trong tay hắn, miệng vẫn không nhin được làm bầm ” biết thế nào cũng thành như vậy mà, tốt lắm, tiểu tử, cha ngươi bận rồi, đến đây cho nương ôm”

Bị bắt buộc “chuyển nhà”, Mập Mập không cam lòng còn ráng níu lấy tay áo của Triển Ngạo Trúc hô ” bay bay, cha, bay bay nha”

Thủy Tâm bắt mãi liếc Triển Ngạo Trúc một cái, rồi gỡ tay Mập Mập ra khỏi tay áo của Triển Ngạo Trúc, đồng thời miệng lại tiếp tục than ” thực bất công, luôn ôm tiểu tử này bay, nhưng chưa từng ôm ta bay bao giờ. Đã biết trong lòng ngươi chỉ có tiểu tử này, ta có cũng được mà không có cũng không sao, bất quá phối hợp diễn mà thôi”. nàng xoay đầu đi, chợt quay lại đưa trả cây quạt cho hắn.

“ trả lại ngươi!”

“Bay bay, phụ thân, bay bay, bay bay.....”

“Cầm miệng tiểu tử, ngươi cố ý gọi để làm cho ta ghen tỵ phải không? cẩn thận ta đánh ngươi nha, thật sự không biết sống chết là gì mà”

Thủy Tâm miệng lẩm bầm, tay ôm Mập Mập đang giãy nảy không thôi đến bên người Lãnh Thương Hùng

Lãnh Thương Hùng nuốt nước miếng một cái sau, mới chuyển hướng Thủy Tâm nha nha hỏi, “Thủy..... Thủy Tâm, hắn..... Ách..... Hắn thật sự là hắn thật sự là.....”

“Cuồng Thư Sinh Triển Ngạo Trúc.” Thủy Tâm miễn cưỡng nói, tiện đà nhúu mày dè lại Mập Mập đang giãy” Tiểu tử, đừng giãy nha, giấy nữa là ta đánh ngươi đó”

Lãnh Thương Hùng do dự một chút, ngập ngừng nói: “Ta..... để ta ôm đi”, lời còn chưa nói xong, Mập Mập đã bị ném sang chỗ ông ngoại, còn Thủy Tâm nhàn nhã đứng một bên xem kịch vui.

Lãnh Thương Hùng để cho Mập Mập đùa nghịch râu của mình, lại hướng Thủy Tâm hỏi ” Thủy Tâm, ngươi có biết hắn dự tính thế nào không?”

“Giết người ” Thủy Tâm nhàn nhạt trả lời.

Lãnh Thương Hùng đỏ rút một hơi, “Toàn..... Toàn bộ sao?”

Thủy Tâm nhún nhún vai. “Đại khái đi!”

Lãnh Thương Hùng cảm thấy cả người lạnh toát ” này, không tốt lắm đâu, Thủy Tâm, bọn họ...cũng chẳng phải là ác nhân gì, chẳng qua là bị lòng tham nhất thời làm mờ mắt thôi, tội không đáng chết. Cho nên, Thủy Tâm, ta nghĩ ngươi có thể khuyên nhủ hắn?”

“Khuyên hắn?” Thủy Tâm cười liếc Lãnh Thương Hùng một cái ” ta mới không dám đâu, lúc hắn bốc hỏa lên, ta cũng sợ nha. Ta mặc kệ”

Triển Ngạo Trúc từ khi xuất hiện vẫn không nói tiếng nào, nhưng hơi thở tàn bạo, lãnh khốc của hắn chỉ thấy tăng chứ không giảm và dường như là đã tăng đến điểm cao nhất. Lãnh Thương Hùng lại nhìn hắn một lần nữa rồi khẩn trương nói nhỏ với Thủy Tâm ” Thủy Tâm, hay là ngươi cứ thử xem sao, ta không thể mất thấy...”

“Cha” Thủy Tâm không kiên nhẫn la lên ” tốt nhất là người nên nói với kẻ người đang ôm trong lòng kia, đảm bảo sẽ ổn, người không tìm hắn, tìm ta làm gì”

“Hắn” Lãnh Thương Hùng cúi đầu nhìn cháu ngoại đang vui vẻ đùa nghịch với chòm râu của mình ” Mập Mập?”

“Cha hấn quan tâm nhất chính là hấn, chỉ cần là hấn muốn, cha hấn sẽ đáp ứng hoặc là hấn sợ, cha hấn sẽ không để cho hấn gặp phải, tựa như.” Thủy Tâm nháy nháy mắt mấy cái “vừa mới trong đại sảnh vậy, cha hiểu chưa?”

Lãnh Thương Hùng bưng bình tĩnh, a lên một tiếng.

Thủy Tâm lại cười cười ” đã hiểu rồi, lúc đó người tùy tình hình mà đối phó là được thôi” nàng lại chỉ chỉ Mập Mập nói ” đừng nhìn tiểu tử này mới hai tuổi, hấn thực ra rất tinh ranh lại hiểu chuyện, chỉ cần người cho hấn quyền lợi, hấn sẽ hợp tác với người”

Lãnh Thương Hùng lắng một lát, rồi sau đó bưng bình đại ngộ ” a!” một tiếng.

Lãnh Thương Hùng cười gật gật đầu. “Ta đã hiểu.”

“Vậy xem diễn đi!”

Mà ở bên kia, nhân vật chính Triển Ngạo Trúc vừa mới xuất hiện không bao lâu, hắc bạch hai phái đã dao động, dẫn đầu là một nhân vật cao gầy như cái sào trúc vừa mới phi thân lên nháy mắt đã thấy rơi xuống, ngay cả la cũng không kịp kêu một tiếng, “sào trúc” liền bị cắt thành hai đoạn. Những người còn lại sợ đến xanh mặt, hai chân xụi lơ, giờ phút này đứng nói là chạy, chỉ sợ đứng cũng không vững được nữa. Cuối cùng chỉ còn Tiêu Công Vĩ, La Tiểu Mật cùng Quỷ Dao Bốc Thiên Dịch đại đạo vùng Miêu cương là còn chút bình tĩnh, bọn họ nhìn nhau, một lát sau La Tiểu Mật e dè bước lên trước

“Triển đại hiệp, này...này, chỉ là sự hiểu lầm, chúng ta không phải cố ý quấy rầy người...” nành quay sang nhìn Tiêu Công Vĩ cùng Bốc Thiên Dịch một lát rồi lại tiếp ” bản đồ bảo tàng đã giao cho Triển đại hiệp, vậy chúng ta sẽ không dám quấy rầy nữa...”

“Còn muốn chạy?” thanh âm Ngạo Trúc lạnh như băng nói: “Ta có nói quá các người có thể đi sao?”

Nghe vậy, La Tiểu Mật xanh mặt, run run giọng nói ” Triển...Triển đại hiệp, ta...chúng ta...không có làm...làm chuyện gì đắc tội người”

“Các người rất âm ỹ.”

Âm ỹ? Bọn họ rất âm ỹ?

La Tiểu Mật vừa sợ, vừa e ngại liếc nhìn hai đồng bọn một cái, sau miễn cưỡng hỏi ” vậy...Triển đại hiệp...muốn thế nào?”

Triển Ngạo Trúc chậm rãi nheo lại hai mắt. “chết!”

“..... Nhưng là ta..... Chúng ta không.....”

“Không cần lại nói!” Tiêu Công Vĩ đột nhiên hét lớn. “Hấn sẽ không bỏ qua cho chúng ta, tuy rằng trên giang hồ đều nói hấn rất lợi hại, nhưng nếu chúng ta liên thủ lại, hấn cũng chưa chắc địch nổi. La cô nương, chúng ta cùng tiến lên, ta không tin hấn có thể giết hết chúng ta”

“Không sai, La cô nương, “Bốc Thiên Dịch cũng phụ họa ” mười mấy người chúng ta cũng không phải nhân vật bình thường, cho dù hấn ba đầu sáu tay cũng chưa chắc địch nổi toàn bộ. Đừng quên người cùn Tiêu huynh cũng là trong bảy đại cao thủ đứng đầu, mà ta cũng không kém các người nhiều lắm, chỉ cần ba người chúng ta, hấn đã đối phó không xong, huống chi...” hấn nhìn về phía sau” những người kia thân thủ cũng không tệ, chỉ cần mọi người liên thủ, cũng không phải sợ hấn”

“Nhưng.....”

Tiêu Công Vĩ không thèm để ý đến nàng, quay lại phía sau la to ” các vị, Cuồng Thư Sinh tâm ngoan thủ lạt, cầu xin hấn tha thứ là vô dụng, muốn sống, chúng ta cùng nhau lên thôi”

Chữ đi vừa xong, trên tay Tiêu Công Vĩ đã xuất hiện vũ khí thành danh – Thiết Ma Thủ, nháy mắt tấn công Triển Ngạo Trúc, ở phía sau, Bốc Thiên Dịch cũng rút quỷ đao xông tới. Không ai biết Triển Ngạo Trúc làm cách nào, chỉ thấy nháy mắt hấn đã ở phía sau Tiêu Công Vĩ. Hấn lập tức quay Thiết Ma Thủ hộ thân, cùng lúc đó những người khác vì để bảo toàn tính mạng cũng đồng loạt tiến lên. Đám người Lãnh

Thương Hùng há hốc mồm, không dám tin nhìn người đang bị vây giữa chín cao thủ, thân ảnh bạch sắc vẫn tiêu sái, ung dung. Lãnh Thương Hùng thấy Triển Ngạo Trúc thậm chí vẫn khoanh tay phía sau.

Chín cao thủ càng đánh càng kinh ngạc, tốc độ công kích càng nhanh, càng tàn nhẫn. đương nhiên động tác của Triển Ngạo Trúc cũng nhanh hơn. Cho nên chỉ nhìn thấy một thân ảnh màu trắng như sương trắng lướt quanh chín cao thủ, thân ảnh như có như không làm người ta kinh ngạc, thậm chí phải dụi dụi mắt để tin rằng mình đang nhìn thấy là thật.

Bốc Thiên Dịch vừa mới vung đao, phát ra một chiêu đẹp mắt đã kinh ngạc thấy một bàn tay thon dài như ngọc vượt qua trùng trùng đao ảnh đánh thẳng vào ngực hắn. Hắn còn chưa kịp phản ứng đã thấy khí lực toàn thân biến mất, lao đảo một cái liền ngã xuống.

Bốc Thiên Dịch là người thứ nhất, kế tiếp dường như chỉ là thở một cái đã thấy có người ngã xuống hoặc bay ra phía sau, rời khỏi cuộc chiến, mà đều là dùng thân phận ” thi thể” để rời đi.

Chỉ một lát, chiến trường chỉ còn lại Triển Ngạo Trúc cùng bốn người.

Lãnh Thương Hùng sững sờ, một lát mới cúi đầu nói nhỏ vào tai Mập Mập, vì thế ngay lúc lại có một kẻ sắp hi sinh thì ” cha, Mập Mập sợ, Mập sợ, cha”

Sương trắng biến mất, ba người lao đảo rút lui còn Lã Tiểu Mật thì ngã ngồi trên đất. Lãnh Thương Hùng vội đem Mập Mập giao cho Thủy Tâm, nàng hơi giật mình rồi lại ném hắn cho Triển Ngạo Trúc. Mà kẻ vừa mới một hơi đoạt mạng của năm người vẫn một thân tuyết trắng như cũ, không hề dính một giọt máu, làm như không có việc gì vội ôm con, như là vừa rồi hắn chỉ giết mấy con kiến.

Mập Mập vừa ngồi trong lòng cha liền bắt đầu sôi nổi kêu ” bay bay, cha, bay bay”. Mà hắn quả nhiên bay, không, chính xác là biến mất. Giống như một ảo ảnh hư vô, thoáng chốc là biến mất. Gió lạnh thổi qua, nhìn những thi thể ngổn ngang, khung cảnh tiền viện của Lãnh gia trang càng thêm tiêu điều, tang thương.

Triển Ngạo Trúc cũng không có bé Mập Mập đi liền bởi vì tiểu tử béo thích nơi này, nhưng Thủy Tâm biết hắn không thích nhiều người nên cũng không dám ở lại Lãnh gia trang lâu, chỉ cần có thể cùng người nhà tụ tập tâm sự, ôn lại chút tình thân thì tốt rồi.

Qua mười ngày, nàng thấy mắt Triển Ngạo Trúc có vẻ không vui liền hiểu được đã đến lúc rời đi.

Đại ca Thủy Tâm là Lãnh Anh Kiệt đưa bọn họ ra cửa, trước khi chia tay hắn kéo nàng đến một góc khuất rồi gia cho nàng một túi gấm ” bên trong là bản đồ bảo tàng...”

Thủy Tâm cả kinh. “Đại ca, này.....”

“là cha bảo ta giao cho các người”, Lãnh Anh Kiệt nói ” cha nói đưa cho các người so với để ở Lãnh gia trang thì an toàn hơn, vả lại chỉ cần không rơi vào tay kẻ xấu thì ai giữ cũng không sao, coi như là lễ vật tặng cho Mập Mập đi”

“Nhưng là.....”

Lãnh Anh Kiệt cười cười ” bản đồ bảo tàng đã mang đến phiền toái cho Lãnh gia trang, cho nên chúng ta cũng muốn quảng nó đi, nếu đưa cho các người, chẳng những an toàn, hơn nữa...” hắn liếc nhìn Triển Ngạo Trúc một cái ” xét võ công hiện tại của hắn, chắc sẽ không cần đến công phu của võ công trong bảo tàng. Tuy rằng hắn thật nhìn lãnh khốc, nhưng cha tin nếu ở cùng người và Mập Mập hắn sẽ khác.”

Thủy Tâm nhếch miệng hừ lạnh một cái ” ta nào có tác dụng gì, trong lòng hắn chỉ có Mập Mập, nào có tồn tại ta. Nói không chừng, ngày nào đó ta mất, hắn cũng sẽ không chú ý tới”

“ghen tỵ với con người sao” Lãnh Anh Kiệt cười ” tựa như là đang tranh sủng nha, không tốt lắm”

“Tranh?” Thủy Tâm ử rử cười nhạo một tiếng, “Thế nào tranh a? Hắn trong mắt căn bản không có ta thôi! Gọi hắn dạy ta một chút võ công cũng không chịu, bình thường cũng không chịu cùng ta tán gẫu quá hai câu. Đến giờ hắn cũng chưa từng gọi tên của ta nha” nàng lại thở dài bất đắc dĩ ” có khi Mập Mập không ngoan, ta muốn dạy dỗ nó một chút, hắn liền mặt lạnh, không chút biểu tình nhìn ta, giống như đeo mặt nạ, thật mất hứng. Giống như lần này, nếu không phải có Mập Mập ở đây, ta nghĩ hắn cũng không đến xem ta đâu”

Lãnh Anh Kiệt vỗ vỗ vai nàng. “Giữa vợ chồng, vốn nên cho nhau thích ứng, nhiều nhẫn nại một chút .”

Thủy Tâm phen mắt tròn trắng không nói chuyện. Lãnh Anh Kiệt cười lắc đầu. “Đừng mắt húng, người không phải nói hấn cũng không dạy người võ công sao? Kia! Bên trong có hai bản võ công tâm pháp, người trước học đi, sau đó hủy bỏ, có gì không rõ có thể nói hấn chỉ người”

Thủy kinh hãi hỉ đoạt lấy vài dầu bao. “Này..... Đây là.....”

“Cha nói đưa cho người của hồi môn, hấn biết người không thích châu báu trang sức, nhưng sẽ thích cái này, cho nên đưa cho người là tốt lắm”

“Thật tốt quá!” Thủy Tâm hoan hô. “Giúp ta cảm ơn cha a! Đại ca.”

“Tốt lắm,người mau đi thôi, muội phu đường như không còn kiên nhẫn nữa rồi”

“Dạ, ta đi đây”

“Đường xá cũng không cách xa mấy, có rảnh hãy về thăm”

“Đã biết, đại ca.”

Thừa dịp ở giữa đường dừng lại nghỉ ngơi, Thủy Tâm lập tức mở túi gấm đem mấy tấm giấy cũ cũ đưa cho Triển Ngạo Trúc ” đây là cha cho Mập Mập, ta giữ không an toàn, nên đưa cho người tốt hơn”

Thủy Tâm đoán hấn sẽ không để ý đến mấy cái này, nhưng không nghĩ đến tình trạng đang diễn ra. Hấn chỉ nhìn thoáng qua một cái rồi xé nát. Thủy Tâm cứng họng một lát mới la lên

“Người...người sao có thể làm như thế,đây là của cha cho Mập Mập”

Triển Ngạo Trúc nhàn nhạt liếc nàng liếc mắt một cái. “Vô dụng.”

“Sá? Vô dụng?” Thủy Tâm ngẩn ra nói: “Cái gì vô dụng? Tàng bảo đồ vô dụng sao? Vì sao vô dụng? Người làm sao mà biết vô dụng? Người lại không có đi.....”

“Chưa từng có người dạy ta võ công” hấn đột nhiên nói không đầu không đuôi

Thủy Tâm nhú mày, hai mắt hết ngược lên lại nhìn xuống, dùng sức suy nghĩ thật lâu cũng không biết ý hấn là gì, cho nên...

“Không hiểu.” Nàng thực rõ ràng nói.

Mập Mập đã ngủ yên trong lòng Triển Ngạo Trúc, hấn đang cùng Thủy Tâm ngồi nghỉ ở đầu thôn, đầu dựa vào thân cây, nhắm mắt lại.

“Người nghĩ rằng ta và người võ công là từ chỗ nào học được?” Hấn ám chỉ nói.

Thủy Tâm tức giận ” ta làm sao biết được người học võ công từ đâu, người lại không...”, nàng đột nhiên dừng lại, rồi lại lập tức kêu lên ” người nói, cái kia...võ công của người là nơi đó...” nàng ngắc tóai bố tiết một cái. Không đợi nàng nói xong, Triển Ngạo Trúc đã gật đầu làm cho Thủy Tâm kinh hãi đến không nói nên lời.

Khó trách võ công của hấn cao như vậy, khó trách hấn có nhiều ngân lượng để cứu tế như vậy. Buồn cười là có người lại vì bản đồ bảo tàng vô dụng này mà toi mạng.

5. Chương 5

Cuối cùng Thủy Tâm cũng quyết định vì cha con Triển Ngạo Trúc, mà từ bỏ giấc mơ nữ hiệp của mình. Đây là lúc rời đi Lãnh gia trang khoảng bốn tháng, lúc đầu xuân nàng đã hạ quyết tâm.

Cùng Triển Ngạo Trúc sống đời vợ chồng tuy rằng buồn tẻ nhưng cũng là bình yên, thỉnh thoảng có tranh cãi thì cũng do nàng ằm ỉ mà thôi, đó cũng coi như là tăng thêm gia vị. Quang trọng nhất, nàng nghĩ đã gả cho hấn, vậy thì giúp hấn nấu cơm giặt quần áo, lo việc trong nhà, đương nhiên làm ấm giường cũng rất quan trọng. Nói chung, nàng cho rằng mình vẫn còn chút hữu dụng. Cho nên nói, phu quân “cần” nàng,

cho nên nàng là thê tử thì phải “chiếu cố” hẳn. Còn có Mập Mập, tuy rằng thông minh nhưng dù sao vẫn là tiểu oa nhi, cần có mẫu thân chăm sóc mới được.

Trượng phu và con đều cần nàng, đây là an ủi lớn nhất của nàng, cũng là nguyên nhân lớn nhất làm cho nàng dần dần quên mất giấc mơ hiệp nữ. Có lẽ chờ sau khi con lớn lên, nàng có thể thử thuyết phục tướng công, cùng nàng hành tẩu giang hồ, làm đôi thần tiên hiệp lữ một thời gian. Dù có một ít cũng còn hơn không a! Nhiệt tình làm hiền thê từ mẫu của nàng càng ngày càng cao như lửa cháy, nhưng còn chưa đến đỉnh điểm đã bị cha con bọn họ liên thủ “tạt” ột thùng nước đá lớn là tắt, chỉ còn làn khói theo gió bay đi, một chút vết tích cũng không còn.

Tiết thanh minh là ngày tết tổ cũng là hội đập thanh, hiếu động, họa bất như Thủy Tâm đương nhiên là từ sáng sớm đã quần lầy Triển Ngạo Trúc muốn hẳn mang một nhà ba người đi dạo, tất nhiên là Triển Ngạo Trúc cự tuyệt.

“mỗi lần người chỉ mang Mập Mập bay bay, vì sao lại không mang ta ra ngoài đi dạo?” Thủy Tâm bắt mẫn oán giận ” như vậy không công bằng. Vì sao ta chỉ có thể ở trong nhà nấu cơm giặt quần áo, ta... Ta ngay cả việc bảo vệ Tích Tích cũng từ bỏ, còn đều không vì cha con các người, như vậy mà cũng không hỏi thăm ta một chút. Thực sự là không công bằng”

Lạnh lùng!

Thủy Tâm hơi dẩu miệng, lại chưa chịu từ bỏ ý định ” Lão gia, tướng công, phu quân, Ngạo Trúc..làm ơn đi, dẫn người ta đi chơi một lần thôi”

Nhắm mắt.

“Vậy thì về sau ta cũng không đồng ý cho người đem Mập Mập bay bay”

Dường như muốn cùng nàng đối nghịch, Mập Mập ngay lúc đó lại la lên ” bay bay, cha, bay bay...”

“Bay cái đầu người”, Thủy Tâm lập tức quay sang Mập Mập rống lên ” về sau không bao giờ cho phép người bay nữa nghe không? Người dám lại bay một lần nữa thử xem”, ta đánh cho người ba ngày cũng không thể ngồi được a”

Mập Mập cảm thấy ủy khuất nhìn nàng ” nương...”

“đừng gọi ta” Thủy Tâm hai tay chống nạnh, bộ dáng y chang một người đàn bà chanh chua ” từ nay về sau, nếu ta không đồng ý, người sẽ không được bay, người dám bay một lần, ta sẽ lại đánh người một lần”

Ngay lúc nàng đang tỏ uy phong của một người mẹ thì...nhóang một cái, cả cha và con đều không thấy bóng dáng nữa!

Nàng còn đang trong bộ dáng giơ tay lên chực đánh người, nhất thời không thể tiếp thu được tình trạng đang xảy ra nên sững sốt một hồi. Sau đó buông tay, hai mắt híp lại, cười lạnh. Tốt, các người không nề mặt, vậy thì ta sẽ cho các người biết sự lợi hại của ta.

Thân hình nhóang lên một cái, nàng cũng rời đi.

Ba ngày sau, từ nhà Tư Đồ Sương về nhà, Thủy Tâm vừa đi vừa nghĩ.

Ba ngày hẳn là đã đủ để giáo huấn bọn họ? không cơm ăn, không có người giặt quần áo hay hầu hạ nước tắm, càng không có người quét dọn nhà cửa, chỉ sợ hai “tên đó” xơ xác lắm lắm đây. Mập Mập chắc chắn sẽ rất buồn đây.

Tướng công ngoại trừ tức bỏ và lạnh lùng, dường như cũng không có bộ dáng nào khác. Nhưng tiểu tử Mập Mập thì khác, từ trước tới giờ chưa từng rời xa mẹ lâu như vậy, khẳng định là sẽ rất nhớ, không chừng vừa thấy mặt đã quần lầy nàng làm nũng.

Thủy Tâm nghĩ đến đây cười thầm và cứ giữ nguyên bộ dáng cười tủm tỉm như vậy cho đến khi về tới nhà. Đẩy cửa bước vào, không thấy có ai, trên bàn còn thừa lại chút đồ ăn. Nàng nhíu mày nhìn quanh, căn phòng rất sạch sẽ, lại gọn gàng, ngăn nắp chứ không có bẩn và bừa bãi như nàng nghĩ, thậm chí trên ghế còn có quần áo đã gấp ngay ngắn. Nàng cẩn cẩn môi dưới đi đến căn phòng bên trong đang phát ra tiếng

cười, nhẹ nhàng đầu cửa khép hờ thấy một lớn một nhỏ đang cười đùa rất vui vẻ, nàng vừa xuất hiện, cả hai liền quay đầu lại nhìn nàng.

Ngay lúc đó, Thủy Tâm đột nhiên có cảm giác như mình đang phá đám bọn họ, tuy rằng đó là trượng phu cùng con của mình, nhưng nàng có cảm giác họ không cần mình. Hoặc là nàng không hòa hợp với họ. Nàng cũng không hiểu, dường như là nàng xen vào giữa bọn họ, cũng dường như là không...nàng không hẳn là...

Nàng cảm thấy hơi lạnh.

Không khí trầm mặc một lát, Thủy Tâm miễn cưỡng nhìn Mập Mập tươi cười ” Mập Mập, có nhớ nương không”

“chán ghét, chán ghét nương”

Nàng cảm thấy càng lúc càng lạnh.

“Phải không” vẻ tươi cười trên mặt biến mất ” xem ra các người căn bản không cần ta, phải không?”

Mập Mập hơi dỗi kéo tay áo Triển Ngạo Trúc ” cha, cha”

Vì sao lại lạnh như thế?

Thủy Tâm trầm mặc nhìn cha con bọn họ nằm xuống, nàng liền bước ra khỏi phòng, t hắng tấp ra ngoài sân, dưới ánh trăng thấy bóng lưng của nàng thẳng tắp. Nàng không cảm thấy thân thể lạnh mà là tâm lạnh, cõi lòng đầy bi thương dần dần kết thành một sự ai oán nồng đậm.

Hôm sau, Triển Ngạo Trúc theo thói quen đem con đi bay bay, còn Thủy Tâm vốn đã chuẩn bị xong hành lý vào đêm qua cũng rời đi, chỉ lưu lại trên bàn một phong thư ngắn – người đã nguyện ý chỉ mang Mập Mập bay bay, vậy thì ta đây đành phải bay bay một mình.

Lần trước cũng một phong thư ngắn rồi rời đi, nhưng nàng biết Triển Ngạo Trúc sẽ đuổi theo. Lần này thì sẽ không. Triển Ngạo Trúc không, Mập Mập lại càng không, bởi vì bọn họ căn bản không cần nàng.

Căn bản là không cần nàng, hay đúng hơn là hy vọng nàng không ở đây là tốt nhất. Bởi vì nàng chỉ là một người ngoài, một người ngoài không thể chen vào giữa hai bọn họ. Như vậy cũng tốt, cha con bọn họ với nhau, còn nàng thì có giấc mơ hiệp nữ của nàng.

Rời nhà, Thủy Tâm liền không ngừng đi về phía trước, không có mục đích, chỉ là muốn đi càng xa càng tốt, thẳng đến cửa thành Hồ Bắc Vũ Hán nàng mới bắt đầu băn khoăn, rốt cuộc mình nên đi nơi nào?

Nàng biết lý tưởng của mình là làm hiệp nữ, nhưng là nữ hiệp thì nên làm thế nào? Nàng không biết.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nàng quyết định trước đi du sơn ngoạn thủy, dọc đường nếu gặp khổ giúp khổ, gặp nạn cứu nạn, có lẽ còn có thể gặp được một, hai hiệp nữ chân chính, đến lúc đó có thể hướng các nàng thỉnh giáo một chút.

Vì thế nàng bắt đầu hành trình du sơn ngoạn thủy, dọc đường đi cũng không quên giúp đỡ người khác hoặc là giáo huấn vài tên côn đồ. Ban đêm nàng tự mình luyện võ công, bình thường vẫn có Triển Ngạo Trúc giải thích giúp nàng những chỗ nghi vấn nhưng hiện tại nàng chỉ có thể dựa vào chính mình. May mắn bộ võ công tâm pháp này trước khi xuất môn nàng đã học được bảy, tám phần, còn lại từ từ nghiên cứu chắc là không quan trọng lắm đâu.

Kế hoạch này thật tốt lắm, nhưng chỉ lo chơi trò cứu khổ phò nguy mà không có làm việc, cho nên không quá ba tháng, Thủy Tâm liền phát hiện bạc đã dùng sắp hết. Nàng không khỏi lo lắng, nữ hiệp gặp phải tình trạng này sẽ làm thế nào?

Thường Đức trấn bốn phía đều là lầu các nguy nga, bên ngoài có sông đào bảo vệ vây quanh, cửa chính phía đông là một cây cầu đá rộng lớn bắc qua sông nối với cửa thành bằng một cái cầu treo. Chặng qua cầu treo đã lâu không được thả xuống, có lẽ vì thời gian này rất yên bình, xem sợi dây xích buộc hai bên thành cầu đã hoen rỉ, có lẽ bánh xe di chuyển sợi xích cũng không xài được nữa. Nhưng trong thành, ngoài thành chẳng ai chú ý tới điều đó, vẫn liên tục ra ra vào vào làm cho không khí trong thành càng thêm náo nhiệt.

Thủy Tâm mất không ít công sức dò tìm nhưng không có nơi nào muốn mượn nữ bảo tiêu, nữ hộ viện hoặc nữ giáo đầu, mà nàng cũng không có thêm một lần may mắn cứu được thiên kim tiểu thư hay hồng bài cô nương gì đó. Đếm thấy trên người chỉ còn vài văn tiền, khôn đủ xài quá một ngày, nàng đành thở dài một tiếng, lấy lui mà cầu tiếp theo.

Đầu bếp nữ? không được, tài nấu ăn của nàng rất bình thường.

Nữ hồng? còn tệ hơn, chỉ có may vài bộ quần áo đơn giản thì còn tạm chấp nhận.

Giặt quần áo? đại khái là có thể đi

Hầu hạ người, miễn cưỡng thì cũng thể được

Vì thế nàng đổi phương thức tìm việc, bắt đầu nơi nơi hỏi thăm, kết quả đến trước khi trời tối nàng cũng tìm được việc.

Lúc này nàng đang đứng trước tiền sảnh của một ngôi nhàn tuy rằng không có cửa cao sân rộng hay lầu các đồ sộ như cũng là phú hộ một phương.. Đưa tay gõ vào cửa lớn sơn màu hồng vài cái, nàng vừa rút tay đã thấy một thiếu niên mặc áo xanh, đội mũ quả dưa theo kiểu trang phục người làm đi ra.

“Vị cô nương này, có việc gì sao?”

Thủy Tâm cười ” vị tiểu ca này, là Trương đại thẩm nói cho ta nơi này đang cần một tỳ nữ...”

Lạc phủ tuy rằng lớn nhưng nhân khẩu lại rất ít, Lạc Mộ Vân lão gia từng là đại hiệp số một vùng Lương Hồ.

Điều này làm Thủy Tâm rất vừa lòng, cũng luyến tiếc nhất nếu phải dời đi, bởi vì ở đây nàng có thể nhìn thấy nhiều nhân vật võ lâm, nghe kể nhiều sự tích võ lâm hay là những lời đồn trên giang hồ. Lãnh gia trang vì ở khu vực hẻo lánh cho nên người đến thăm cũng không nhiều, không thường xuyên, không giống nơi này là trấn to thành lớn, mà uy tín cùng thanh thế của Lạc Phủ cũng vang dội hơn Lãnh gia trang cho nên phần lớn các nhân sĩ võ lâm đi ngang qua cũng đều ghé thăm, cho nên Lạc phủ mỗi ngày đều có một, hai vị khách.

Lạc lão phu nhân là một phụ nhân hiền lành, cả ngày ăn chay niệm phật; Lạc Trân Trân tiểu thư là một đại cô nương vừa đẹp vừa thông minh. Thủy Tâm rất hâm mộ Lạc Mộ Vân chẳng những không phản đối nữ nhi học võ mà còn tự mình dạy, hơn nữa cũng không ép nàng lập gia đình, để cho nữ nhi tự chọn lựa trường phu như ý. Lạc thiếu gia Lạc Trị Đình năm nay mười chín, bộ dáng anh tuấn tiêu sái, đáng tiếc vì sinh ra trong võ lâm thế gia hiển hách một vùng cho nên có chút tập tính của đệ tử phú quý.

Thủy Tâm làm tỳ nữ chuyên lo việc lấy nước, quét nhà trong hậu viện của Lạc phủ, việc này cũng không làm khó được nàng, chỉ như là hoạt động cho giãn gân cốt mà thôi. Hơn nữa khi công việc làm xong, nàng muốn làm gì thì làm, cũng không có ai nói gì. Mà nàng, mỗi khi có khách tới chơi liền chạy tới phòng bếp hỗ trợ, rồi lại xung phong mang trà bánh đến phòng khách, sau đó thì ở lại luôn nơi đó. Nàng thích nghe bọn họ đàm luận chuyện gần đây trên giang hồ, các phái nào đang tranh đấu với nhau, công phu người nào không tốt, ai đó làm chuyện xấu...Từng chút, từng chút đều hấp dẫn Thủy Tâm tìm đến.

Nhưng nàng chưa từng cho kẻ nào biết nàng có võ công, chuyện này không cần thiết, hơn nữa nàng cũng không muốn nhiều người biết hiệp nữ tương lai đã từng làm tỳ nữ, chuyện này có chút mất mặt a. Nàng ngay cả tên thật cũng không dám dùng cho nên hiện tại nàng kêu là Lãnh Tiểu Lan, vì thế Thủy Tâm cứ như vậy vô tư đắm chìm trong chuyện của võ lâm, ngày qua ngày khoái hoạt, tự tại. Nhưng thỉnh thoảng giữa đêm khuya, nàng nhớ lại lúc mình mang thai rồi cực khổ sinh con, còn có trường phu vô tình kia. Nàng lại rơi lệ, nghẹn ngào...sau đó...khóc thật lớn.

Trong khi đó tại một sương phòng ở Cửu Đồng trấn tại Hà Bắc truyền ra tiếng đứa trẻ nghẹn ngào nói nhỏ ” Cha, nương đâu?”

Không có tiếng đáp lại.

“Cha, ta muốn nương, nương, nương”

Nút nở nghẹn ngào một hồi, tiểu oa nhi rốt cuộc đã ngủ say. Triển Ngạo Trúc ngồi bên giường nhìn đứa trẻ, hồi sau hắn đưa tay vào trong ngực lấy ra một tấm đoản tiên nhìn thật lâu. Cuối cùng hắn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn trời đêm đầy sao. Nghe nói mỗi một ngôi sao tượng trưng ột người, không biết ngôi sao nào là nàng?

Đầu thu, ánh mặt trời vẫn chiếu sáng làm cho không khí đang mát mẻ lại nhiễm một tầng ẩm áp, có một vài đám mây trôi bồng bênh.

Ngày này cũng giống như hôm ấy...không...không...Khi đó đã qua trung thu một thời gian, so với hiện tại càng thanh lương...Nàng may xiêm y, hắn cỡi ngựa trắng đi rồi quay lại. Thủy Tâm đang ngồi ở đình nhát gác của hậu viện Lạc phủ, chống má nhìn hoa sen trong hồ, trầm tư nhớ lại. Nàng suy nghĩ chú tâm đến mức có người kêu mấy lần cũng không nghe, cho đến khi một bàn tay đặt lên vai nàng, nàng mới cảm thấy. Theo bản năng liền tránh qua một bên, đồng thời cũng thuận tay đánh ra một chưởng.

“Tiểu Lan” đối phương hô nhỏ một tiếng, lập tức phi thân lui về phía sau.

Thủy Tâm bàn tay vẫn ở giữa không trung, xấu hổ nhìn Lạc Trân Trân ” ách, tiểu thư, là người a?” Nàng ngưng ngừng thu tay ” thực xin lỗi, tiểu thư, ta...không phải cố ý, chính là...chính là...”

Lạc Trân Trân cũng không tức giận, chỉ tò mò nhìn nàng ” Tiểu Lan, thì ra người biết võ công? vậy mà không nghe người nói người có võ công? đã biết võ công sao còn tới đây làm tỳ nữ?”

“Không có gì quan trọng, ta tài năng không giỏi,thừa nhận mình biết võ công nếu làm không tốt có thể bị người hiểu lầm là khoe khoang. Về phần vì sao đến làm tỳ nữ...” Thủy Tâm bất đắc dĩ bĩu môi ” không có biện pháp, vì muốn kiếm tiền thôi. Ta không thể tìm được việc nào làm, đành đến đây làm tỳ nữ a, bằng không thì biết làm sao bây giờ, trừ khi là ta gia nhập Cái Bang”

Lạc Trân Trân nháy mắt mấy cái ” người là...rời nhà trốn đi?”

Thủy Tâm nhún nhún vai ” có thể nói là như vậy”

“Vì sao lại rời nhà đi?” Lạc Trân Trân tò mò hỏi tiếp.

Thủy Tâm cười cười.

“Ta đoán.....” Lạc Trân Trân cao thấp đánh giá nàng một chút, “Là vì hôn nhân đại sự đi?”

Thủy Tâm chau chau mày.

“Đa phần các cô nương rời nhà đều vì lý do này thôi” Lạc Trân Trân đắc ý cười nói” không hợp ý đối tượng cha mẹ lựa chọn cho nên muốn chính mình tìm kiếm lang quân như ý có đúng không?”

Thủy trong lòng biết Lạc Trân Trân hiểu lầm, nhưng nàng lười giải thích.

“Người mấy tuổi?”

“Tròn mười chín.”

“Là đủ lớn.” Lạc Trân Trân gật gật đầu. “Kỳ thực, ta cũng tán thành nữ nhân tự mình lựa chọn đối tượng chung thân cả đời, dù sao cũng phải chọn người hợp ý”

“Ta tình nguyện cả đời không gả cho người, “Thủy Tâm hấp nói: “Lập gia đình căn bản không có gì vui.”

Lạc Trân Trân cười ” người khôn ngoan làm sao biết vui hay không?”

Thủy Tâm thở dài một hơi.

Lạc Trân Trân vừa ngồi xuống vừa hỏi ” vậy bây giờ người dự tính thế nào?”

Thủy Tâm hai mắt sáng ngời ” ta muốn làm hiệp nữ”

“Hiệp nữ?” Lạc Trân Trân kinh ngạc mở to hai mắt rồi bật cười thành tiếng “người vì sao lại muốn làm hiệp nữ?”

Thủy Tâm liền ngẩng cao đầu đáp ” vân du tứ hải, tiểu ngạo giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, cứu khổ phò nguy đó chính là mục đích của ta”

Lạc Trân Trân lắc đầu ” người nghĩ thật hay nhưng Tiểu Lan, kiếp sống giang hồ không phải tốt như người tưởng đâu, nhất là đối với một cô nương”

“Ta không sợ chịu khổ, “Thủy Tâm kiên định nói: “Ta muốn lấy Thất Linh Kiếm Thượng Quan Phù Dung làm mục tiêu, làm rạng danh giang hồ hiệp nữ”

“Người sùng bái Thất Linh Kiếm?”

Thủy Tâm dùng sức gật đầu.

“Tốt lắm, “Lạc Trân Trân vỗ vỗ cánh tay của nàng. “Thượng Quan tỷ tỷ không lâu nữa sẽ đến đây, ta có thể giúp người giới thiệu một chút.”

Thủy Tâm cầm chặt tay Lạc Trân Trân phấn khích hỏi ” thực sự”

Lạc Trân Trân cười tủm tỉm trả lời, “Đương nhiên là thật, Bá Kiếm Tư Mã Tồn Hiếu cũng tới nha!”

Thủy Tâm vui mừng nhảy lên la to ” vạn tuế”

Lạc Trân Trân thú vị nhìn vẻ mặt tươi cười của Thủy Tâm ” người có thể hỏi bọn họ xem giang hồ có thực sự thú vị không”

Thủy Tâm đột nhiên im lặng ” nhưng là...Ta chỉ là một tỷ nữ, bọn họ nguyện ý cùng ta tán gẫu sao?”

“Làm hiệp nữ, điều đầu tiên nên hiểu được nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần hợp ý thì ngại gì thân phận, địa vị, bất quá...Ta nghĩ người chắc cũng xuất thân từ võ lâm thế gia, hơn nữa Tiểu Lan cũng không phải là tên thật?”

Thủy Tâm xấu hổ cười ” này...ách...cũng không giống Lạc phủ như vậy có danh có tiếng a!”

“Có thể nói cho ta biết tên thật của người không?”

Thủy Tâm lộ vẻ khó xử ” này...thôi... Người có biết, cha ta hán..... Khẳng định hội phái người tới bắt ta trở về, cho nên.....”

Lạc Trân Trân ” nga!” một tiếng.

Thủy Tâm thở dài một hơi. “Chính là điểm này làm cho ta thực hâm mộ người, cha ta thật bảo thủ, không cho ta học võ, không cho ta lưu lạc giang hồ, lão nói cô nương lớn lên cần phải lập gia đình, làm hiền thê lương mẫu. Võ công của ta đều là học lén mà có”

Lạc Trân Trân mỉm môi cười. “Thật là có chút thủ cựu, hiện tại đại bộ phận võ lâm tiền bối cũng không phản đối cho nữ nhân xuất môn.”

Thủy Tâm lại nhăn mày ” tuy rằng hiện tại hán không phản đối ta tập võ nữa nhưng vẫn nói: người vẫn nên mau lập gia đình, ngoan ngoãn ở nhà làm nhàn thê”

“Người đã có điều khó nói, vậy thì cũng không miễn cưỡng người, bất quá xuất thân của người không thấp, không nên để cho người làm tỷ nữ”

Thủy Tâm sắc mặt chợt biến ” người muốn đuổi ta?”

“Không phải, không phải, ta chỉ muốn đổi cho người một công việc khác thích hợp hơn, tỷ như...”

“Ta mới không đổi đâu!” Thủy Tâm lập tức phủ quyết.

“Ách?” Lạc Trân Trân ngăn người. “Người tình nguyện làm tỷ nữ? Vì sao?”

Thủy Tâm cười hì hì ” như vậy ta mới có thể mượn cơ đưa trà bánh điểm tâm để nghe lão gia cùng bằng hữu nói chuyện giang hồ”

Lạc Trân Trân nghe xong, đầu tiên là ngây ngốc sau đó bật cười ” vì lý do đó sao?”

“Đương nhiên” Thủy Tâm gật đầu ” muốn biết chuyện giang hồ, phương thức nhanh nhất là nghe người tán gẫu”

Lạc Trân Trân bắt đầu dĩ lắc đầu. “Được rồi! Ta đây điều người tới làm tỳ nữ bên người của ta, như vậy người càng có nhiều cơ hội nghe cha ta cùng mọi người đàm luận chuyện giang hồ”

Thủy Tâm nhất thời mặt mày hớn hở. “Tạ Tiểu thư.”

“Vậy bắt đầu từ hôm nay đi, người chuyển đến phòng nhỏ cách vách phòng của ta đi, như vậy chúng ta muốn tán gẫu cũng tiện hơn”

“Hảo, hảo” Thủy Tâm gật mạnh đến mức đầu sắp rơi xuống ‘ đề tài tán gẫu hay nhất là nói đến Tề thiếu gia, vị hôn phu của tiểu thư phải không?’

“Tiểu Lan?” Lạc Trân Trân ngượng ngừng hờn dỗi.

Khu rừng thông xanh tốt bên sườn núi vì có gió thổi qua mà nghe tiếng thông reo không ngừng, trước khu rừng có mấy con đường dẫn đến mà qua cánh rừng cũng có mấy con đường quanh co, khúc khuỷu khác.

Trong rừng thông, cha con Triển Ngạo Trúc đang ngồi nghỉ, hẩn nhìn mấy con đường đi khác nhau mà không khỏi trầm tư, khuôn mặt Mập Mập thì tràn ngập u sầu. Hẩn vừa cắn cái bánh, vừa nhìn cha “Cha, vì Mập Mập không ngoan cho nên nươg tức giận phải không?”

Triển Ngạo Trúc một tiếng cũng nói, Mập Mập tựa như đã quen thuộc tình huống, tiếp tục cắn cái bánh của mình.

Thật lâu sau ” không, nươg người là giận cha” Triển Ngạo Trúc nhàn nhạt nói.

Thất Linh Kiếm Thượng Quan Phù Dung là cô nươg vừa yêu mị lại tràn đầy anh khí, cũng là một trong bảy đại cao thủ; Bá Kiếm Tư Mã Tồn Hiếu lại là một nam tử tuấn mỹ, nho nhã, đi cùng họ còn có hôn phu của Lạc Trân Trân – Phán Quan Bút Tề Du Thanh.

Lạc Trân Trân vừa giới thiệu với Thủy Tâm không bao lâu, Lạc Trị Đình nghe được tin cũng đến góp vui, hẩn vừa ngồi xuống đã kích động hỏi ” Tư Mã đại ca, lần này các người sẽ ở bao lâu?”

Tư Mã Tồn Hiếu mỉm cười. “Có lẽ..... hơi chút lâu một chút.”

“Tư Mã đại ca, Tiểu Lan rất thích nghe chuyện giang hồ, người có thể nói nhiều một chút cho nàng nghe không?”

“được, Tiểu Lan cô nươg muốn biết chuyện gì?”

“Tùy tiện, cái gì đều có thể, tỷ như gần đây nhất trên giang hồ phát sinh chuyện gì hay là có nhân vật giang hồ nào có hành động gì đặc biệt’ Thủy Tâm hưng phấn đáp

Tư Mã Tồn Hiếu nghĩ nghĩ, “Gần nhất phát sinh chuyện bên trong..... Nghiêm trọng nhất chỉ sợ.....” Hẩn liếc liếc mắt nhìn Lạc Trân Trân một cái. “Cùng Lạc gia có liên quan.”

Lạc Trân Trân cùng Lạc Trị Đình đồng thời ngẩn người. “Cùng Lạc gia có liên quan?”

Tư Mã Tồn Hiếu có chút trầm trọng ” ân ” một tiếng. “Tiền nhiệm Bình Nghiêu tri phủ Hoàng Bách Thụy là một vị quan thanh liêm chính trực, cần chính yêu dân, không sợ quyền thế, xử trăm rất nhiều kẻ ác mà một trong số đó là con trai độc nhất của Bang chủ Kinh Thiên Bang Quân Thiên Uy. Trước kia Hoàng Bách có quan phủ bảo vệ nhưng hiện tại hẩn cáo lão hồi hương, Quân Thiên Uy liền có kế hoạch bắt cả nhà Hoàng Bách đền mạng cho con trai độc nhất của hẩn”

“Quá tàn ác” Thủy Tâm lẩm bẩm.

“Cái đó và Lạc gia lại có cái gì quan hệ đâu?” Lạc Trị Đình hoang mang hỏi.

Tư Mã Tồn Hiếu cười cười ” người không biết lệnh tôn cùng Hoàng Bách là bạn từ thuở nhỏ sao?”

Lạc Trị Đình thật to ngẩn người. “Này..... Chưa từng nghe cha nhắc tới quá nha! Tỉ, người nghe cha nói qua sao?”

Lạc Trân Trân cũng kinh ngạc lắc đầu. “Ta chỉ nghe cha nhắc tới một người bạn thân từ thuở nhỏ, nhưng hẩn kêu là A Bảo”

“Hắn, “Tư Mã Tồn Hiếu gật đầu nói: “Bách Thụy đại nhân nữ danh là A Bảo.”

Hai người đồng thời ngây dại, vì thế, Tư Mã Tồn Hiếu tiếp tục tự thuật.

“Hoàng Bách Thụy đại nhân là một vị quan tốt, đương nhiên sẽ có người đi mật báo cho hắn chạy trốn nhưng với thế lực to lớn của Kinh Thiên Bang thì hắn có thể trốn được ở đâu chứ? Cho nên Lạc bá bá muốn gia đình bọn họ trước đến đây tạm lánh một thời gian, đồng thời cũng cho người đi hộ tống bọn họ tới đây. Bởi vậy tương lai Lạc phủ có thể vì thế mà đối chọi với Kinh Thiên bang”

Lạc Trân Trân nhú mày lăm lăm ” khó trách mấy ngày nay không khí trong phủ càng ngày càng khẩn trương”

“Lạc bá bá vẫn hay giúp đỡ mọi người cho nên cũng có không ít người nghĩa bất dung từ nguyện ý giúp một tay” Thượng Quan Phù Dung tiếp lời.

Lạc Trân Trân hai mắt chăm chú nhìn ” các người là vì chuyện này mà chạy tới đây?” nàng lại đảo mắt nhìn lên “Du Thanh, người cũng là...”

Ba người đồng thời gật đầu, Lạc Trân Trân cảm môi nghĩ nghĩ. “Các người nghĩ chúng ta hợp lại chống được Kinh Thiên Bang sao?”

Ba người nhìn nhau, rốt cuộc Tề Du Thanh mở miệng ” việc này rất khó nói, Trân Trân, Kinh Thiên Bang cao thủ nhiều như mây, võ công đủ để hùng bá một phương, chỉ cần riêng Quân Thiên Uy sử dụng Thiếu Nguyệt Dao đã có ít người địch lại. Nếu bọn họ dốc toàn lực lượng chỉ sợ là không tránh được một hồi tinh phong huyết vũ”

Ba người hai mắt nhìn nhau, mở miệng là tề du thanh. “Này rất khó giằng, Trân Trân, Kinh Thiên Bang đỡ hạ cao thủ nhiều như mây, võ công đủ để hùng bá nhất đại tướng lại càng không biết phạm mấy, đan lấy Quân Thiên Uy kia đem thiếu nguyệt đao, liền tiên ít có địch thủ. Nếu bọn họ dốc toàn bộ lực lượng, này..... Chỉ sợ là không tránh được một hồi huyết tinh tàn khốc, thần quỷ đều khốc đối trận!”

Một lát sau –

Lạc Trị Đình đột nhiên dùng sức lắc đầu “mặc kệ là thế nào, binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đất ngăn, Hoàng Bách Thụy đã là bạn tốt của cha, lại là vị quan tốt, dùng hết sức đi bảo hộ cũng việc nên làm”

Lạc Trân Trân không khỏi nở nụ cười. “Trị Đình, ngày thường người luôn cả lơ phớt không nghĩ tới hôm nay ngẫu nhiên cũng có thể nói được tiếng người nha”

Mọi người đều bật cười, Lạc Trị Đình bất mãn kêu lên một tiếng ai oán.

“Được, không phá người nữa, Tư Mã đại ca, chúng ta nói chuyện khác đi. Chuyện này trong lòng mọi người đều hiểu”

Tư Mã Tồn Hiếu còn đang suy tư, Thượng Quan Phù Dung đã lên tiếng “Ta nghe được một tin đồn, bất quá thuần túy chỉ là tin đồn nha, chưa được chứng thực, hơn nữa” nàng nhú mày “chuyện này cũng không có khả năng xảy ra”

Lạc Trị Đình vẻ mặt hứng thú giục nói “vậy mới thú vị, Thượng Quan tỷ tỷ, quân nó có thể hay không thể, hãy nói ra nghe một chút đi”

Thượng Quan Phù Dung liếc mắt nhìn mọi người một cái “nghe nói Cuồng Thư Sinh mang theo một tiểu oa nhi hành tẩu giang hồ, hình như là đang đi tìm người nào đó”

“Cuồng Thư Sinh đi cùng một tiểu oa nhi?” Lạc Trị Đình hừ một tiếng ” không phải là quá khả năng mà căn bản là tin đồn sai lầm thôi”

Những người khác liên tục đồng thanh phụ họa, chỉ có Thủy Tâm hoàn toàn thất thần, chỉ có nàng biết chuyện này có khả năng là thật. Nhưng...Triển Ngạo Trúc mang theo Mập Mập ra đi làm gì? Tìm người? Tìm nàng sao?

Không! Không! Nàng lắc mạnh đầu! Đây là việc không có khả năng, bọn họ không có khả năng đi tìm nàng, tuyệt đối không có khả năng. Bọn họ mừng vì không có nàng chen vào còn không kịp làm sao còn

có thể đi tìm nàng. Vậy thì vì sao hần lại mang Mập Mập đi ra ngoài? Chuyện này cũng thật khoa trương nha, Mập Mập chỉ mới ba tuổi thôi.

Trên một bãi đất trống rộng lớn, trong ánh nắng hoàng hôn, một thân ảnh nhàn nhạt khói trắng xẹt qua tựa như sao băng, vừa mới phát giác đã thấy mất tung, không biết từ đâu mà đến, cũng không biết đi theo hướng nào.

Mập Mập ôm chặt cổ Triển Ngạo Trúc, ghé đầu vào vai hần nỉ non ” cha, ta rất nhớ nường”

Triển Ngạo Trúc thở dài một hơi, gia tăng tốc độ bay qua cánh đồng bát ngát, lập tức đã biến mất. Tiểu oa nhi vốn không nên hờ dãi nhưng Mập Mập lại ai oán nói ” Cha, Mập Mập không cần bay bay, người mang nường bay bay được không, cha?”

Triển Ngạo Trúc trước sau không nói gì, cho đến khi đi đến cửa thành Thường Đức trấn, hần mới trả lời ” ta sẽ, Mập Mập ta sẽ dẫn nường người bay bay”

6. Chương 6

ừ khi cả nhà Hoàng Bách Thụy đến Lạc phủ, cả phủ liền trong tình trạng cảnh giới nghiêm ngặt, nhất là khuôn viên gia đình Hoàng Bách Thụy ở, thủ vệ lại càng nghiêm ngặt, hơn phân nửa người của phủ đều túc trực cả bốn phía, cơ hồ là năm bước một nhóm nhỏ, trăm bước một toán lớn. Người của Kinh Thiên Bang cũng đã tập hợp ở phía bắc Thường Đức trấn, mà những người Lạc Mộc Vân nhờ giúp đỡ chỉ có một nửa đến cho nên Lạc Mộc Vân rất lo lắng, khẩn trương. Nhưng hết thấy những việc này đối với Thủy Tâm cũng không quan hệ, bởi vì nàng là nha hoàn của Lạc Trân Trân mà trong phủ đều biết đại tiểu thư đối với nàng rất tin tưởng cho nên cũng không dám đối xử tệ với nàng. Nàng có thể nói là người an nhàn nhất trong Lạc phủ hiện nay. Nói tự do nhưng chỉ là tự do trong giới hạn, bởi vì thủ vệ nghiêm cẩn, rất nhiều nơi mà tỷ nữ như nàng không thể tùy tiện qua lại, hơn nữa thời điểm Lạc Mộc Vân nghị sự người bình thường không thể lui tới, miễn cho bị nghi là mật thám. Tựa như hiện tại lão gia đang họp, nàng chỉ có thể ngồi trong phòng suy nghĩ, tiện thể tưởng niệm hai kẻ lớn nhỏ không có lương tâm kia.

Một âm thanh nhỏ lặng lẽ đi đến phía sau nàng, nàng nghiêng đầu ” đã họp xong sao tiểu thư?”

Lạc Trân Trân khẽ cười một tiếng, ngồi xuống bên Thủy Tâm ” nhìn người như là đang có tâm sự”

“Chỗ nào cũng không thể đi, đương nhiên là buồn nha”

Lạc Trân Trân cẩn thận đánh giá Thủy Tâm “Không phải chỉ là nhàm chán đi?”

Thủy Tâm thở dài một tiếng. “Không phải nhàm chán lại sẽ là cái gì?”

Lạc Trân Trân chăm chú nhìn Thủy Tâm hồi lâu ” nhìn bộ dáng vừa rồi của người dường như là đang nhớ tới người nào nha”

Thủy Tâm trong lòng rung mình, “Vớ vẩn!” Nàng che lấp vẫy vẫy tay nói.

“Phải không?” Lạc Trân Trân càng thêm hoài nghi tà nghệ Thủy Tâm. “Thực sự không có tưởng niệm ai?”

Thủy Tâm tránh đi hai mắt. “Không có.”

Lạc Trân Trân hắc hắc cười không ngừng. “Có đi?”

“Đã nói với người không có thì là không có thôi” Thủy Tâm từ xấu hổ chuyển thành giận dữ kêu lên ” ta làm sao có thể có suy nghĩ kia...” nàng đột nhiên im lặng, trên mặt vừa có vẻ xấu hổ vừa có vẻ kỳ lạ.

“Ta đã nói rồi”, Lạc Trân Trân đắc thắng la lên ” nói thật đi Tiểu Lan, người sớm đã có người trong lòng đúng hay không?”

“Thật ra...” Thủy Tâm bất lực liếc nàng một cái “ta cũng không biết”

“Không biết” Lạc Trân Trân ngạc nhiên nhướn mày ” ta đã hiểu, người đối với hần có cảm giác chỉ không biết đó là loại cảm giác gì”

“Đại..... Đại khái đi!” Thủy Tâm lẩm bẩm.

“Vậy được rồi, ta hỏi người một vài vấn đề, hãy thành thật trả lời ta, ta sẽ nói cho người đó là loại tình cảm nào, như vậy được không?”

Chần chờ một hồi lâu, Thủy Tâm mới chậm rãi gật gật đầu.

“Hào, thứ nhất, “Lạc Trần Trần vừa nghĩ biên hỏi: “Người tưởng hấn sao?”

Thủy Tâm gật đầu.

“Khi người nhớ đến hấn là dạng cảm giác gì? ngọt ngào, bi ai, khổ sở?”

Không đợi nàng hỏi xong, Thủy Tâm liền lẩm bẩm nói: “Đau lòng.”

Lạc Trần Trần hơi hơi ngạc nhiên hỏi: “Đau lòng? Thế nào là đau lòng?”

Thủy Tâm lại mất đi thanh âm.

Lạc Trần Trần nghiêng đầu xem kỹ nàng sau một lúc lâu. “Hấn là dạng người gì?”

“Rất dễ nhìn nhưng...” Thủy Tâm cười khổ ” lãnh khốc vô tình”

“Lãnh khốc vô tình!” Lạc Trần Trần nha nha nói: “Người..... Người làm sao có thể thích cái loại người này?”

Thủy Tâm không nói gì.

Lạc Trần Trần trầm mặc một lát. “Kia..... Hấn đối với người thế nào?”

Thủy Tâm vẫn như cũ là bất đắc dĩ cười khổ. “Hấn ngay cả nói cũng không nguyện ý cùng ta nhiều lời, muốn hấn cùng ta ra ngoài đi dạo hấn dù chết cũng không chịu, bình thường lạnh lùng làm như ta với hấn có thâm thù đại hận vậy...nói chung là không tốt một chút nào”

Lạc Trần Trần cười gượng hai tiếng, “Buông tha cho hấn đi! Cái loại người này...”

Thủy Tâm hai mắt ai oán nhìn nàng, làm nàng rút cuộc không nói nữa

“Người không quên được hấn sao?”

Thủy Tâm thở dài một tiếng.

“Nghĩ đến hấn tâm liền đau, dù thế nào cũng không quên được...” Lạc Trần Trần dò xét “người tám phần là đã yêu hấn”

“ “Ta nghĩ cũng là vậy.” Thủy Tâm thở dài: “Ta chỉ là không rõ, hấn đối với ta kém như vậy, ta luôn luôn là thật giận hấn, thực sự, thực sự giận, mà lúc này...làm sao lại có thể biến thành như vậy?”

“Chuyện tình cảm luôn rất khó nói” Lạc Trần Trần trầm ngâm ” quan trọng nhất là người với người đều có duyên phận, người cùng hấn có duyên phận cho nên hấn đối với người thế nào, người vẫn sẽ không nhận ra là mình đã yêu hấn. Người có biết yêu và hận chỉ kém nhau có một chút?”

“Duyên phận?” Thủy Tâm hoài nghi nhìn nàng ” đã có duyên phận, vậy sao hấn lại không yêu ta?”

Lạc Trần Trần ngẩn người, lập tức phản bác nói: “Người làm sao mà biết hấn không có yêu người? Nói không chừng hấn cũng là sau khi tách ra mới phát hiện yêu người thôi!”

“Nếu không có ?”

“Nếu không có.....” Lạc Trần Trần thở dài. “Thì là nghiệt duyên la!”

“Nghiệt duyên?”

“Nếu là nghiệt duyên thì tốt nhất là nên sớm đoạn tuyệt, nhưng...” Lạc Trần Trần cup mắt, lén nhìn Thủy Tâm ” dường như không dễ dàng làm được điều này nha”

Khuôn mặt đang tươi cười của Thủy Tâm chợt nhăn như mướp đắng “đúng là không quá dễ dàng, ta đã thử qua nhiều lần nhưng là...”

Nhìn thấy Thủy Tâm có vẻ buồn rầu, Lạc Trần Trần vội hỏi ‘ vậy chậm rãi thử đi, đừng nóng vội hoặc là cứ thuận theo tự nhiên là được rồi” nàng hơi chuyển chuyển trông mắt lại nói ” hai ngày nay không khí trong

phủ rất căng thẳng, làm cho người ta không thể nào thở nổi, chúng ta ra ngoài đi dạo, giải sầu đi. Đúng rồi hôm nay có hội chùa nha, có muốn đi xem không?”

“Hội chùa?” Thủy Tâm kêu to, đồng thời nhảy dựng lên. “Thế nào không nói sớm? Đi thôi!”

Bộ mặt vừa mới đau khổ, uể oải vừa nghe đến náo nhiệt, tinh thần lập tức liền phấn chấn hẳn lên, Thủy Tâm lập tức kéo Lạc Trân Trân lao ra ngoài phòng, ngay cả đại môn cũng lười đi qua, hai người trực tiếp phi thân qua vách tường Lạc phủ ra ngoài.

Thời đại thái bình, muốn xem cảnh tượng đại đạo vong thật dễ dàng, chỉ cần đi hội chùa là liền hiểu được, nhất là bốn năm hoặc mười năm mới có một lần hội chùa thì quả thật có thể nhìn thấy được thiên quân vạn mã. Đưa mắt nhìn qua, trừ bỏ sân khấu kịch ở hai bên cùng cửa hàng, những quầy hàng rong...còn lại đều là người và người, trong tai ngoài tiếng rao bán hàng còn xen lẫn tiếng trẻ con khóc gọi cha mẹ..

Hai đại cô nương mồ hôi đầm đìa chen lấn xem xiếc ảo thuật, sau lại qua chỗ hầu bàn thuốc dán thập bát đồng nhân chưởng, lại đi nghe giảng thư cùng đánh nhịp tiểu xướng, lưu lại chỗ bày bán thư họa cổ một lát, rồi đi ăn bánh trôi băng tuyết, vừa ăn vừa thảo luận nên đi xem những chỗ nào nữa.

Đang lúc trò chuyện sắc mặt Thủy Tâm chợt biến, chén bánh trôi trên tay rơi xuống đất, vỡ thành hai mảnh. Lạc Trân Trân kinh ngạc đang định hỏi nàng bị làm sao thì Thủy Tâm đã kéo tay nàng bỏ chạy, chỉ nghe một tiếng leng keng, chén bánh trôi trong tay nàng cũng rơi mất, vọng theo là tiếng chửi bậy của người bán hàng, Lạc Trân Trân vội xoay người ném ra một chút bạc vụn.

Mà Thủy Tâm nghe được là mỗi một tiếng kêu gọi quen thuộc: “Nương! Nương!”

Là hai kẻ lớn nhỏ đáng giận kia. Thủy Tâm không dám quay đầu lại, chân không dám ngừng, nàng biết năng lực của Triển Ngạo Trúc cho nên nàng tỉnh táo chọn hướng hậu trường gánh hát chui vào, xuyên qua sân khấu kịch rối ren, lại chui ra chui vào một hậu trường múa rối khác. Thủy Tâm một bước cũng không dám lưu lại, tiếp tục đi về phía trước. Cho đến khi xuyên qua một cái trường bằng cuối cùng, nàng mới, lôi kéo Lạc Trân Trân cho đến giờ vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đi về phía Lạc phủ.

Nàng không muốn tin rằng bọn họ là tới tìm nàng, nhưng là không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, rời khỏi vẫn là thượng sách. Đây quả thật là lần dạo hội chùa đáng sợ nhất của nàng.

Thời điểm canh ba, phố xá náo nhiệt, tấp nập giờ chỉ còn lại một mảnh hỗn độn, trong đêm yên tĩnh có tiếng trẻ con gào khóc

“Ô...nương không cần MậpMập, cha...nương không cần Mập Mập” tiếng kêu thê lương vang lên trong gió đêm nghe lay động lòng người.

Ôm chặt Mập Mập trong lòng, Triển Ngạo Trúc thở dài ” nương ngươi không phải là không cần người Mập Mập, nương là giận cha, nàng rất giận, rất giận cha”

“Ô...ta muốn nương, a..ta muốn nương, ô..a..”

“Cha sẽ tìm được nàng, nhất định cha sẽ tìm được nàng” đúng vậy, hẳn nhất định sẽ tìm được nàng, chỉ cần nàng còn ở Thường Đức Trấn, hẳn nhất định sẽ tìm được nàng.

“Tiểu Lan, rốt cuộc ngày hôm qua ngươi bị làm sao vậy? giống như là thấy quỷ a”

“Không...không có gì, chính là gặp người quen thôi”, Thủy Tâm chợt dạ cuối đầu ” ngươi cũng biết ta không thể để người ta thấy, nếu để người ta thấy thì cha ta sẽ biết, sẽ đến đây mang ta về”

Lạc Trân Trân trầm mặc một lát ” ngươi luôn trốn tránh như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, thử nói chuyện với cha ngươi đi”

“Rồi, sẽ nói, sẽ nói” Thủy Tâm hứa cho qua.

Nhưng...Hắn rốt cuộc mang Mập Mập đi để làm gì a?

Kinh Thiên Bang bang chủ Quân Thiên Uy đến nhưng hăng không có trực tiếp tiến đến Lạc phủ, dù sao Lạc Mộc Vân không chỉ có uy danh hiển hách ở vùng Lương Hồ mà còn trên toàn bộ võ lâm cũng là một tiền bối đức cao vọng trọng, nếu không vạn bất đắc dĩ Quân Thiên Uy cũng không muốn làm cho toàn bộ võ

lâm bất mãn đối với mình. Cho nên hẳn trước cử một sứ giả đến đây trao đổi, cũng là một nhân vật có đủ tư cách ở khi tất yếu có thể đưa ra điều kiện đó là Kinh Thiên Bang phó bang chủ Bao Thái Thường.

Trong phòng nghị sự của Lạc phủ, ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ thượng là Lạc Mộc Vân, mộ bên hẵn là Bao Thái Thường cùng hai thị vệ, một bên là Bá Kiếm Tư Mã Tồn Hiếu, Thiểm Bắc Đại Hào Tây Môn Ngộ cùng Cái Bang Trưởng lão Sa Nãi Anh, là ba người mà Lạc phủ mời giúp đỡ.

Bao Thái Thường bình tĩnh mở miệng “Lạc đại hiệp, tề bang chủ muốn Lạc đại hiệp không nên quấy nhiễu hành động trả thù vì con của hẵn, Lạc đại hiệp cũng là bậc cha mẹ nên chắc cũng hiểu nỗi đau của kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh”

“Ta hiểu”, Lạc Mộc Vân trả lời “nhưng cũng là do lệnh thiếu bang chủ gieo gió gặt bão, sao có thể trách tội người khác? Hẳn lắng nhục thê tử người khác lại diệt hết cả nhà người ta, đại nhân thân là mệnh quan triều đình vì người chết giải oan có gì sai?”

Bao Thái Thường không có phản bác mà còn gật gật đầu ” Tốt, vậy Lạc đại hiệp nể mặt mũi, tề bang chủ cũng sẽ chịu chút ủy khuất, chỉ cần Lạc đại hiệp giao Hoàng Bách Thụy cùng hai con và một đứa cháu của hẵn ra, những người khác chúng ta có thể buông tha”

“Ủy khuất?” Lạc Mộc Vân cười lạnh ” giết hết con cháu người ta mà gọi là ủy khuất sao?”

“Lạc đại hiệp đừng quên thiếu bang chủ chúng ta cũng là con trai độc nhất, thiếu bang chủ chết thì bang chủ cũng xem như tuyệt con nối dòng bởi vậy hẵn muốn Hoàng Bách Thụy tuyệt đường hậu tự cũng là công bằng”

“Không có khả năng, đừng nói là bốn người, một người cũng không giao”

“Lạc đại hiệp.....”

“Không cần lại nói!” Lạc Mộc Vân vẫy vẫy tay. “Sai ở các ngươi, Hoàng Bách Thụy không phải hẵn là vì thế hy sinh, ngươi trở về báo cho quý bang chủ biết chúng ta một người cũng sẽ không giao ra”

Bao Thái Thường thật sâu liếc hẵn một cái rồi đứng lên ” một khi đã vậy, ta sẽ đem lời Lạc đại hiệp về bẩm báo với bang chủ, bất quá...” hẵn hơi đảo mắt nhìn ba người Lạc phủ mời đến giúp đỡ ” bang chủ muốn ta nói với Lạc đại hiệp một tiếng, lần này nhất định sẽ dốc hết toàn lực...để tránh việc Lạc đại hiệp chưa suy nghĩ thấu đáo, bang chủ sẽ để cho Lạc đại hiệp bảy ngày suy nghĩ, yên tâm, trong bảy ngày này chúng ta sẽ không có bất cứ hành động hay thủ đoạn nào. Nếu đến lúc đó, Lạc đại hiệp vẫn cho rằng đáng giá vì Hoàng Bách Thụy mà hi sinh hết thảy thì bang chủ nhất định không để cho Lạc đại hiệp thất vọng”

Lạc Mộc Vân sắc mặt trầm túc hét lớn một tiếng: “Người tới, tiễn khách!”

Bao Thái Thường cũng chấp tay, mang theo hai thị vệ rời khỏi.

Trong phòng, bốn người im lặng, một lát sau Tu Mã Tồn Hiếu mới lên tiếng “Lạc bá bá, đã biết đối phương xuất hết toàn lực chúng ta cũng phải bày bố phòng vệ thật tốt để thi thố”

Sa Nãi Anh cũng nói ” đúng, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn”

Tây Môn Ngộ trầm ồ hướng Lạc Mộc Vân mỉm cười ” chúng ta tùy người làm chủ, Lạc huynh”

Vì thế trong phòng nghị sự của Lạc phủ vì hoạch định chiến lược đối phó mà không khí càng trở nên khẩn trương.

Thủy Tâm đang ở trong thư phòng của Lạc Trân Trân đọc sách, nàng không dám ra phủ mà trong tình thế khẩn trương của phủ hiện nay thì dường như chỉ có nơi này là thích hợp để nàng giết thời gian.

Lạc Trân Trân nhấc hai hàng lông mày, đẩy cửa bước vào, Thủy Tâm ngẩng đầu lên liền thấy, lập tức hỏi ” sao thế, cùng Tề công tử cãi nhau sao?”

Lạc Trân Trân lắc đầu, đi đến bên Thủy Tâm ” Tiểu Lan, cha muốn hạ nhân trong phủ tạm thời đi nơi khác tị nạn, ta nghĩ người tốt nhất cũng nên đi cùng”

Thủy Tâm nháy mắt mấy cái. “Thế nào? Như vậy không nắm chắc.”

Lạc Trân Trân cười khổ ” đối phương xuất toàn lực làm sao có thể nắm chắc”

“Không phải lão gia cũng mời rất nhiều người đến giúp đỡ sao?”

“Đúng là có không ít người đến nhưng chân chính cao thủ chỉ được năm, ba người mà đối phương có sáu đường chủ, mỗi người thân thủ đều không thua tứ kiếm, còn chưa nói đến Kim Ngân Song Vệ bên người Kinh bang chủ, nghe nói thân thủ bọn họ trong Kinh Thiên bang chỉ thua có bang chủ mà thôi. Với tình huống này, người nghĩ chúng ta nắm chắc được mấy phần?”

“Một khi đã như vậy, ta đây càng không thể bỏ đi, tuy rằng võ công của ta không cao nhưng thêm một người đỡ được một việc nha” Thủy Tâm nói lý

“Nhưng là lúc này đây.....”

“Đừng nói nữa, người đuổi ta cũng không đi, lần trước người mang ta ra ngoài giải sầu, lần này ta sẽ dẫn người đi”

“Ta.....”

“Cái gì? chẳng lẽ bây giờ không thể ra phủ?”

‘không phải, đối phương cho chúng ta bảy ngày suy nghĩ, bây giờ còn lại bốn ngày, bọn họ cũng đã hứa trong thời gian này sẽ không sử dụng bất kỳ thủ đoạn ti bỉ nào. Kinh Thiên Bang tuy rằng không phân biệt phải trái, nhưng Quân Thiên Uy là người luôn giữ chữ tín, cho nên đi ra ngoài cũng không gặp nguy hiểm gì, chỉ là ta thấy người hần là..”

Không cho nàng có cơ hội nhiều lời, Thủy Tâm lại một lần nữa kéo nàng bỏ chạy. Đã nhiều ngày như vậy, hai kẻ lớn nhỏ kia chắc đã bỏ đi?

Không cho nàng nhiều lời đi xuống cơ hội, Thủy Tâm lại một lần nữa kéo nàng bỏ chạy. Đều nhiều ngày như vậy, kia đối lớn nhỏ bay bay hần là lý khai đi?

Thủy Tâm cùng Lạc Trân Trân đang ngồi bên cửa sổ của một tửu lâu ngắm phố xá, trên bàn là một bình trà nóng cùng mấy đĩa điểm tâm, các nàng ngồi đối diện nhau nói chuyện phiếm rất vui vẻ. Như lúc này Thủy Tâm đang nhìn vào tiệm cầm đối diện tửu lâu vui vẻ cười nói ‘ nhìn xem, lại tới nữa, mỗi lần nhìn thấy lão bản kia đều giống như là hần vừa bị lão bà đánh, hần nhìn thấy lão bà như là chuột thấy mèo, trốn không kịp. Bất quá cũng khó trách, lão bà của hần thật hung dữ nha, mỗi lần thấy nàng đánh hần đều thật hung dữ, nàng...”

“Tiểu Lan” Lạc Trân Trân đột nhiên ngắt lời nàng ” oa nhi kia...oa nhi kia quen với người sao?”

Thủy Tâm quay đầu nhìn Lạc Trân Trân ngạc nhiên ” sao?”

Lạc Trân Trân dùng cằm chỉ phía sau Thủy Tâm, nàng quay đầu nhìn lên, lập tức thở dốc vì kinh ngạc.

Nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt nhỏ nhắn, dễ thương mà nước mắt vẫn đang tuôn ra từ đôi mắt thật to như Hoàng Hà vỡ đê, Mập Mập cắn chặt môi dưới không để ỉnh bật ra tiếng khóc, bàn tay nhỏ bé nắm lấy góc áo của Thủy Tâm nghẹn ngào “nương, Mập Mập sẽ rất...thực ngoan, nương không cần đi” hần khóc thút thít “không cần đi, nương, Mập Mập sẽ không chọc giận nương nữa..”

Lạc Trân Trân kinh ngạc nhìn Mập Mập ” hần không phải là thất lạc cùng người nhà chứ, bằng không sao lại nhận lầm người khác là nương?”

Thủy Tâm không để ý Lạc Trân Trân, nàng run lấy lấy môi, vươn đôi bàn tay lau nước mắt cho con ” người không phải chán ghét nương sao? ta đi là tốt rồi”, nàng run giọng nói.

“Không..... Nương..... Là Mập Mập không..... Không ngoan..... Mập Mập nói lung tung nói..... Mập Mập rất nhớ..... Rất nhớ nương..... Nương.....” Đột nhiên ôm lấy Thủy Tâm thất lưng, gào khóc lên. “Nương..... Mập Mập..... Hảo..... Rất nhớ..... nhớ nương a.....”

Thủy Tâm rốt cuộc không nhịn được, nàng cũng một phen ôm lấy con, gất gao ôm vào trong ngực, “Nương cũng rất nhớ người” nàng cũng khóc lớn tiếng.

Lạc Trần Trần dĩ nhiên hoàn toàn không biết làm sao. “Tiểu..... Tiểu Lan, này..... Đây là chuyện gì xảy ra a?”

Tiếng khóc của hai mẹ con so với nàng còn lớn hơn cho nên câu hỏi của nàng đương nhiên không có ai trả lời, không biết phải làm sao, nàng đành phải chờ hai kẻ kia “làm mưa” xong rồi mới nói.

Đã lâu, đã lâu –

Thủy Tâm chậm rãi thu hồi nước mắt, nàng lấy ra khăn tay lau nước mắt ỉnh sau lại lau cho con ” đừng khóc, đừng khóc”

Mập Mập nghe vậy, vội vàng thu hồi nước mắt, miễn ầu thân lại mất hứng, hấn thậm còn cố gắng hề hề tươi cười. “Nương, nín khóc. Mập Mập nín khóc.”

Thủy Tâm đau lòng hôn lên má Mập Mập một cái ” ai, tiểu tử này là làm cho người ta đau lòng, làm cho người ta giận cũng là người nha”

“Sẽ không, nương, sẽ không, “Mập Mập vui mừng kêu lên: “Sẽ không làm cho nương tức giận, Mập Mập sẽ rất ngoan thực ngoan, Mập Mập sẽ nghe lời, nương, người không cần lại rời đi Mập Mập, nương!”

Thủy Tâm thở dài. “Kỳ thực nương cũng không phải thật giận người, là.....”

“cha, “Mập Mập xem xét nàng. “Phụ thân nói nương giận hấn.”

Thủy Tâm muốn nói lại thôi.

“Nương, Mập Mập không cần bay bay, “Mập Mập sợ hãi nói: “Về sau phụ thân sẽ mang nương bay bay.”

Thủy Tâm bật cười nói: “Người cho là cũng chỉ là vì bay bay sao? Đồ ngốc, nương nào có như vậy keo kiệt, là.....” Nàng than nhẹ, “Cha người căn bản là không thích nương, hấn không thích cùng nương nói chuyện, không thích cùng nười đi ra ngoài, hấn chỉ thích người, cho nên nương...” nàng lại than một tiếng ” thôi không nói nữa, nói người cũng không hiểu”

Mập Mập ở trong lòng Thủy Tâm làm nũng ” nhưng Mập Mập là thích nương nhất”

Thủy Tâm nhéo nhéo cái mũi hấn ” là nha, là ai nói chán ghét nương?”

Mập Mập lập tức xụ mặt xuống nói ” nương, là Mập Mập không đúng, nương không cần tức giận”

“Tốt lắm, tốt lắm, nương chính là nói đùa với người mà thôi”, Thủy Tâm cười nói, lúc này nàng mới chợt nhớ tới bạn đồng hành, liền chuyển hướng sang Lạc Trần Trần ” thực xin lỗi, tiểu thư, ta nhất thời...” nàng im miệng vì Lạc Trần Trần căn bản đang không nghe nàng nói chuyện.

Chỉ thấy Lạc Trần Trần đang chăm chăm nhìn phía sau Thủy Tâm.

Thủy Tâm vỗ vỗ bàn tay đang đặt trên bàn của Lạc Trần Trần ” tiểu thư, người làm sao vậy?”

Lạc Trần Trần sững sờ nhìn nàng liếc mắt một cái, rồi sau đó tầm mắt lại tiếp tục nhìn ở phía sau nàng

“Tiểu thư, người rút cuộc...”

Nói được một nửa, Thủy Tâm xoay người về phía sau chợt thấy người làm nàng vừa tức vừa hận đang lẳng lẳng đứng ở trước mặt, đôi mắt u buồn chăm chú nhìn nàng. Cõi lòng đầy cảm xúc khó nói phút chốc ùa đến, trong lúc này Thủy Tâm cũng chỉ có thể ngơ ngác nhìn lại hấn.

Một hồi lâu, Mập Mập mới nhẹ giọng nói: “Nương phụ thân cũng nhớ người nha!”

Thủy Tâm bình tĩnh, nàng thu hồi tầm mắt, do dự một chút rồi quay người lại đưa lưng về phía trượng phu “phải không?” nàng cười nhạo một tiếng ” người nhớ ta thì còn có thể, cha người mới sẽ không nhớ ta”

Mập Mập lén nhìn cha ” thật sự a, nương, cha thực sự nhớ người nha”

Thủy Tâm lắc đầu.

“Nương, “Mập Mập kéo kéo nàng vạt áo. “Phụ thân thực sự nhớ người a! Người hỏi phụ thân thôi!”

Thủy Tâm như trước không nói bất động.

“Nương, hỏi phụ thân thôi!”

Lạc Trân Trân đột nhiên đứng lên, “Ta..... Ách..... Ta bỗng nhiên nhớ tới ta muốn mua cho Du Thanh đôi giày, các người cứ tâm sự, ta tự đi mua là được rồi, xong việc ta sẽ quay lại tìm người”, không đợi Thủy Tâm trả lời nàng vội vàng rời đi.

Mập Mập lại kéo kéo Thủy Tâm vạt áo. “Nương, phụ thân cũng có cái này đưa cho người”

“Cho ta” Thủy Tâm hừ lạnh một tiếng ” là cho người thì có”

Tiếng vừa dứt, một túi gấm đã xuất hiện trên bàn trước mặt nàng, Mập Mập lập tức cầm lấy nhét vào tay nàng ” nương, nhìn thử đi, nhìn thử đi”

Thủy Tâm nhăn nhăn mũi, không muốn mở, khi nàng xốc lên một góc khăn gấm, ánh sáng của bảo khí liền tỏa ra, nàng không khỏi kêu lên một tiếng kinh ngạc nhìn chằm chằm vòng cổ đá quý nằm trên khăn bố thô ráp. Đây là mộ chuỗi đá quý bảy màu, mỗi viên đều to lớn như mắt rồng nối thành một vòng cổ, ánh sáng lung linh, chói lọi, ở chính giữa là một viên phi thủy bèn trong ẩn ẩn huyết văn giống như một cái Long Văn thật nhỏ. Vòng cổ này dù là người trong nghề hay người thường, chỉ cần vừa thấy cũng biết đó là báu vật hiếm thấy, chỉ sợ ngàn vàng cũng không mua được.

Thủy Tâm cẩn thận, dè dặt chạm vào viên phi thủy, nàng biết đây là huyết long thủy, là bảo vật vô giá. Nàng không hiểu được quay đầu nhìn Triển Ngạo Trúc đang chậm rãi ngồi xuống bên nàng ” người...này...người làm sao có thể...”

“Ta nhớ người”

Thủy Tâm lại một lần nữa cứng họng, nàng nháy mắt mãnh liệt, hoài nghi vừa rồi mình nghe lầm

“nương, cha nói hần cũng nhớ người nha” Mập Mập đắc ý cười nói.

“Người..... Người..... Người.....” Người nửa ngày, Thủy Tâm rốt cục nói câu nói kế tiếp, “Nói lại lần nữa!”

Triển Ngạo Trúc lẳng lặng chăm chú nhìn nàng. “Ta nghĩ người.”

Khi nhìn thấy vòng cổ thì là kinh hỉ, mà hiện tại là cảm động thấm thiết, ấm áp, ngọt ngào. Thủy Tâm trong lòng biết với tính cách bướng bỉnh, lạnh lùng của Triển Ngạo Trúc có thể nói ra ba từ này đã là kỳ tích phi thường, giống như là hôm nay mặt trời hạ xuống ở phía đông. Hơn nữa coi như đây là hần xuống nước trước nha. Có thể làm cho bá đạo Cuồng Thư Sinh hạ mình là điều nàng không bao giờ dám nghĩ đến. Có được bậc thang này, nàng hần cũng là nên xuống đài đi, huống chi nàng cũng rất nhớ cha con bọn họ.

Vì thế, nàng nở nụ cười, “Ta cũng nhớ người.” Nàng cúi đầu ngượng ngùng nói, một bên cẩn thận gói lại chiếc vòng cổ, một bên trộm dò xét hần một cái ” các người là đi tìm ta sao?”

Triển Ngạo Trúc gật gật đầu.

“Các người tìm ta đã bao lâu?”

“Người xuất môn ngày đó, chúng ta liền đi ra tìm người.”

“Đi?” Thủy Tâm kinh ngạc nói rộng ra mắt, “Ta xuất môn ngày đó? Vậy các người.....” Nàng đột nhiên dừng lại, lập tức ” nga!” một tiếng. “Các người đại khái là theo ta đi ngã ba đường đi!”

Triển Ngạo Trúc không nói chuyện.

Thủy Tâm cũng theo thói quen cùng hần nói chuyện, liền tự kết luận ” bất quá chỉ sợ hiện tại ta không thể theo người trở về”

Triển Ngạo Trúc nhú mi, Mập Mập thì lập tức la lên ” nương, Mập Mập sẽ ngoan, Mập Mập sẽ nghe lời, Mập Mập...”

Thủy Tâm gõ gõ trán của hần ” tiểu tử này, người đã nghe rõ hay chưa, nương là có việc cho nên hiện tại chưa thể trở về, hiểu không?”

“Có việc?” Mập Mập thì thảo như kỹ, đồng thời quay đầu xem xét cha thân. “Phụ thân.....”

“Chúng ta chờ người.” Triển Ngạo Trúc nhàn nhạt nói.

“Chờ ta” Thủy Tâm tròn mắt di chuyển, mặt mày lập tức hớn hở gật đầu ” tốt a, tốt a. Đây là tốt nhất, chờ ta xong việc, chúng ta cùng nhau trở về”

“Nương”, Mập Mập chỉ tay lên bàn ” ta muốn ăn đậu đậu”

Thủy Tâm đem đĩa đậu phộng để trước mặt hắn, lại để Mập Mập tức bốc, nàng trong đầu vừa tính kế, vừa liếc mắt nhìn Triển Ngạo Trúc

“Tướng công, phu quân, nếu nói...” nàng dừng lại nghĩ nghĩ ” nếu có người dă thương, làm tổn hại đến ta, người sẽ giúp ta sao?”

Triển Ngạo Trúc gật gật đầu.

Thủy Tâm âm âm cười trộm một chút. “Kia nếu ta cùng nhân đánh nhau, người cũng sẽ giúp ta sao?”

Triển Ngạo Trúc lại gật đầu.

Thủy Tâm lại nheo mắt, tận lực che giấu vẻ gian trá trên mặt ” nếu có người muốn cùng ta đánh, người sẽ thay ta giải quyết phiền toái?”

Triển Ngạo Trúc lại gật đầu.

Rốt cục, Thủy Tâm cũng vừa lòng theo gật đầu. “Như vậy là đến nơi.”

“Thế nào là đến nơi?”

Thủy Tâm theo tiếng quay đầu nhìn lên. “A! Tiểu thư, người đã trở lại? Giày mua được sao?”

Lạc Trân Trân vùng vùng bao nhỏ trong tay ” mua được” nàng ngồi xuống bên phải Triển Ngạo Trúc, chăm chú nhìn ” vị này là...”

“Là tướng công của ta, hắn họ Triển’ Thủy Tâm ngượng ngùng giới thiệu, tiếp theo lại chỉ tên tiểu tử đang ngồi trong lòng mình ăn đậu phộng đến nhạc hồ bất diệt ” còn đây là con ta, Mập Mập”

“Quả nhiên không sai.” Lạc Trân Trân tựa hồ không chút nào ngoài ý muốn khẽ cười một tiếng. “Xem ra, người là với người trước phu cãi nhau mới rời nhà đi?”

Thủy Tâm lè lưỡi ” bị người nhìn thấu”

“Vậy người muốn cùng hắn đi trở về sao?”

“Còn không có, “Thủy Tâm nháy mắt.” Chờ Lạc phủ chuyện tình giải quyết xong nói sau.”

“Tiểu Lan, người không.....”

“Ta gọi là Thủy Tâm, Lãnh Thủy Tâm.”

Lạc Trân Trân ngậy ra một lúc ” nga, thì ra người kêu là Lãnh Thủy Tâm, tên rất hay”

“Cám ơn.”

“Làm trò!” Lạc Trân Trân khinh xuy. “Đem ta trở thành người con sao? Đừng nữa chuyển hướng đề tài, tiểu..... Ách..... Thủy Tâm, người không thể lưu lại, hơn nữa, tướng công người cũng sẽ không muốn ra về một mình.....”

“Bọn họ sẽ lưu lại giúp ta, ta nghĩ gian phòng của ta có thể...”

“Người điên rồi!” Lạc Trân Trân cả kinh kêu lên: “Trong phủ nguy hiểm như vậy, tránh xa còn không kịp, người còn muốn để cho tướng công người là một thư sinh yếu đuối cùng con người là một tiểu oa nhi ở lại sao”

“Thư sinh yếu đuối” Thủy Tâm nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của Triển Ngạo Trúc ” tướng công, người ta nói người vô dụng vậy, người không tức giận sao?”

Lạc Trân Trân dỏ khóc dỏ cười ai một tiếng. “Thủy Tâm, cầu xin người đứng đắn một chút được không? Người là có võ công có thể tự bảo vệ mình, nhưng là bọn họ..... Bọn họ còn cần có người bảo hộ, này..... Này không phải..... Không phải.....”

Thủy Tâm cười tủm tỉm ” vô phương, vô phương, tướng công cùng con ta không cần người bảo hộ, có đứng hay không phụ quân”

Trả lời lại là Mập Mập ” cha sẽ bay bay, cha sẽ mang Mập Mập bay bay, cha cũng muốn mang nương bay bay, cùng bay bay nha”

Lạc Trân Trân nghe nói mà như sấm nổ bên tai, nàng nhắm mắt, sau lại mở ra rồi há to miệng ” Thủy Tâm, ta biết người rất có nghĩa khí nhưng là không đáng bắt tướng công cùng con người hi sinh tính mạng, người muốn làm hiệp nữ tướng lai sẽ còn có cơ hội. Ta đáp ứng người, nếu Lạc phủ có thể bình yên vượt qua kiếp nạn, ta sẽ cùng người ngao du giang hồ, ách...đương nhiên là phải được tướng công người đồng ý”

“Hắn a”, Thủy Tâm liếc xéo Triển Ngạo Trúc một cái ” kiếp sau đi, hắn cùng ta đi ra ngoài một chút cũng không nguyện ý, làm sao để cho ta ra ngoài ngao du giang hồ”

Triển Ngạo Trúc vẫn lãnh đạm nhìn nàng, mà Mập Mập lại vội vàng phun ra một nửa đậu phộng đang ăn trong miệng ” nương, Mập Mập không cần bay bay, cha mang người bay bay”

“Cha”, Mập Mập lập tức quay đầu nhìn cha” cha, mang nương bay bay”

Triển Ngạo Trúc vẫn thủy chung im lặng, Lạc Trân Trân nhìn không được hỏi ” cái gì gọi là bay bay”

“Bay bay?” Thủy Tâm tà nghệ Triển Ngạo Trúc, hừ lạnh một tiếng. “Ta làm sao mà biết? Hắn lại không có mang ta đi bay bay quá!”

Mập Mập lại vội vàng giẫy xuống đất, đi đến bên người Triển Ngạo Trúc, lôi kéo tay áo hắn ” cha, mang nương bay bay đi, cha”.

Triển Ngạo Trúc ôm cánh tay hắn, vẫn không nói chuyện như trước.

Lạc Trân Trân dường như đã hiểu được tình cảnh của Thủy Tâm lúc trước, nàng không phải chỉ là cãi nhau với trượng phu mà rời nhà ra đi, bởi vì một bàn tay thì võ không ra tiếng a. Nhìn vẻ mặt Thủy Tâm không được vui, Lạc Trân Trân vội chuyển đề tài để hòa giải ” Thủy Tâm, tướng công của người hẳn có quyết định của riêng mình, chỉ là hắn không có nói tiện ra thôi, chúng ta không cần lại bàn luận, vẫn nên nói khi nào người trở về mới là đúng”

“Còn có gì phải bàn” Thủy Tâm vô tội nháy mắt ” đương nhiên là chờ chuyện của Lạc phủ giải quyết xong”

“Thủy Tâm.....”

“Đừng nói nữa, tiểu thư, ta đã quyết định, người nói thế nào cũng vậy thôi a” Thủy Tâm thành thoi bưng tách trà lên uống một ngụm, mặt khác lại đảo mắt nhìn Triển Ngạo Trúc ” tiểu thư, tin tưởng ta, ta sẽ không đem thêm phiền phức tới cho Lạc phủ cũng sẽ không đem tính mạng của tướng công cùng con ta ra đùa giỡn”

Lạc Trân Trân hoài nghi nhìn nàng một lúc rồi sau đó mới hỏi ” tướng công người biết tình hình Lạc phủ hiện thế nào sao?”

Thủy Tâm nhún nhún vai ” có biết hay không đối với việc hắn đến căn bản không có vấn đề

Lạc Trân Trân ai thán. “Thủy Tâm, người không cần.....”

“Được, được, được” Thủy Tâm lắc đầu, lén nhìn Triển Ngạo Trúc ” uy, tướng công, trời đất lớn như vậy có chỗ nào người không dám đi không?”

Không cần đoán, Triển Ngạo Trúc đương nhiên là im hơi lặng tiếng.

Vì thế Thủy Tâm chợt nổi giận dùng dùng chụp xuống mặt bàn một cái ” uy, tướng công, ta cảnh cáo người nha. Người ít nhất phải trả lời ta vấn đề này, bằng không ta sẽ lại rời đi, khi đó ta nhất định sẽ tuyệt đối không để người tìm thấy”

Triển Ngạo Trúc trong mắt đột nhiên thoát hiện hàn ý, khí tức tàn bạo làm Lạc Trân Trân không tự chủ được rung mình, nhưng không biết vì sao lại có cảm giác này. Nhưng Thủy Tâm chẳng những nhìn thấy rất rõ, cũng hiểu được hấn đang tức giận, nàng không tự giác được trong lòng cảm thấy hơi hồi hận, sao tự nhiên lại khơi mào tức giận của hấn làm gì, giờ nàng không biết phải làm cách nào để dập tắt lửa giận của hấn

Ai biết.....

“Không có.”

Hấn thế nhưng trả lời! Thủy Tâm không dám tin, hấn tức giận thế nhưng không có bộc phát ra mà còn trả lời nàng. Đây quả là kỳ tích nha. Nhưng là....vì sao? hay là nên hỏi, việc này có ý nghĩa gì?

Thủy Tâm thấy hấn từ từ đưa lý trà lên miệng uống, trong lòng không khỏi dâng lên một chút vui sướng, “ý nghĩa” gì thì nàng sẽ từ từ tìm hiểu, dù sao không xấu là được.

Vì thế nàng vui sướng nhìn sang Lạc Trân Trân ” hấn chỗ nào cũng dám đi, mặc kệ là có nguy hiểm hay không nha”

Lạc Trân quay đầu nhìn Triển Ngạo Trúc thủy chung vẫn lãnh đạm, lạnh nhạt một cái ” được rồi, ta đầu hàng, thật sự không lay chuyển được ngươi”, rồi thở dài một tiếng.

Thủy Tâm càng đắc ý ” đương nhiên, không có vài người nói lại ta, trừ bỏ...” nàng lại liếc trượng phu một cái ” đại khối băng kia”, rồi lại lập tức xuy một tiếng ” hấn cũng không tranh cãi với ta, hấn căn bản là không để ý tới, cùng hấn nói chuyện không bằng ta nói với gia khanh khách không chừng còn có chút phản ứng”

“Khanh khách?” Lạc Trân Trân mờ mịt nói.

Thủy Tâm phốc xích một tiếng, chỉ vào Mập Mập cười nói ” hấn kêu gà trống nhà ta là khanh khách, ta liền kêu theo như vậy”

Mập Mập ngây ngô cười, Lạc Trân Trân không khỏi thở dài ” con ngươi thực sự rất đáng yêu”

“Không liên quan gì đến ta” ngón tay lại chỉ hướng Triển Ngạo Trúc ” ai nấy đều thấy được, tất cả đều là công lao của cha hấn”

Lạc Trân Trân bật cười ” chuyện này mà ngươi cũng ghen tỵ à?”

Thủy Tâm quyết quyết miệng.

Lạc Trân Trân lắc đầu “thực không chịu nổi, đã là thê tử của người ta, lại còn làm mẹ mà ngươi vẫn còn như thế, tướng công của ngươi thật đáng thương, một mình phải chăm sóc cho hai hài tử”

Lạc Trân Trân nhấn chặt hai hàng lông mày, giận giận chỉ vào Lạc Trân Trân ” uy, uy, ngươi...”

Lạc Trân Trân đưa hai tay đầu hàng ” được, được, ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, được chưa?”

“Đương nhiên không được, phải bồi thường danh dự à”

“Bồi thường danh dự?” Lạc Trân Trân kinh ngạc rồi lại quay sang Mập Mập chớp mắt ” Mập Mập, dì mang ngươi đi mua tượng người nha”

Mập Mập lập tức nhảy bật đứng lên. “Hảo, hảo, Mập Mập muốn tượng người, Mập Mập muốn tượng người!”

“Tiểu thư, là bồi thường ta nha! Không phải.....”

“..... Sau đó lại đi ăn quả vải cao, thủy tinh giáochi.....”

“Uy! Đây không công bằng.....”

“..... Còn có kịch đèn chiếu.....”

Thủy Tâm quyết iệng. “Thực sự không công bằng!”

Vì sao tiểu tử này luôn được lợi như vậy?

7. Chương 7

Vì sợ phụ thân trách tội nàng đem dân chúng vô tội tiến vào vòng nguy hiểm, đồng thời cũng vì an toàn của trượng phu cùng con của Thủy Tâm, Lạc Trân Trân đem toàn gia Thủy Tâm giấu ở tây viện ít người lui tới. Đây là chỗ ở của gia quyến hạ nhân trong phủ, cũng là nơi không quan trọng nhất, mà chính vì không quan trọng nên lại là nơi an toàn nhất.

Bởi vì Lạc Mộc Vân sớm đem bọn gia nhân không có năng lực bảo vệ rời khỏi nên tây viện giờ cũng chỉ có gia đình Thủy Tâm mà thôi. Cũng chỉ có vào thời điểm này, Thủy Tâm chẳng những không ghen tỵ mà còn thúc giục Triển Ngạo Trúc mang con ra ngoài bay bay, đi dạo, mua thùng thùng... Cái gì cũng được, miễn là rời khỏi, bởi vì nàng muốn ở trong phủ do thám tin tức, phải tính đúng thời điểm để làm cho Triển Ngạo Trúc hỗ trợ mới được.

Trước khi khai chiến một ngày, nắm vị cao thủ chủ lực của Lạc phủ cùng cha con Lạc Mộc Vân, còn có Hoàng Bách Thụy đang ôm tiểu tôn tử năm tuổi cùng ở trong phòng nghị sự thương thảo bàn kế sách.

Hoàng Bách Thụy áy náy, ảm đạm mở miệng ” nếu chỉ vì một nhà tám khẩu của ta mà hại ọi người máu chảy thành sông, ta thật sự...”

“Bách Thụy, không cần phải nói những lời này, từ trước đến nay ai mà không chết, chỉ cần là chết có ý nghĩ thì có tiếc gì” Lạc Mộc Vân nhíu mày ” người và ta đã có vài chục năm giao tình, người lại được dân chúng ca tụng là một vị quan tốt, không thể vì người làm việc chính nghĩa mà phải nhận sự trả thù. Người vì dân chúng làm việc, chúng ta che chở người, đây là việc nên làm, không có gì phải băn khoăn”

Hoàng Bách Thụy lại xúc động thở dài ” đừng giấu giếm ta, ta biết đối phương là dốc hết toàn lực mà chúng ta bên này cũng không có gì nắm chắc, đến cuối cùng có khả năng các người sẽ hi sinh không công, như vậy chỉ bằng...”

“Không bằng cái gì? đem một nhà tám người các người giao ra sao?” Lạc Mộc Vân cả giận nói ” người coi ta là thế nào? là kẻ sợ chết sao? Bách Thụy a Bách Thụy, nếu đổi lại là người, người sẽ không vì ta mà làm như vậy sao?”

Hoàng Bách Thụy vội đáp ” đương nhiên sẽ”

“Nên là vậy” Lạc Mộc Vân xua tay ” không có gì để nói nữa, người vì ta, ta vì người, không là tình cũng là nghĩa, không thể thay thế cũng không thể thay đổi mới chính là như thế”

“Nhưng là.....”

Đột nhiên có một thủ vệ từ sảnh ngoài chạy vào, phá tan câu Hoàng Bách Thụy muốn nói ” lão gia, bên ngoài có một tỳ nữ lén lút rình nghe, bộ dáng rất khả nghi, nàng nói nàng là tỳ nữ bên ngoài tiểu thư, xin lão gia định đoạt”

Lạc Trân Trân áy náy ngăn người. “Thủy Tâm?”

Lạc Mộc Vân nhíu mày liếc nhìn nàng một cái, làm nàng chột dạ rung mình. Lạc Mộc Vân hừ lạnh một tiếng ” cho nàng ta vào”

Chỉ chốc lát sau Thủy Tâm đã được đưa vào, nàng tò mò nhìn trái, nhìn phải một chút sau mới đi đến trước mặt Lạc Mộc Vân thỉnh an ” lão gia”

Lạc Trân Trân nhin không được liền lên tiếng trách cứ ” Thủy Tâm, không phải gọi người, người không cần tới nơi này...”

Lạc Mộc Vân trợn mắt trừng, Lạc Trân Trân cả kinh vội đem những lời định nói toàn bộ nuốt vào trong bụng. Lạc Mộc Vân lại hừ lạnh một tiếng cảnh cáo làm cho Lạc Trân Trân bất an cúi đầu, sau Lạc Mộc Vân mới quay sang hỏi Thủy Tâm

“Người là tỳ nữ bên ngoài tiểu thư?”

“Đúng vậy, lão gia.”

“Hạ nhân trong phủ hần là đã ra ngoài, người vì sao còn ở lại” hần không vui hỏi

“Ta muốn ở lại hỗ trợ, lão gia”

“Hỗ trợ, người có thể hỗ trợ cái gì” Lạc Mộc Vân đột nhiên nhíu mi ” nói, có phải người lưu lại làm gian tế không?”

“Cha, không phải a!” Lạc Trân Trân vẫn là không nhận được kêu lên. “Nàng cũng là xuất thân từ võ lâm thế gia, cho nên biết võ công, nàng thực sự là muốn ở lại để hỗ trợ”

Lạc Mộc Vân chau chau mày. “Nga? Võ lâm thế gia? Hảo, nói người là nữ nhi của ai?”

Thủy Tâm trấn định cười cười ” gia phụ tên là Thương Hùng”

Lạc Mộc Vân có chút kinh ngạc ” Trang chủ Lãnh gia trang Lãnh Thương Hùng?”

“Đúng vậy, lão gia.”

Lạc Mộc Vân nhìn chăm chú nàng một lát. “Vì sao Lãnh gia trang tiểu thư lại chạy tới Lạc phủ làm tỳ nữ?”

“Nàng là bỏ nhà ra đi” Lạc Trân Trân lại lên tiếng ” nàng cùng trượng phu cãi nhau, cho nên bỏ nhà ra đi, đến nơi này thì không còn bạc nên đành ủy thân đến làm tỳ nữ”

“Không phải là gian tế?” Lạc Trị Đình vẫn còn hoài nghi hỏi

“Là thật, nàng ta tên thật là Lãnh Thủy Tâm, trượng phu họ Triển, cách đây vài ngày Triển công tử đã mang con tìm đến, là một tiểu oa nhi béo mập đáng yêu”

Nghe đến đây, sắc mặt Lạc Mộc Vân vốn đã hòa hoãn lại trầm xuống “Triển công tử? trượng phu của nàng là...”

Lạc Trân Trân lại chột dạ cúi đầu, “Là... Là cái..... Người đọc sách.” Nàng ngập ngừng nói.

Sắc mặt Lạc Mộc Vân lập tức trầm xuống “Trân nhi, người không báo với ta đã đưa trượng phu cùng con của nàng vào phủ”

Lúc này, Lạc Trân Trân đầu hoàn toàn cúi đi xuống. “Ta..... Ta.....”

Nhìn thấy tình hình trước mắt, Thủy Tâm tiếp lời ” lão gia, xin đừng trách tiểu thư, là chính ta kiên trì muốn lưu lại. Lạc phủ chiếu cố ta vài tháng, giờ phủ đang trong tình trạng nguy nan, ta rời đi thì không phải là biểu hiện của nữ nhân giang hồ...coi như là hành hiệp trượng nghĩa thôi. Yên tâm, tướng công của ta sẽ tự chiếu cố chính mình, không cần mọi người phải vì hần mà bận tâm”

Lạc Mộc Vân vẻ mặt không vui ” Lãnh cô nương, Triển công tử cứ vậy theo cô vào đây? hần căn bản không biết nơi này có bao nhiêu nguy hiểm?”

Thủy Tâm nhún nhún vai ” đối với hần mà nói thì chỗ nào cũng giống nhau, biết hay không cũng không quan trọng”

Lạc Mộc Vân hít sâu một hơi. “Lãnh cô nương, ta nghĩ, ta tốt nhất cùng Triển công tử nói chuyện một chút.”

Thủy Tâm vẻ mặt đau khổ chần chờ một lát, “Có thể là có thể a! Nhưng là hần.....” Nàng lại do dự một chút. “Người kia thực quá gở, lại không yêu nói chuyện, ta sợ hần hội đắc tội lão gia.”

“Đừng gọi ta lão gia nữa” Lạc Mộc Vân ra lệnh ” ta cùng lệnh tôn từng có duyên gặp mặt vài lần, coi như là có quen biết, người gọi ta lão gia có chút không thỏa đáng”

Thủy Tâm liền cười đến ngọt ” vậy ta sẽ kêu người là Lạc bá bá, người cũng gọi ta là Thủy Tâm được không?”

“Có thể.” Lạc Mộc Vân gật gật đầu. “Bất quá, ta còn là muốn trước cùng trượng phu của người nói chuyện chút.”

Thủy Tâm lại suy sụp hạ mặt. “Nhưng là hấn thực sự thực.....”

“Không sao cả, bá phụ cũng không phải là không có kiên nhẫn”

“Vậy...” Thủy Tâm thở dài ” để ta thử đi gọi hấn xem” nàng vừa xoay người đi vừa lẩm bẩm ” cũng không biết có gọi được hấn không”

Thủy Tâm vừa đi ra, Lạc Trân Trân liền hướng phụ thân khuyên cáo ” cha, Triển công tử thực sự rất lạnh lùng nha, ta đã gặp hấn vài lần, hấn chưa từng nói cùng ta nửa lời, ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không có”

“Ta hiểu được.” Lạc Mộc Vân nói xong, đồng thời lại hướng những người khác hô: “Các vị, chúng ta tiếp tục.....”

Hoàn hảo là bọn họ có chuyện để cùng nhau thảo luận, bằng không là chờ đợi đến nóng nước đổ gong, bởi vì Thủy Tâm thật lâu sau mới quay trở lại, Triển Ngạo Trúc đang bị một tiểu oa nhi béo mập đáng yêu kéo vào

“Phụ thân, tiến vào a! Tiến vào a.....” Kia Mập Mập một bên ra sức kéo một bên kêu.

Mà Thủy Tâm vừa quay mặt cười thầm, vừa lên tiếng khuyên ” tướng công, đừng tức giận nha, chỉ gặp mặt một chút thôi, coi như là đi tản bộ cùng ta đi...”

T toàn bộ người trong phòng nghị sự, trừ bỏ Lạc Trân Trân, Lạc Trị Đình cùng kẻ không có võ công Hoàng Bách Thụy thì tất cả đều thất thần, kinh sợ khi nhìn thấy thư sinh nho nhã đang đi vào chính sảnh kia.

Liếc mắt nhìn qua chỉ thấy hấn là một thư sinh nho nhã, yếu đuối mà thôi thế nhưng lại có thần thái tự cao tự đại thể kia, còn ẩn ẩn khí thế ương ngạnh cùng thô bạo làm mọi người không tự chủ được mà nín thở, lo sợ.

Và cái làm cho người ta kinh hãi nhất chính là ánh mắt của hấn, thâm trầm, lạnh lùng, cao ngạo, giống như hồ nước sâu không thấy đáy cũng giống như hai đạo kiếm khí sắc bén, khiến người ta nhìn thấy không rét mà run. Công lực không đủ cao thâm lại không có kinh nghiệm giang hồ cho nên Lạc Trân cùng Lạc Trị Đình đều không cảm nhận được khí thế của Triển Ngạo Trúc, chỉ cảm thấy hấn có chút lạnh lùng, có chút khó gần mà thôi. Vì thế bọn họ cùng Hoàng Bách Thụy đều rất ngạc nhiên vì sao đám người Lạc Mộc Vân đột nhiên khẩn trương, cảnh giác như vậy.

Sau khi đem cha kéo đến địa điểm mẫu thân chỉ định, Mập Mập thở phì phò kêu ” nường, mệt mỏi quá nha”

“Nhiều lời, tiểu tử, mau nắm chặt tay cha, đừng làm cho hấn bỏ đi nha”

Mập Mập “nga” một tiếng, liền dùng hai tay nắm chặt tay Triển Ngạo Trúc, đôi mắt đen to tròn cũng bắt đầu chuyển động nhìn ngắm chung quanh.

“Làm ơn đi mà, tướng công, một chút thôi” Thủy Tâm lại thấp giọng cầu xin, rồi hướng Lạc Mộc Vân giới thiệu “Lạc bá bá, đây là tướng công của ta”

Lạc Mộc Vân âm thầm định thần, sau đó cẩn thận mở miệng ” Triển công tử, không biết tôn phu nhân có từng nói với người về tình cảnh hiện tại của Lạc phủ?”

Triển Ngạo Trúc mắt khép hờ, lạnh lùng không lên tiếng.

Lạc Mộc Vân hơi hơi nhú mày. “Ta nghĩ..... Hai vị mời trước ngồi xuống đi!”

Thủy Tâm vội lôi kéo Triển Ngạo Trúc ngồi xuống, thuận tiện nói nỏ vào tai hấn vài câu, Mập Mập cũng ngoan ngoãn ngồi trên đùi phụ thân nhưng đôi mắt vẫn chuyển động không ngừng.

Mà Lạc Mộc Vân liền thừa dịp này tỉ mỉ đánh giá người trước mặt, thư sinh này thật lãnh khốc, không phải là một nhân vật bình thường như vẻ bề ngoài. Hấn ho nhẹ hai tiếng rồi lại thử cùng Triển Ngạo Trúc nói chuyện ” Triển công tử, tôn phu nhân có nói cho người biết ở lại Lạc phủ sẽ gặp nguy hiểm?”

Triển Ngạo Trúc vẫn tiếp tục ngóanh mặt làm ngơ, cũng không thèm liếc mắt nhìn hấn một cái.

Thủy Tâm ở một bên thở dài “Lạc bá bá, ta đã sớm nói qua, hấn chính là như vậy đó, nếu muốn nói chuyện hấn sẽ tự nói, nếu không cho dù có đặt đao lên cổ hấn cũng không ép ra được nửa lời. Không chỉ là đối với các người, đối với ta...” nàng oán hận liếc Triển Ngạo Trúc một cái ” cũng giống như các người. Cả ngày phải đối diện với đại khối băng có bao nhiêu đáng thương, từ sáng đến tối chỉ có thể nói chuyện một mình, có người không biết tưởng ta bị điên a”

Nàng thở dài một tiếng. “Cũng không biết hấn buộc ta gả cho hấn làm sao, cả ngày chỉ biết mang theo con bay bay, mà ta đâu! Chỉ có thể nhìn trời than thở. Gọi hấn theo giúp ta đi ra ngoài đi dạo, hấn nhanh như chớp thì sẽ không có cái ảnh nhĩ, không cần hỏi, chuẩn lại là mang theo con bay bay đi. Ai! Ta thực sự thật đáng thương còn có a.....”

Cho dù trong sảnh có rất nhiều người nàng chưa từng gặp mặt nhưng Thủy Tâm thao thao bất tuyệt chiếu cáo thiên hạ, làm ọi người đều biết nàng bị trượng phu ngược đãi thế nào, thỉnh thoảng còn ai oán liếc Triển Ngạo Trúc vài cái, ra vẻ mình thật đáng thương, cho dù có bỏ nhà rời đi cũng có thể thông cảm. Triển Ngạo Trúc vẫn như cũ không nói gì, chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái mà những người còn lại đều dờ khóc dờ cười, không biết phải làm sao. Vốn là mời trượng phu nàng đến để nói chuyện, như thế nào đã biến thành đại hội vợ tố khổ chồng?

“Thời điểm mừng năm mới, hấn cũng không đưa ta về nhà mẹ đẻ, chỉ có cha ta sai người đến mời” Lãnh Thủy Tâm đang thao thao kể tội trượng phu, đột nhiên...

“Nương, ta cùng hấn chơi đùa được không, nương, ta muốn cùng hấn chơi đùa” Mập Mập chỉ tay vào tôn tử của Hoàng Bách Thụy nói.

“Nhiều chuyện, nương đang nói người sao có thể chen vào, cẩn thận cái móng của người nha” đang nói cao hứng bị chen ngang, Thủy Tâm mất hứng liền mắng ” chăm sóc tốt cha người, nếu để hấn rời đi, ta không đánh cái móng của người mới là lạ a”

Bị nương mắng, Mập Mập ừ rừ cuối đầu, bộ dáng thật đáng thương, ai nhìn thấy cũng đau lòng không thôi. Hoàng Bách Thụy liền cúi đầu nói với tôn nhĩ vài câu, tiểu nam hài liền nhảy xuống đùi tổ phụ, chạy đến trước mặt Mập Mập, nắm tay hấn nói ” đi, ta cho người xem đồ chơi của ta”

Hai mắt Mập Mập lập tức sáng ngời, tươi cười định chạy đi nhưng liếc mắt trông thấy mẫu thân, hấn liền sợ hãi rồi đưa ánh mắt cầu cứu nhìn sang phụ thân ” cha, Mập Mập ra ngoài chơi, người đừng bỏ đi được không?”

Triển Ngạo Trúc cuối đầu nhìn hấn, sau đó gật đầu, Mập Mập liền tươi cười, vui vẻ trở lại, lập tức nhảy xuống đùi cha hấn hướng mẫu thân kêu lên ” nương, cha nói hấn sẽ không bỏ đi, Mập Mập có thể đi chơi không?”

Thủy Tâm đảo cặp mắt ” là nha, người nói cái gì cha người đều đáp ứng, mà ta nói cái gì cũng không được, xem...” nàng quét mắt nhìn mọi người trong phòng một lượt ” đây lại là một tội trạng, hấn căn bản là không đem ta để ở trong lòng”

Lạc Trân Trân rớt cuộc không chịu nổi kêu lên: “Thủy Tâm, người đã xong hay chưa a? Mau để cho Mập Mập đi chơi a! chưa từng thấy người nào thích khi dễ con như người vậy”

Thủy Tâm đột nhiên cười. “Như vậy mới công bằng thôi! cha hấn khi dễ ta, ta liền khi dễ hấn, con của hấn sẽ lại đi chinh hấn, hắc, hắc, vừa khéo một vòng nha”

Lạc Trân Trân dờ khóc dờ cười đại thán một tiếng. “Thủy Tâm, xem như ta cầu xin người.....”

“Được, được” Thủy Tâm không tình nguyện hướng con đặc xá ” đi chơi đi, tiểu tử”

Thật nhanh! Hai cái tiểu tử kia nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi.

“Di, thế nào lại nhanh vậy? hai tên tiểu tử là bay sao?” Thủy Tâm không tự giác nói thầm, đồng thời khóe mắt lại liếc nhìn trượng phu lạnh lùng một cái, nàng lại nhịn không được đắc ý nói “hiện tại con của người đã hạ bùa chú, ta xem người làm sao mà bỏ đi”

Lạc Mộc Vân có chút đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, đôi vợ chồng này thật khiến cho người ta không chịu nổi, một cái là tam bát hề hề, một cái là quỷ dị vô cùng, chỉ có con là vượt quá bình thường đáng yêu,

hắn thật không biết nên như thế nào xử lý mới tốt? Hắn nhìn vợ chồng họ nhíu mày suy tư một lát, rồi sau đó đối Triển Ngạo Trúc mở miệng nói: “Như vậy đi! Nếu Triển công tử không thích nhiều lời, vậy hãy nghe ta nói một câu, nếu các người muốn ở lại Lạc phủ ta nhất định phải nói trước, tình cảnh Lạc phủ hiện nay không tốt lắm”

Hắn lại liếc Hoàng Bách Thụy một cái ” cũng không cần biết nguyên nhân, nhưng ngày mai chúng ta sẽ có trận huyết chiến với Kinh Thiên Bang, đây là một bang phái hắc đạo, ta tuy rằng mời rất nhiều người đến trợ giúp nhưng vẫn bị địch vây khốn, cho nên trận chiến ngày mai chỉ sợ...”

“Ta nhất định phải hỗ trợ” không đợi Lạc Mộc Vân nói xong, Thủy Tâm liền nghiêm túc hướng Triển Ngạo Trúc trình trọng tuyên bố ” người nếu giúp ta thì tốt, nếu không, tối nay người mang Mập Mập rời đi trước, nếu sau một tháng mà ta chưa trở về, người có thể tìm cho Mập Mập một nương khác tới chiếu cố hắn, ta sẽ không oán người”

Nghe vậy, Triển Ngạo Trúc lúc này mới chăm chú nhìn nàng một lát, sau đó lần đầu mở kim khẩu ” ta sẽ giúp người”

Cảm xúc vui vẻ, kinh hỉ lóe lên trong đáy mắt nàng, vẻ mặt tươi cười, xán lạn, nàng nhin không được mở miệng hoan hô ” tốt qua, phu quân vạn tuế”

Nàng lại chuyển hướng sang Lạc Mộc Vân ” Lạc bá bá, nghe thấy chưa, tướng công của ta sẽ giúp ta cho nên các người không cần đuổi ta đi”

Thật sự là không thể tưởng tượng! Ai cũng không dự đoán được kết quả của trận huyết chiến lại là như vậy.

Trời vừa mờ sáng, toàn bộ Lạc phủ đều trong tình trạng chiến tranh, trong vườn, trên giả sơn...khắp nơi đều bố trí mai phục mà ngay cả trên những vách tường cao ngất cũng được bố trí nhiều nỏ liên châu. Sáng sớm trước Lạc phủ cũng đã tụ tập rất đông người của Kinh Thiên Bang mặc hạt y, vạt áo cùng tay áo đều thêu hai đường chỉ vàng và bạc.

Nhiều người tập trung tại một điểm vậy mà không thấy quan phủ ra mặt can thiệp. Nghe nói nhạc phụ của huyện thái gia mừng thọ cho nên phải tổ chức lễ, mà các chủ bộ, tuần kiểm cùng nha dịch...đều ” vừa đúng lúc” có việc, vì thế không có ai rảnh mà đến đây xem xét sự tình. Đương nhiên đây chính là thành quả mà Quân Thiên Uy đã tốn không ít tiền bạc tạo nên.

Trong nội phủ có một tòa sân khấu kịch được dựng lên để mời gánh hát đến hát hí khúc mừng thọ lão phu nhân cách đây hai tháng, vốn tính giữ lại đến khi mừng thọ Lạc Mộc Vân lại dùng, không ngờ hôm nay lại có tác dụng làm vụng dài.

Tự mình phân công công việc cho đám thủ vệ vòng ngoài, Lạc Mộc Vân cùng Thượng Quan Phù Dung, Tư Mã Tồn Hiếu còn đứng trên vọng đại nhìn đám nhân mã tụ tập bên ngoài, mặt không khỏi đâm chiu.

Thủy Tâm nắm tay Mập Mập đứng ở sân khấu kịch xem náo nhiệt, nàng biết Triển Ngạo Trúc sẽ không để cho hai mẹ con nàng gặp nguy hiểm, cho nên nàng rất thoải mái nhưng Lạc Trân Trân ở bên cạnh thì không biết được nàng có cái ” núi to” để dựa vào cho nên...

“Thủy Tâm, ta thực không hiểu, thời khắc nguy hiểm như vậy, vì sao..... Vì sao Triển công tử muốn dẫn Mập Mập lưu lại đâu?” Lạc Trân Trân lo lắng lo âu nói.

“Người yên tâm. “Thủy Tâm vẻ mặt cười hì hì.” Phu quân sẽ giải quyết hết thảy”

Lạc Trân Trân đành thở dài bất đắc dĩ rồi nhìn về phía trước liền thấy Triển Ngạo Trúc đang khoanh tay đứng trước sân khấu kịch, thậm chí còn đứng trước cả Lạc Mộc Vân. Nàng thập phần kinh ngạc phát hiện, thư sinh yếu đuối này thế nhưng lại không sợ trận thế, hắn một mình đứng lẳng lẳng ở phía trước, thân ảnh to cao phát ra hơi thở lạnh lùng.

Lạc Mộc Vân, Tư Mã Tồn Hiếu cùng Thượng Quan Phù Dung đương nhiên cũng phát hiện chỗ này quỷ dị này, bọn họ nhìn nhau liếc mắt một cái, trong lòng đồng thời hiểu được, nếu không có sai , vị Triển công tử này chỉ sợ cũng là giang hồ đồng đạo.

Đám đông tụ tập trước Lạc phủ đột nhiên tách ra làm hai, tạo thành một con đường ở giữa, trên đó có mấy người đang đi về phía cửa lớn của Lạc phủ, mà người dẫn đầu chính là Quân Thiên Uy, bang chủ Kinh

Thiên Bang. Hắn đến cách cửa phủ mười thước liền dừng lại, hai mắt nhìn Triển Ngạo Trúc một hồi lâu sau mới quan sang Lạc Mộc Vân ” Lạc đại hiệp., câu trả lời của ngươi là thế nào chiến đấu hay giao người, sinh hay tử?”

Lạc Mộc Vân không chút do dự trả lời: “vì nghĩa có gì ma e ngại? Lạc Mộc Vân không phải là người sợ chết!”

Quản Thiên Uy tiếc hận dường như lắc đầu. “Lạc đại hiệp, ngươi nên biết, trận đánh này kết quả thế nào, tội gì phải vì nghĩa khí mà hi sinh, huống chi còn làm nhiều người vô tội chết theo”

“Một người nếu là ngay cả nhân nghĩa cũng không có, sẽ không có thể xưng là người!” Lạc Mộc Vân nghĩa chính từ nghiêm nói.

“Người nếu đã chết thì cái gì cũng không còn, còn nói gì đến nhân nghĩa, đạo đức?” Quản Thiên Uy trào phúng đáp ” cùng Diêm Vương bàn sao?”

Lạc Mộc Vân sắc mặt trầm xuống. “Không cần nhiều lời, ngươi muốn như thế nào!”

Quản Thiên Uy lại lắc đầu ” Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, tất cả đều là do ngươi tự tìm, còn nữa. đừng quên có nhiều người vô tội bị chết theo đều là do ngươi làm hại”

Vừa nói, Quản Thiên Uy vừa thông thả quay người đi về phía các đệ tử trong bang, vừa đến nơi liền la to ” Lạc Mộc Vân, ngươi thực sự không hối hận?”

Ngay khi Quản Thiên Uy đang tức giận la lớn, Lạc Mộc Vân đang muốn cự lại thì...

“Ta nói nha tướng công, nếu đem bắt cái tên lớn tiếng mạnh miệng lại không lương tâm kia đến đây, có phải trận chiến này liền sẽ kết thúc?”

Tiếng nói mềm mỏng còn chưa dứt, ngay khi cả hai bên còn đang băn khoăn không biết ai có được năng lực này, cũng còn chưa biết phản ứng thế nào thì chỉ thấy một bóng trắng lóe lên. Quản Thiên Uy lập tức cảnh giác giơ song chưởng lên phòng thủ đồng thời nhanh chóng phi thân lùi về sau, mà hai thủ vệ bên cạnh liền nhanh như chớp đánh vào bóng trắng đang lao đến.

Đáng tiếc đã không còn kịp rồi!

Khói trắng chợt biến mất, song chưởng của hai lẻ hộ vệ thiếu chút nữa thì đánh trúng lẫn nhau. Đồng dạng, Quản Thiên Uy cũng không thấy ảnh tích của đối phương, theo bản năng, hắn liền tự bảo hộ mình nhưng cũng ngay thời khắc đó hắn chợt thấy sau gáy căng thẳng, tiếp theo thì thấy thân hình bị nhấc bổng lên, chớp mắt đã tới trên vọng đài của Lạc phủ. Quản Thiên Uy vừa thấy sau gáy buồng lỏng thì thân hình liền thẳng tắp rơi xuống, hắn đang định đề khí thì một cổ kinh phong đã đánh vào huyệt đạo của hắn. Kết quả hắn rơi mạnh xuống vọng đài, làm bốc lên một mảng tro bụi thật lớn.

Hết thấy liền trong khoảnh khắc đã xong!

Mặc kệ là bên trong hay bên ngoài Lạc phủ, đều đồng dạng tĩnh mịch, cả hai bên đều nhất thời bị đông cứng, thất thần, không ai dám tin vào mắt mình mà hoài nghi việc vừa xảy ra trước mắt có phải là thật?

Bỗng dưng.....

“Phụ thân, bay bay, bay bay, Mập Mập cũng muốn bay bay!”

“Tiểu tử, ngươi câm miệng cho ta, mới một ngày không phi, ngươi liền quỷ kêu cái không ngừng, cẩn thận ta đánh cái mông của ngươi nha”

Lúc này, Lạc Trần Trần rốt cục biết cái gì là bay bay!

Trận này thực sự là mạc danh kỳ diệu a!

Không, kỳ thực không thể gọi là trận bởi vì chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Lạc Mộc Vân thì thắng mà không cần phí chút sức, còn Quản Thiên Uy thì uất ức không thôi. Dốc toàn bộ lực lượng, đem đại quân đến áp đảo, thanh thế hùng tráng, thái độ dũng mãnh, hung hãn thế mà đáng tiếc còn chưa đánh cái nào, bản thân đã bị bắt. Nhân vật chính bị bắt, trận này còn đánh thế nào được?

Ngay tại thời điểm mọi người đều chăm chú nhìn, lại có mấy trăm thủ hạ vây quanh bảo vệ mà bản thân còn là cao thủ số một, số hai của võ lâm thế nhưng...Kết quả trong chớp mắt liền thay đổi. Không cần nói ra sẽ không có ai tin mà ngay cả hần tới giờ cũng không hiểu được là vì sao?

Nhưng uất ức là uất ức, mất mặt là mất mặt giữ được mạng vẫn là quan trọng nhất, giữ lại rừng xanh lo gì không có củi đốt, hần là vẫn nên trở về cố gắng sức lực biết đâu có thể sinh được một nhi tử, nếu không thì hần vẫn còn một nữ nhi, đành phải tìm người đến ở rể vậy. Vì thế sau khi đáp ứng sẽ không tìm Hoàng Bách Thụy gây phiền toái, Quân Thiên Uy liền xanh xám mặt mày mà rời đi.

Hai canh giờ sau, Lạc phủ liền bắt đầu gỡ bỏ các bấu mai phục, liên châu nỗ đồng thời cũng phái người triệu tập các hạ nhân đã được đưa ra ngoài trở về.

Sau khi phân phó mọi việc ổn thỏa, Lạc Mộc Vân liền không nghỉ ngơi mà đi về phía tây hậu viện, bên cạnh còn có những người khác. Vừa đến tây viện đã thấy thủy Tâm mang theo gói đồ đang đi tới, theo sau nàng còn có trượng phu cùng con trai

“A! Lạc bá bá, vừa khéo, ta đang muốn tìm người nói lời từ biệt!”

“Thế nào hiện tại sẽ rời đi? Vì sao không ở lại vài ngày?” Lạc Mộc Vân kinh ngạc hỏi.

Thủy Tâm lấy ánh mắt ngấm ngấm Triển Ngạo Trúc. “Hần không chịu ở lại, hần rất kỳ quái, ta cũng không có biện pháp”

“Này.....” Lạc Mộc Vân chần chờ. “Triển công tử giúp Lạc gia một việc lớn, không cho chúng ta cơ hội.....”

“Lạc bá bá không cần nói vậy, người cũng là bằng hữu của cha ta, chúng ta giúp người là việc đương nhiên, huống chi...” Thủy Tâm cười ha ha ” đây là việc hiệp nữ phải làm a”

Lạc Trân Trân phốc xích bật cười. “Người làm cái gì a, hiệp nữ? Nếu chúng ta không nhìn lầm, hình như là tướng công ngươi làm a!”

“Này là người sai nha” Thủy Tâm uốn ngực cãi lại ” người nghĩ coi là ai mời hần hỗ trợ, là ai không cho hần rời đi?”

“Như thế.” Lạc Trân Trân không thể không thừa nhận.

“Đã nói rồi!” Thủy Tâm càng đắc ý ” không có ta ở chỗ này, hần làm sao đến đây. điểm này người hần phải rõ ràng a”

Lạc Mộc Vân nhìn bộ mặt lạnh lùng của Triển Ngạo Trúc muốn nói gì đó rồi lại thôi, bởi vì hần biết cũng sẽ không được đáp lại. Do dự hồi lâu, hần rút cuộc cũng mở miệng ” được rồi, vậy người đáp ứng ta, có rảnh thì hãy đến đây chơi, Lạc bá bá luôn luôn nghênh đón người”

“Không thành vấn đề.” Thủy Tâm sáng khoái nhận lời.

“Các người muốn trực tiếp về nhà sao?” Lạc Trân Trân hỏi.

Thủy Tâm hai tròng mắt rồi đột nhiên sáng ngời, hưng phấn vừa vui sướng nở nụ cười. “Có lẽ là ta lải nhải nhiều lắm, hần không chịu nổi, cho nên, hần muốn dẫn ta đi dạo chơi trước”

“Vậy Lạc bá bá đưa người hai con ngựa, không cần phải đi bộ”

“Không cần, chúng ta có rồi!”

“Có?” Lạc Trân Trân kinh ngạc hỏi: “Nhưng là không thấy được các người có mang ngựa đi theo đến a?”

Thủy Tâm ngưng ngưng lắc lắc đầu ” ta vốn là cưỡi ngựa đi du ngoạn nhưng vì muốn vào Lạc phủ làm tỳ nữ cho nên không thể mang theo bên người, các người đã thấy tỳ nữ nào cưỡi ngựa chưa? Chắc là không có đi, cho nên ta đã gởi nó ở trại nuôi ngựa ngoài thành, dùng lương tháng để trả công nuôi dưỡng nó a”

Nàng đột nhiên thở dài một hơi, “Nói đến thật đáng thương ta vốn tưởng kiếm ít tiền sau đó lại ra đi, không ngờ là phí nuôi ngựa lại nhiều đến vậy, vì vậy ta để dành không được bao nhiêu tiền lại không dám đem nó đi bán, bởi vì...” nàng ném cho Triển Ngạo Trúc một cái liếc mắt ” đó là ngựa bảo bối của hần, trong cảm nhận của hần nó so với ta còn quan trọng hơn”

Nàng lại thở dài, “Thực bi ai, giống như ở trong mắt hắc, ta xếp hàng cuối cùng. Không...không, chỉ sợ là cũng không có cơ hội được xếp hàng. Ta a, là ngẫu nhiên hắc mới nghĩ tới. Bình thường hắc căn bản không xem ta tồn tại, không cùng ta nói chuyện, cũng không chịu mang ta bay bay, xuất môn đi dạo cũng không chịu” nàng lại tiếp tục ca thán ” các người không biết ta đáng thương thế nào, có đôi khi cha con bọn họ ăn ý với nhau, căn bản sẽ không...”

Ai! Lại tới nữa!

“Ngừng!” Lạc Trân Trân lại một lần nữa không chịu nổi kêu to. “Thủy Tâm a! Người không phiền, chúng ta đều phiền a!”

“Ta làm sao vậy?” Thủy Tâm vô tội nháy mắt. “Ta nói sai cái gì sao?”

Lạc Mộc Vân cố nén cười. “Không có gì, thật sự là..... Khụ khụ..... Không có gì, không có gì.”

“Nga! Chúng ta đây cũng nên đi. “Thủy Tâm làm ra vẻ phải đi.

“Đợi chút!”

Thủy Tâm lấy hời ánh mắt nhìn Lạc Mộc Vân.

“Có thể hay không.....” Lạc Mộc Vân liếc Triển Ngạo Trúc liếc mắt một cái. “Có thể hay không nói cho chúng ta biết Triển công tử vị cao nhân nào trong chốn giang hồ?”

Thủy Tâm ngẩn người. “Thế nào? Ta không nhắc đến với các người sao?”

Toàn bộ mọi người toàn cùng nhau mãnh lực đầu.

“Nga!” Thủy Tâm nói, lập tức mở miệng thì thầm: “Ngọc cũng không phải ngọc, giống như trúc lại phi trúc, giống như tâm lại phi tâm, giống như ta lại phi ta.” Niệm xong, Thủy Tâm yên lặng chờ một tiếng kinh hô của bọn họ.

Kết quả, cái gì cũng không có, mọi người đều mờ mịt hai mắt nhìn nhau.

“Nha?” Thủy Tâm ngược lại kinh hô một tiếng. “Các người chưa từng nghe qua?”

Mọi người lại là một lực đầu mãnh liệt.

Thủy Tâm không khỏi đại nhãn này mi, “Làm sao có thể chưa từng nghe qua? Kỳ quái, hắc là nghe qua a! Hắc như vậy nổi danh, làm sao có thể.....” Nàng đột nhiên dừng lại, chợt ” a? một tiếng. “Ta hiểu được!”

Nàng, liền đảo qua đảo lại mấy cái trên người Triển Ngạo Trúc lấy ra một cây quạt, đem mặt có lục trúc giờ trước mặt bọn họ ” Các người đã từng nghe qua?”

Mọi người lại lực đầu.

Thủy Tâm cười tùm tùm đem mặt kia của cây quạt xoay lại ” vậy cái này chắc đã nghe qua?”

Duy ngã độc tôn.....

Triển Ngạo Trúc!?

Cuồng Thư Sinh!?

Vài tiếng thở gấp lại kèm vài tiếng kêu rên, có một số người lại vì kinh ngạc đến mức làm rơi cả đao kiếm trong tay

Thủy Tâm mỉm cười vuốt cằm. “Ta chỉ biết các người nhất định nghe qua tên này.”

8. Chương 8

Tam Định phủ là một thành trấn lớn phồn hoa, đường phố rộng lớn lại chỉnh tề, nóc nhà nối tiếp san sát nhau, lầu các tương liên, trên đường cửa hàng nhiều vô kể, sinh ý phát triển, mới sáng tinh mơ người ra đường đã đông đúc, tấp ách, náo nhiệt. Trong ngõ Tiểu Liên trên phố Đại Phúc có khách sạn Gia Phúc, tuy

rằng không lớn lắm, thiết kế cũng không hoa lệ nhưng nhìn giản dị lại khoan khoái, nhẹ nhàng, có cảm giác gần gũi nên Thủy Tâm chọn ở trọ tại đây.

Đem Băng Phách (là con ngựa của Triển Ngạo Trúc í, bi giờ mới biết tên) cho tiểu nhị chăm sóc, mượn một gian phòng tốt để nghỉ ngơi, sau khi rửa mặt, ném lại gói đồ, Thủy Tâm liền lôi kéo Triển Ngạo Trúc cùng Mập Mập đến phòng ăn dùng đồ ăn sáng, gần đây nàng luôn muốn ăn, hơn nữa cũng không muốn mọi người bị đói

Uống cháo, ăn bánh củ cải nướng cho đến khi no căng, Thủy Tâm mới vẫy tay gọi tiểu nhị.

Tiểu nhị vội tươi cười, chạy đến ân cần hỏi ” vị phu nhân này có gì cần phân phó?”

“Tiểu nhị ca, ta muốn đi dạo chung quanh, người có đề nghị gì không?”

Điểm tiểu nhị ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy thực khách trong điểm cũng không đông lắm, cũng không có nhiều việc để làm, hần liền khoát khăn lên vai, hai tay xoa xoa, miệng cười đến nhe cả răng, cúi đầu nói ” vị phu nhân này, Tam Định phủ là nơi có rất nhiều chỗ để du ngoạn chẳng hạn hay phu nhân muốn vui chơi hay là ngắm cảnh?”

“Người nói ra xem rồi ta sẽ quyết định”

Có lẽ là do nói về quê hương mình, nên điểm tiểu nhị liền mặt mày hớn hở khoe ” nếu là đi dạo thì đến Thái Tử miếu ở trên đồi phía nam, tháp hương cầu nguyện rất linh, cách ba dặm còn có núi Tiên Du cảnh sắc diễm lệ vô cùng, trên núi có chín mươi chín động liên hoàn với nhau, bên trong có rất nhiều thạch nhũ hình dáng kỳ lạ, cổ quái. Theo truyền thuyết, Thuần Dương tổ sư gia đã phi thăng ở đây, từng ở trong động tĩnh tọa hoặc tu luyện, trong động vẫn còn vài vật dụng có thể hình dung là giường đá, bàn đá, ghế đá...Nếu đứng ở trong động thứ nhất kêu một tiếng, âm thanh sẽ vang vọng cả chín mươi tám động còn lại nha”

“Thực sự, nên đi gọi hai tiếng mới được!” Thủy Tâm lẩm bẩm.

Điểm tiểu nhị phụ họa gật gật đầu, tiếp theo lại tiếp “Nếu là muốn vui chơi thì đến thành bắc, ở đó trò gì cũng có, vật gì cũng bán, nào là bán cao da chó, thuốc tăng lực, xem tướng, bói toán, làm xiếc, ảo thuật, phun lửa, ở trên không tiếp đao, nam phụ lão ấu đều có cả. Ăn uống thì đủ món nào là bún thịt, gạp nếp nếm, phao câu gà, cháo tổ yến, đủ loại bánh ngọt...không chỗ nào là không có”

“Nghe người nói như vậy dường như không đi sẽ rất đáng tiếc a” Thủy Tâm nói xong liền lấy một khối bạc vụn cho hần ” đa tạ, tiểu nhị ca, nếu chúng ta còn muốn biết thêm gì sẽ làm phiền người a!”

Nói mấy câu đã được thưởng một khối bạc vụn, điểm tiểu nhị tất nhiên là cảm tạ không ngừng, vui vẻ đi về canh cửa.

Thủy Tâm quay đầu nhìn Triển Ngạo Trúc. “Tướng công, phu quân, nghe tiểu nhị ca nói hai nơi kia đều rất thú vị, người nói xem chúng ta nên đi chỗ nào trước”

“Tùy tiện.” Triển Ngạo Trúc đạm đạm nói.

“Ta muốn ăn điểm tâm, còn muốn ăn bánh ngọt!” Mập Mập kêu.

“Tiểu tử này, người ăn nhiều như vậy khó trách lại béo ú nha” Thủy Tâm xoa xoa cái má phúng phính của hần quyết định ” được rồi, chúng ta trước hết đi Thượng Tòan bãi nhìn một cái đi”

Rời Lạc phủ đi đã bốn tháng, bọn họ thành thói đi dạo từ Tòan Cảnh, Cống Cảnh đến Việt Cảnh, rồi lại theo Hành Sơn, Kiếm Linh Sơn đến Trường Giang. Thời gian qua đều ở khác điểm, nhưng dù sao một nhà ba người cùng nhau nên cũng coi như là đoàn viên. Cuối cùng bọn họ đến Tam Định phủ, Thủy Tâm đã lên quyết định điểm đến kế tiếp sẽ là Đặng huyện.

Bởi vì nàng cảm thấy mệt mỏi, mấy tháng qua nàng luôn cảm thấy buồn ngủ, cả ngày đều thấy mệt mỏi, xem ra trong bảy, tám tháng tới không thể chạy loạn khắp nơi được. Chỉ sợ còn phải hai, ba năm nữa cũng không chừng. Cho nên nàng không nói “bí mật” này với Triển Ngạo Trúc, nàng tính sau khi kết thúc hành trình ở Tam Định phủ sẽ nói với hần, để hần khỏi vội vã bắt nàng về nhà.

Thực ra, nàng tương đối hài lòng với chuyến đi lần này, Triển Ngạo Trúc không có nửa câu oán giận, tùy nàng muốn đến chỗ nào thì đi, tuy nhiên bản thân nàng cũng nghĩ nên về nhà. Cũng không biết nếu hiện tại nàng yêu cầu hẳn mang nàng bay bay, hẳn có cự tuyệt hay không?

Tòan Bải nói náo nhiệt là đủ náo nhiệt, thực sự không có gì phải ngạc nhiên, cũng đều là xiếc ảo thuật cùng rất nhiều đồ ăn vặt, cũng có lẽ Thủy Tâm thực sự mệt mỏi nên không thấy có gì hay để chơi đùa.

Nàng cùng Triển Ngạo Trúc mỗi người nắm một bàn tay của Mập Mập, bọn họ đang đứng xem xiếc khỉ, nàng đang suy nghĩ xem nên nói thế nào với Triển Ngạo Trúc để trở về khách điểm nghỉ ngơi một lát, chợt nghe...

“Ngạo Trúc!”

Nàng cùng Triển Ngạo Trúc đồng thời nghe tiếng gọi mà nhìn lại, chỉ thấy một thiếu phụ xinh đẹp khiến người ta nín thở đang vui mừng đi về phía bọn họ. Không...chính xác là đi về phía Triển Ngạo Trúc. Nàng ta xem ra chưa tới ba mươi tuổi, vóc dáng vừa phải, yểu điệu mặc một bộ váy màu vàng nhạt, khoác áo chòang đồng màu càng động lòng người. Mái tóc đen bóng càng làm tôn lên gương mặt trái xoan trắng ngần xinh đẹp, lông mày như trắng lưỡi liềm, hai mắt trong như hồ nước, mũi cao, môi anh đào, thật sự là đại mỹ nhân.

Vừa nhìn thấy, trong lòng Thủy Tâm đã thấy bất an, nàng lập tức chuyển ánh mắt hồ nghi sang trên mặt Triển Ngạo Trúc lại phát hiện khuôn mặt vốn luôn lạnh lùng của hắn có một chút kích động cùng tình cảm, tuy rằng không rõ ràng nhưng vẫn làm cho Thủy Tâm lúc này miễn cảm nhận ra.

Thủy Tâm càng thêm hoài nghi híp mắt chuyển hướng nhìn ” hồ ly tinh”, chỉ thấy nàng ta chạy nhanh về hướng Triển Ngạo Trúc, phía sau có hai tỷ nữ gắt gao theo sau. Hai trông mắt vẫn không rời Triển Ngạo Trúc, hồ ly tinh vừa thở phì phò vừa kích động hô nhỏ ” Ngạo Trúc, thật là người, ta cho rằng rốt cuộc không còn thấy người, không nghĩ tới..... Không nghĩ tới.....” Nói xong, nàng cư nhiên ghen ngào khóc.

Thủy Tâm nghe được Triển Ngạo Trúc thật sâu hít vào một hơi, mới chậm rãi nói: “Đã lâu không thấy, Đới phu nhân, người khỏe không?”

Hồ ly tinh đỏ mắt ai oán xem xét Triển Ngạo Trúc. “Ngạo Trúc, người..... Người còn hận ta sao?”

Sau đó, Thủy Tâm lại là phá lệ lần đầu tiên nghe được Triển Ngạo Trúc than nhẹ một tiếng. “Ta chưa từng có hận quá người.”

“Vậy người vì sao lại nói như vậy với ta?” Hồ ly tinh oán hận chăm chú nhìn hắn. “Người trước kia đều kêu ta là Tiểu Như.”

“Đới phu nhân, “Đột nhiên, Triển Ngạo Trúc lại khôi phục rất nhanh vẻ lãnh đạm, hồ hững ” đừng quên người đã là thiếu phu nhân Đới gia”

“Hắn đã chết, Ngạo Trúc”, hồ ly tinh cuối đầu thở dài ” Ta giờ là một quả phụ, công công, bà bà cũng đã qua đời,chỉ còn một nữ nhi”

Nàng ngẩng đầu khẩn cầu nhìn Triển Ngạo Trúc, “Ngạo Trúc, tuy rằng ta gả đến Đới gia, nhưng ta thề, ta chưa từng quên người, thực sự. Người thủy chung là nam nhân duy nhất trong lòng ta’ nàng lại cúi đầu nhưng mắt vẫn nhìn hắn dò xét ” Ngạo Trúc, gia nghiệp Đới gia không nhỏ mà ta chỉ là một nữ nhân, thật sự có chút chống đỡ không xong, nếu người nguyên ý, chúng ta có thể lại...”

“Phụ thân, rất lạnh nha!” Vừa xem xong xiếc khỉ Mập Mập lập tức đã nghĩ đến kế tiếp tiết mục, hắn một tay kéo kéo tay cha, một tay tránh cái nắm tay của mẫu thân chỉ vào quây hàng cách đó không xa ” ta muốn ăn cái kia”

Lúc này hồ ly tinh rốt cuộc cũng chú ý đến chung quanh, nàng như bị sét đánh trúng, toàn thân cứng đờ, khiếp sợ trừng mắt nhìn Mập Mập một lát ” hắn..hắn”, nàng chỉ tay vào Mập Mập, không nói nên lời.

“Con ta Triển Tinh Hồn, nhũ danh Mập Mập.” về mặt hắn tuy lạnh lùng nhưng ngữ khí không giấu được vẻ kiêu ngạo của một người cha.

“Con...con”, hồ ly tinh lại lắp bắp nói ” vậy người chính là...chính là đã...đã...”

Triển Ngạo Trúc làm như chợt nhớ đến sự tồn tại của Thủy Tâm, hân hưởng nàng liếc mắt mộ cái ” thê tử của ta, Lãnh Thủy Tâm, Thủy Tâm, vị này là Đới phu nhân”

Thủy Tâm không tự giác cười khổ một chút, đây là hân lần đầu kêu tên của nàng, nhưng là dưới tình huống như vậy kêu.

Thất vọng, ghen tị, ai oán, bất mãn, các loại cảm xúc phức tạp hiện lên trên mặt hồ ly tinh, nàng nhìn chăm chăm Thủy Tâm một lúc sau mới miễn cưỡng tươi cười nói ” Triển phu nhân, ta gọi là Ngải Tiểu Như, là thanh mai trúc mã của Ngạo Trúc, cho nên đã quen gọi tên của hân, người chắc là sẽ không để ý?”

Sẽ không để ý? Thủy Tâm nheo lại mắt nhìn chăm chăm nữ nhân kia, nàng vì sao sẽ không để ý? Huống chi nữ nhân này còn là thanh mai trúc mã của hân. Triển Ngạo Trúc đối với thê tử thì lãnh đạm, thờ ơ mà đối với hồ ly tinh lại có đãi ngộ đặc biệt, xem ra tình cũ vẫn còn dây dưa không dứt, như thế nàng làm sao mà có thể chịu được? Nói nàng keo kiệt cũng được, nói nàng vô lễ cũng tốt, nàng chính là không thể cho phép nữ nhân khác đối với trượng phu mình có thái độ ái muội. Vì thế...

“Ta để ý!” Thủy Tâm ngẩng cao cằm, lớn tiếng trả lời.

Ngải Tiểu Như xấu hổ liếc hướng Triển Ngạo Trúc, gặp Triển Ngạo Trúc không có phản ứng gì, nàng đành phải miễn cưỡng giật giật khóe miệng nói: “Kia..... Ta đây về sau gọi hân là Triển công tử.”

Thủy Tâm nghiêm túc gật gật đầu. “Tốt nhất nhớ kỹ, đừng lại gọi sai lầm.”

Ngải Tiểu Như rũ mắt xuống, lấy che lấp uất giận. “Các người đến Tam Định phủ có việc sao?”

“Tướng công mang ta đi dạo chơi, đi một hồi thì tới Tam Định phủ thôi”

Hai tiếng ” tướng công” của Thủy Tâm đã dùng sức lại vang dội, làm cho trong lòng Ngải Tiểu Như có chút đau đớn, hàm răng khê cắn, nàng cố cười nói ” đã tới đây du ngoạn, vậy hãy để ta làm tốt vai trò chủ nhà đi, ta...”

“Cám ơn, không cần phiền toái, “Thủy Tâm không chút khách khí cự tuyệt.” Chúng ta muốn được tự do du ngoạn a.”

“Kia.....” Ngải Tiểu Như cắn cắn môi dưới ” cũng sắp tới giờ cơm, mời ba vị đến nhà ta dùng bữa” nàng điềm đạm, đáng yêu chăm chú nhìn Triển Ngạo Trúc, ánh mắt lộ vẻ cầu xin ” cũng là dịp để ta cùng Ngạo...ách... Triển công tử ôn lại chuyện cũ”

Không biết có phải vì luyến tiếc tình cũ hay thật lòng muốn ôn lại chuyện cũ mà Triển Ngạo Trúc không hề để ý lời từ chối vừa rồi của Thủy Tâm, thản nhiên đáp ứng một tiếng ” được”.

Thủy Tâm lòng tràn đầy khí giận, bất mãn trừng mắt Triển Ngạo Trúc, hân một chút cũng không để ý tới. Cũng phải a, một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương lại ôn nhu uyển chuyển đứng trước mắt hân làm sao nhớ đến tiểu thê tử thô lỗ như nàng.

Quả thật là gia nghiệp không nhỏ, đồ sộ, thâm u, xa hoa, có thể được xem là phủ đệ xa hoa nhất nhìn ở Tam Định phủ, chỉ nhìn vào cũng biết được đây là một gia thế hiển hách.

Sau bữa ăn phong phú, xa hoa nhưng lại làm người ta cảm thấy nặng nề, có chút hít thở không thông, Ngải Tiểu Như lại mạnh mẽ lưu họ ở lại uống trà, khi Ngải Tiểu Như không ngừng ôn lại chuyện cũ, Mập Mập lại kêu mệt, Ngải Tiểu Như lại kiên trì muốn để cho Mập Mập ngủ trưa tại phủ mà Triển Ngạo Trúc vẫn như trước là đáp ứng. Thủy Tâm thật không biết trong lòng Triển Ngạo Trúc đang nghĩ gì, chẳng lẽ là muốn nói lại tình xưa? Bởi vì trước giờ đều là Triển Ngạo Trúc dỗ Mập Mập ngủ trưa cho nên hân liền đi theo tỷ nữ đưa MậpMập vào trong.

Trong phòng ăn, hai nữ nhân mắt to mắt nhỏ trừng nhau, địch ý dần dần dâng cao, tưởng chừng lửa ghen tỵ sẽ bùng cháy lên, thì...

“Ta cùng Ngạo Trúc từng là thanh mai trúc mã có ước định chung thân” Ngải Tiểu Như đột ngột mở miệng nói ” Triển gia cùng Ngải gia là thế giao, lại là hàng xóm cho nên chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau”

Nàng tựa như ảo mộng than nhẹ ” đó thật sự là quãng thời gian tốt đẹp nhất, khi đó hẳn rất hiểu động lại khoái hoạt, chúng ta cùng nhau ăn, cùng nhau học bài, cùng nhau chơi. Năm tám tuổi, hẳn liền thề lớn lên sẽ cưới ta, chúng ta cùng hứa nguyện sẽ làm một đôi thần tiên quyến lữ”

Thủy Tâm không chút nào giấu diếm sự ghen tỵ của mình ” nhưng là người phản bội hẳn, đúng không?” nàng phần nộ lên án ” như vậy người còn có gì tốt mà khoe ra? còn có tư cách gì cùng hẳn ôn chuyện cũ”

“Kia không thể trách ta” Ngải Tiểu Như nghe vậy liền cãi lại ” thực sự không thể trách ta, chỉ có thể trách vận mệnh trên người...”

“Là nha!” Thủy Tâm cười nhạo. “Rất nhiều người đều giống người như vậy, làm chuyện gì đều phải trách tội vận mệnh, cũng không kiểm điểm chính mình sở tác sở vi.”

“Người không rõ.....” Ngải Tiểu Như âm thầm thở dài. “Triển gia là quan lại thư hương thế gia, lịch đại tổ tiên đều từng tại triều làm quan. Nhưng phụ thân hẳn đối với chuyện làm quan không có hứng thú mà lại đi kinh doanh, trong quan trường lại có mâu thuẫn với người khác. Thực không ngờ, phụ thân hẳn thế nhưng trên thương trường lại thuận buồm xuôi gió đưa Triển gia trở thành đại phú hào số một, số hai ở Lạc Dương lúc bấy giờ, nhưng là...”

Sợ Triển Ngạo Trúc quay lại, Thủy Tâm thúc giục ” rồi sao?”

“Năm hẳn mười tuổi, kẻ thù mà năm đó tổ phụ hẳn khi làm quan đắc tội đã tìm đến báo thù, cũng mơ ước tài phú của Triển gia cho nên nửa đêm đưa ra một tối hậu thư bắt Triển gia phải trong vòng ba ngày giao ra tất cả sản nghiệp ,nếu không thì lấy tính mạng bồi thường”

Thủy Tâm vẽ mặt oán giận. “Sau đó?”

“Đó là một đám đạo tặc mà triều đình cử binh truy kích nhiều ngày cũng không tiêu diệt được, quan phủ Lạc Dương cũng bất lực. Nhưng tổ phụ của Ngạo Trúc lại rất ngông nghênh, bắt khuất cho nên hẳn nói mạng người thì hẳn có một, muốn thì tới lấy chứ hẳn sẽ không khuất phục. Sau đó hẳn tự đi tìm người giúp đỡ” Ngải Tiểu Như lại thở dài ” đáng tiếc những kẻ tự xưng là bạn tốt của Triển gia lúc đó liền quay lưng, chối bỏ quan hệ để tránh bị liên lụy, còn có ai dám đi giúp hẳn”

Thủy Tâm lạnh lùng cười. “Bao gồm Ngải gia?”

Ngải Tiểu Như hơi hơi cứng lại, “Đó là..... Ta..... Nhà của ta cũng..... Cũng chỉ là..... Chính là người đọc sách gia,..... Nào có khả năng gì để giúp đỡ?” Nàng ấp a ấp úng biện giải.

Thủy Tâm lại xuy nhiên cười lạnh: “Về sau đâu?”

Ngải Tiểu Như nhần lại hai hàng lông mày: “Mọi người toàn khuyên Triển gia gia cúi đầu, nhưng Triển gia lại nói, nếu hẳn cúi đầu không phải sẽ làm cho bọn đạo tặc thêm kiêu ngạo sao? cho nên hẳn dù hy sinh tính mạng cũng muốn duy trì tôn nghiêm của mình, nhưng là không nghĩ tới...không nghĩ tới...” tới đây sắc mặt Ngải Tiểu Như trở nên cực kỳ thê thảm, Thủy Tâm không khỏi lo lắng lại thúc giục ” không nghĩ tới cái gì? nói mau a”

Ngải Tiểu Như run môi, hai mắt che kín sợ hãi. “Kia..... Đêm hôm đó vừa mới canh hai, bên Triển phủ đã truyền đến tiếng cười cuồng dại làm ta trong lúc ngủ mơ cũng phải bừng tỉnh, sau đó nghe thấy bên Triển phủ vang lên tiếng kêu khóc cùng cầu xin không dứt, cuối cùng trong Triển phủ lại nổi lên một trận lửa lớn, đem toàn bộ Triển phủ hóa thành tro bụi”

Thủy Tâm nghe vậy, toàn thân rét run.

“Triển phủ.....” Ngải Tiểu Như nước mắt tuôn rơi chảy xuống. “Toàn phủ bao gồm cả hạ nhân có một trăm lẻ chín mạng người, ngay cả thi thể cũng hóa thành tro bụi”

Thủy Tâm kinh hãi thở dài.

“Nguyên..... Nguyên tưởng rằng chính là..... Chính là chỉ hy sinh một mạng của Triển gia gia, không ngờ toàn gia đều bị giết hết” Ngải Tiểu Như nghẹn ngào không thôi ” ta còn nghe nói mẫu thân cùng tỷ tỷ của Ngạo Trúc đều bị...bị cưỡng dâm, bao gồm muội muội mới bảy tuổi của hẳn, tiếng khóc các nàng vang khắp đường”

Thủy Tâm kinh hãi không thể ra tiếng, trái tim giống như bị thiên đao vạn quả đánh đánh tới, đau đớn không thôi. Khó trách hắn trở nên lãnh khốc, vô tình, lạnh lùng, quả tuyệt như thế, chỉ mới mười tuổi đã chứng kiến người thân bị cưỡng dâm rồi bị giết hại mà không thể làm gì, đây là loại thống khổ không dễ vượt qua”

Ngải Tiểu Như lại nước mắt ròng ròng một lát sau, mới chậm rãi thu hồi nước mắt. “Ta luôn luôn đau lòng đã nhiều năm, sau đó, phụ mẫu ta liền thay ta định hôn sự với Đới gia, lệnh của cha mẹ, ta không dám cãi, huống chi lúc ấy ta cũng cho rằng Ngạo Trúc đã không còn”

“Lấy có!” Thủy Tâm mắt lạnh tà nghe nhìn nàng. “Nếu ta, ta sẽ cả đời không gả, nếu người thật lòng yêu hắn thì phải giữ lời hứa của mình”

“Ta là thật lòng yêu hắn” Ngải Tiểu Như lớn tiếng kháng nghị “ta là thật lòng yêu hắn, nhưng là cha mẹ ép ta...”

Thủy Tâm cười lạnh. “Chỉ cần chính người đủ kiên định, ai ép được người?”

Ngải Tiểu Như khẽ cắn răng. “Người chưa từng gặp phải tình cảnh như ta, đương nhiên có thể nói như vậy...”

Thủy Tâm phiến mắt trợn trắng. “Quên đi, ai đúng ai sai, đều tự trong lòng biết.”

Ngải Tiểu Như quái dị nhìn Thủy Tâm một lát sau, lại chậm rì rì mở miệng “năm ta hai mươi tuổi, cũng chính là trước ngày Đới gia đón dâu ba ngày, Ngạo Trúc tới tìm ta...”

Thủy Tâm trầm ngâm.

“Hắn..... Hắn nói hắn đến thực hiện lời hứa của hắn, hắn muốn tới...cưới ta...”

Thủy Tâm trong lòng phát lạnh, người run rẩy, nhìn nàng ta

“Ta không biết năm đó hắn như thế nào tránh được kiếp nạn kia, nhưng ta cao hứng vì hắn còn sống, càng cao hứng vì hắn vẫn nhớ tới ta, vẫn còn yêu ta”

Vết thương trong lòng lại chảy máu nhưng Thủy Tâm vẫn cố nén đau

“Nhưng là, Đới gia sắp tới đón dâu, ta không thể cứ như vậy.....”

“Nói vậy!” Thủy Tâm gầm lên, vì chính mình, cũng vì Triển Ngạo Trúc. “Người là lo lắng Triển gia tài phú không còn, không thể cho người cuộc sống ấm êm đúng không? yêu thương của người đối với hắn không đủ để người có thể chia sẻ khó khăn với hắn, đúng hay không?”

Ngải Tiểu Như nhanh chóng lảng tránh ánh mắt Thủy Tâm “không, không phải như vậy...”

“Xảo ngôn, phải hay không trong lòng người biết rõ” Thủy Tâm trầm mặt xuống “người nói cho ta biết những chuyện này rốt cuộc có mục đích gì”

Ngải Tiểu Như nhìn chằm chằm Thủy Tâm, “Ngạo Trúc là người chung thủy, hắn nhất định còn yêu ta” nàng ta lại cười nhẹ “mà trượng phu của ta đã chết, nếu...”

Thủy Tâm hai tay nắm chặt. “Người muốn ta thoái vị?”

“Nếu người nguyện ý, đó là tốt nhất, dù sao trong lòng người cũng biết hắn cũng không yêu người.....” Ngải Tiểu Như giả dối cười cười, “Thật có lỗi, người sáng suốt liếc mắt một cái liền đã nhìn ra, hy vọng người chớ có trách ta nói thẳng.”

Thủy Tâm nan kham trắng mặt.

Ngải Tiểu Như lại cười trộm một chút. “Nếu người nguyện ý thoái nhượng, ta đáp ứng người sẽ hảo hảo yêu thương Mập Mập, nếu là người không muốn. Kia cũng không vội vàng, nam nhân có tam thê tứ thiếp cũng là chuyện thường.”

Thủy Tâm nheo lại mắt. “Người hội nguyện ý ủy khuất làm thiếp?”

“Như vậy vừa vặn có thể chứng minh ta thương hẳn thế nào a. Huống hồ...” Ngải Tiểu Như lại lần nữa giả hoạt cười ” hẳn chắc là sẽ luyện tiếu ủy khuất ta, đến lúc đó có lẽ sẽ là tình huống cả hai cùng làm lớn”

Thủy Tâm hiểu được nàng nói là sự thật, tâm không khỏi càng lúc càng lạnh. Có lẽ lúc ở Thường Đức huyện, Triển Ngạo Trúc đối với nàng có chút cải thiện, nhưng với biểu hiện của hẳn thì cũng không có tồn tại cảm tình đặc biệt. Nàng ban đầu còn hi vọng trong khi đi du ngoạn, hẳn sẽ đối với nàng khác đi, nhưng giờ nghĩ đến mới phát hiện hẳn tìm nàng bất quá cũng chỉ vì Mập Mập. Vì con, nàng biết hẳn nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, bao gồm cả việc cúi đầu trước nàng, đối tốt với nàng, tất cả không phải vì nàng mà là vì con mà thôi. Thực bi ai!

“Như thế nào?” Ngải Tiểu Như thúc giục nói.

Thủy Tâm giương mắt bình tĩnh xem nàng. “Hắn đối với người tỏ vẻ qua sao?”

“Hắn còn chưa có cơ hội nói a!” Ngải Tiểu Như nói ” chỉ cần cho hẳn cơ hội, ta tin tưởng hẳn rất nhanh sẽ mở miệng”

“Phải không?” Thủy Tâm nhàn nhạt nói: “Hắn tựa hồ đối với người cũng không quan tâm lắm?”

“Ta nghĩ, hẳn là có một chút oán hận lúc trước ta không có buông tha cho hết thấy để gả cho hẳn đi!” Ngải Tiểu Như thở dài. “Bất quá....ta dù sao cũng là nữ nhân duy nhất hẳn yêu sâu đậm, hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội có được ta”

Thủy Tâm nhìn chằm chằm nàng, trầm tư một lúc mới đáp ” chờ hẳn thực sự tỏ vẻ, ta sẽ nói quyết định của ta”

Hắn đã tỏ vẻ quá nhiều!

Hắn đồng ý chuyển từ khách sạn đến phủ ở vì Ngải Tiểu Như nói như vậy mới thuận tiện để ôn chuyện cũ. Bởi vì Ngải Tiểu Như nói nữ nhi Thiên Nhi của nàng quá tịch mịch, hy vọng Mập Mập có thể chơi cùng nàng ta nhiều một chút, hẳn liền đồng ý ở lại lâu hơn. Bởi vì Ngải Tiểu Như nói nàng thân là nữ nhi, bên người không có nam nhân làm bạn nên Thiên Nhi đáng thương cũng không cơ hội ra ngoài đi dạo, hẳn liền đáp ứng mang theo nữ nhi của Ngải Tiểu Như cùng ra ngoài với bọn họ. Hẳn còn dễ dàng bỏ qua các yêu cầu cổ quái của Thiên Nhi.

Với tính tình quái gở của Triển Ngạo Trúc thì đây rõ ràng là sự bày tỏ ý kiến, nhưng Thủy Tâm lại không chịu như vậy mà nhận thua, nàng vẫn cố gắng níu lấy một tia hy vọng cuối cùng, cho đến khi nàng có được chứng cứ xác định trong lòng Triển Ngạo Trúc thật sự vẫn còn yêu Ngải Tiểu Như sâu đậm, khi đó nàng tự nhiên sẽ có chọn lựa của mình.

Tuy chỉ mới tám tuổi nhưng Thiên Nhi đã là một tiểu nữ hài thông minh, nàng tự nhiên phát hiện mẫu thân đối với Triển thúc thúc có tình mà nàng cũng rất hy vọng có một bố dượng tuần mỹ, tiêu sái như vậy. Nàng cũng miễn cưỡng phát hiện được Triển thúc thúc rất yêu thương Mập Mập, đây chính là nhân vật mẫu chốt. Vì thế nàng dùng hết mọi cách để lấy lòng Mập Mập, lại tận lực làm cho Triển thúc thúc thấy được nàng cùng mẫu thân có bao nhiêu yêu thương dành cho Mập Mập.

Mà Triển Ngạo Trúc phản ứng như thế nào là không nhìn ra! Bởi vì hẳn thủy chung duy trì một gương mặt lạnh lùng. Còn Mập Mập lại cả ngày quấn lấy Thiên Nhi, hẳn tựa hồ không cần cha cũng không đòi mẹ mà chỉ cần có Thiên Nhi là hẳn liền vui vẻ không thôi.

Hôm nay, Thiên Nhi dùng kế làm cho Thủy Tâm làm giúp bọn họ mộ con điều có thể bay thật cao, thật xa mà bên ngoài không mua được. Chờ Thủy Tâm vừa rời đi, nàng lại giật dây cho Triển thúc thúc cùng mẫu thân ra ngoài mua đồ ăn vặt cho Mập Mập. Đang chú ý nghiên cứu cách nào làm cho con quay xoay chuyển nhưng lại ổn định lâu, Mập Mập đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy cha đi ra ngoài liền vội vàng gọi Ngải Tiểu Như lại

“Di di, các người đi chỗ nào?” Hẳn nghiêng đầu đánh giá Ngải Tiểu Như trang điểm tinh xảo ” có phải phụ thân dẫn người đi bay bay?”

Bay bay?

Ngải Tiểu Như mờ mịt không hiểu, nhưng nàng vội vã đuổi theo Triển Ngạo Trúc, liền dễ dàng đáp: ” đúng, đúng, cha ngươi muốn dẫn ta đi bay bay” sau đó liền vội vàng đuổi theo mà Mập Mập cũng cúi đầu chuyển tâm chơi đùa với con quay của hắn.

Khi Thủy Tâm cầm con diều đến thì Mập Mập đang chơi đùa vui vẻ với con quay, tiếng cười tràn ngập trong sân làm sao còn để ý đến nàng cùng con diều của nàng. Thủy Tâm bất giác thấy buồn vô cùng, con không cần nàng mà thật ra là hiện tại hai nam nhân lớn nhỏ của Triển gia đều mê đắm hai nữ nhân lớn nhỏ của Đới gia, nàng thì tính vào đâu? Trước kia Mập Mập không có nương thì khóc kêu trời gọi đất mà lúc này nếu không có nàng, hẳn khẳng định cũng không phát hiện ra. Quá thâm a!

“Mập Mập, cha ngươi cha đâu?” Thủy Tâm thuận miệng hỏi.

“Phụ thân mang đi đi bay bay!”

Thủy Tâm cả người như bị sét đánh dường như run lên, rồi sau đó xông lên trước đột nhiên tóm lấy Mập Mập. “Mập Mập, ngươi nói cha ngươi đi chỗ nào?”

“Nương, đau đau!” Mập Mập vẻ mặt đau khổ kêu lên. Thủy Tâm một chút cũng không thả lỏng, hét lớn: “Nói!”

Mập Mập bất mãn chu miệng lên. “Phụ thân mang đi đi bay bay a?”

Mang Ngải Tiểu Như đi bay bay?

Thủy Tâm buông lỏng hai tay, Mập Mập liền hướng mẫu thân làm cái mặt quỷ rồi bỏ đi, tiếp tục trò chơi của hắn.

Thủy Tâm vẫn ngây ngốc đứng đó, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tràn ngập sự tuyệt vọng cùng đau thương.

Hắn thế nhưng mang Ngải Tiểu Như đi bay bay!

Ngồi trên ghế trong đình Triển Ngạo Trúc lẳng lặng nhìn Mập Mập đang ăn như hổ đói, còn Thiển Nhi thì ăn nhả nhặn hơn, Ngải Tiểu Như thì cầm cái khăn liên tiếp chùi miệng cho hai đứa nhỏ.

Triển Ngạo Trúc khóe mắt thoáng nhìn, nhìn thấy con diều bị vứt bỏ một bên, hắn quay đầu hướng Mập Mập hỏi ” Mập Mập, nương ngươi đâu?”

Y y ô ô hai câu, đồng thời từ trong lòng lấy ra một cái bao nhỏ đưa cho cha, Triển Ngạo Trúc nhận lấy lại hỏi một lần nữa ” nương ngươi đâu?”. Uống xong ngụm trà, nuốt xuống miếng bánh cuối cùng trong miệng, Mập Mập mới rành mạch đáp ” nương nói đem cái này đưa cho phụ thân, người sẽ biết nương thế nào”

Triển Ngạo Trúc sắc mặt rùng mình, nhanh chóng mở ra tiểu bố bao.

Bao nhỏ được gói lại nhiều lần, đến tầng cuối cùng mở ra liền thất là vòng cổ vô giá cùng một tờ giấy nhỏ “Chúc mừng ngươi, người tốt cuộc đã được như ý, cùng nàng làm đôi thần tiên hiệp lữ. Ta nghĩ vòng cổ này nên thuộc về nàng, tuy rằng ta biết ngươi sẽ không lo lắng cho ta, nhưng ta vẫn muốn nói với ngươi một câu: không cần lo lắng cho ta, thiên hạ rộng lớn sẽ có chỗ cho ta dung thân.”

9. Chương 9

Ánh trăng chiếu sáng trên mặt đất như một dòng thủy ngân chảy qua núi cao sông lớn, trải dài trên bình nguyên, trong rừng rậm, trên sông dài...

Cứ như vậy, mặt trời lên rồi lại lặn, trăng tròn rồi trăng khuyết, mỗi một ngày qua đi, mỗi một tháng, một năm qua đi, hoa nở rồi tàn, vô số sinh mệnh cũng đều trôi qua như thế. Dây núi quanh co, mặt đường gấp gềnh dưới bầu trời đều là hình ảnh cô độc mệnh mang, trong không khí mờ mịt hơi sương, mơ hồ nhìn thấy một dòng suối chảy qua một tòa núi đá dưới chân núi, hướng chỗ xa xôi chảy tới.

Nhìn không thấy vết chân, sương núi ẩn hiện bốn phía, bầu trời ảm đạm càng làm cho lòng người lo lắng, ảm đạm. Miêu Cương quả là một nơi rất “đặc biệt”

Một bạch mã đứng ở cuối đường, Triển Ngạo Trúc yên lặng nhìn phía trước, trên mặt hoàn toàn không có biểu cảm, Mập Mập ngồi sau lưng hắn...Không, bây giờ không thể gọi hắn là Mập Mập, vì hắn khi mười tuổi đã giống như một sợi mì được kéo dài ra thật dài làm cho hắn có bộ dáng cao gầy, trên mặt cũng không còn nét ngây thơ trẻ con. Trừ bỏ dáng người to lớn cùng khí chất lãnh khốc, hờ hững thì hắn cùng cha hắn giống nhau như đúc.

Giờ phút này, hắn mở to một đôi mắt to, tò mò nhìn chung quanh. “Cha, nương thực sự sẽ tới Miêu Cương sao?”

Triển Ngạo Trúc nhu nhu đôi má. “Người ta nói là ở chỗ này mua được bằng phách, hơn nữa, hắn miêu tả hình dạng người bán giống y hệt nương của ngươi”

“Nhưng là.....” Triển Tinh Hồn do dự một chút. “Kia dù sao cũng là chuyện gần sáu năm trước, nói không chừng là nương ở nơi này bán Bằng Phách sau đó lại rời đi”

Triển Ngạo Trúc trầm lặng một hồi, lại mở miệng nói: “Chúng ta ều thử xem xem.”

Triển Tinh Hồn hỏi hậm hực cúi đầu. “Đều là ta không tốt, năm đó nếu ta không lảm miệng nói lung tung nói, nương cũng sẽ không đi rồi.”

Triển Ngạo Trúc đáy mắt xẹt qua một chút u buồn, “Không, là cha không tốt, là cha.....” Hắn không có nói thêm gì đi nữa, là hơi hơi thở dài một tiếng.

Hai mắt thất thần chăm chú nhìn dòng suối không biết đến từ đâu, đổ đi nơi nào, Triển Tinh Hồn chán nản ” sáu năm nay, chúng ta đã đi tìm nương khắp đại giang nam bắc cũng không nghe nói đến nàng, nếu không đúng dịp nhìn thấy Bằng Phách, ta còn hoài nghi nương có phải hay không...”

“Không cần nói nữa!” Triển Ngạo Trúc trầm giọng vừa quát.

Triển Tinh Hồn nhất thời chột có lên tiếng, hắn lặng lẽ nhìn trộm cha sắc mặt càng thêm âm trầm, một lúc sau lại hỏi “Cha, ta không rõ.....” Hắn dè dặt cẩn trọng nói: “Vì sao nương lại bán đi Bằng Phách? Có con ngựa thì không phải đi bộ, không phải càng tiện cho nàng nơi nơi lữ hành sao? Nàng cũng lấy của cha tẩm ngân phiếu một ngàn lượng hắn là không thiếu tiền mới phải”

Triển Ngạo Trúc phút chốc nhắm mắt lại. “Nàng là muốn chặt đứt liên hệ cùng ta”

Triển Tinh Hồn ” nga!” một tiếng, không dám nữa hỏi.

“Theo lời người nọ, phố xá ở ngay phía trước không xa, chúng ta đến đó hỏi xem” Triển Ngạo Trúc nói xong run dây cương, giục ngựa chạy như điên.

Đường càng lúc càng rộng lớn, xa xa cũng có thể ầm ầm thấy một đám ốc xá bằng trướng, con ngựa tự động chậm lại tốc độ, một lát, đã tới gần phố xá. Đó là một con phố tương đối náo nhiệt, có cửa hàng, có nhà bằng trúc xanh trên phủ đầy da trâu, da dê cũng có sạp bán đủ loại hàng hóa từ trên châu mã nào, áo tơ lụa cho tới ngọc lưu ly, vật dụng...không chỗ nào mà không tràn đầy hàng hóa.

Có cả người Hán cùng người Miêu mua bán, phục sức khác biệt, ngôn ngữ cũng bất đồng, nam nữ lão ấu đều rộn ràng, tiếng cười đùa xen lẫn tiếng mua bán tạo thành sự náo nhiệt, ồn ào. Ở chỗ này không thể tiếp tục đi ngựa vào trong, phía trước chợ lại có một đám người tụ tập ăn uống, la hét ầm ĩ, ồn ào điếc cả tai.

Bọn họ xuống ngựa, Triển Ngạo Trúc đứng ở ngoài giữ ngựa chờ, Triển Tinh Hồn chui vào trong tìm hiểu tin tức. Một lát sau đã thấy Triển Tinh Hồn về mặt vui sướng chạy ra, hắn hướng phụ thân lẩm bẩm vài câu, hai người liền lập tức lên ngựa hướng một phố khác đi tới.

Đây là một gian nhà thanh nhã, u tĩnh, bên ngoài dùng ống trúc vây quanh, bốn phía được ghép bởi cây rừng chỉ chừa một cửa chính ở phía trước để ra vào. Trước nhà có một đàn gà vịt đang bận rộn kiếm ăn, còn có một tiểu nữ hài chừng năm tuổi, thắt hai bím tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngây thơ đang ôm cổ một con dê nhỏ cười vui vẻ. Ngay chính giữa trán của nàng có một nốt ruồi son.

Nghe tiếng vó ngựa đến gần, tiểu cô nương ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên từ trong phòng cũng chạy ra một thiếu nữ mặc trang phục người Miêu, nàng lập tức cảnh giác ôm tiểu cô nương lùi về phía cửa.

Bạch mã đến trước gian nhà trúc liền dừng lại, một lớn một nhỏ từ trên lưng ngựa nhảy xuống, bọn họ mới đi được hai bước đã nghe tiếng hô kinh ngạc từ miệng nam hài ” cha, người xem cái trán của tiểu muội muội kia, nàng thế nhưng cũng có nốt ruồi son ”

Triển Ngạo Trúc gắt gao nhìn chằm chằm tiểu cô nương, bước đi đến mà Miêu nữ kia cũng kinh ngạc nhìn nốt ruồi son trên trán cha con bọn họ, sự cảnh giác người lạ đến gần đã sớm quên không còn một mảnh.

Triển Ngạo Trúc dừng bước trước mặt Miêu nữ, hai tròng mắt vẫn không rời khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của tiểu cô nương ” nàng bao nhiêu tuổi?”

Tiểu cô nương nhìn hẩn cười, khuôn mặt có hai, ba phần giống hẩn, bảy, tám phần lại giống Thủy Tâm. Miêu nữ còn chần chờ chưa trả lời thì tiểu cô nương đã xò bàn tay phải ra, dịu dàng trả lời ” năm tuổi”

“Năm tuổi?” Nam hài kinh hô một tiếng. “Cha, nàng là muội muội ta sao?”

Triển Ngạo Trúc vươn tay khẽ vuốt khuôn mặt tiểu cô nương. “Người tên là gì?”

Tiểu cô nương cười đến thật đáng yêu. “Oa nhi.”

“Đó là nữ danh thôi!” Triển Tinh Hồn phiến mắt trợn trắng. “Nàng khẳng định là còn không có tên đúng hay không? Lại là nói muốn mời tư thực lão sư hoặc tú tài cái gì cho nàng một cái tên tốt, đúng hay không?”

Miêu nữ kinh ngạc gật đầu hồi đáp ” đúng, nhưng ở địa phương chúng ta làm gì có người có học thức chân chính, cũng không gặp người như thế đến đây cho nên cứ gọi như thế cho tới giờ”

“Ta biết”, Triển Tinh Hồn bĩu môi ” nương là tên Lãnh Thủy Tâm, Oa nhi, nương người cũng kêu là Lãnh Thủy Tâm phải không?”

Miêu nữ lại gật đầu ” đúng, mẫu thân Oa nhi tên là Thủy Tâm, không sai”

“Cha nha!” Triển Tinh Hồn chuyển hướng sang Triển Ngạo Trúc ” thật vất vả, cuối cùng cũng tìm được nương, không ngờ còn được tặng kèm thêm một muội muội”

Triển Ngạo Trúc đưa hai tay về phía Oa nhi, Miêu nữ theo bản năng bước lùi lại, không nghĩ tới tiểu cô nương cũng vươn tay hướng hẩn gọi ” ôm ôm, ôm ôm”

Do dự một chút, Miêu nữ mới đưa Oa nhi giao cho Triển Ngạo Trúc, Triển Tinh Hồn hưng phấn nhìn Oa nhi ở trong ngực phụ thân làm nũng, không khỏi cười đến vui vẻ ” cha, nên uội muội một cái tên thôi”

Triển Ngạo Trúc suy nghĩ một lát nói ” Triển Ninh Nhi”

“Ninh nhi, ninh nhi..... Ân, ân, không sai, không sai.....” Triển Tinh Hồn nói xong, lại chuyển hướng Miêu nữ. “Xin hỏi tỷ tỷ, nương ta đâu?”

“Ách! Lãnh cô nương đang chuyển hàng hóa đến Đại Lý”

“Nga! Kia nàng khi nào thì trở về?”

“một, hai ngày nữa”

Nghe vậy, Triển Tinh Hồn có chút nhụt chí ” còn phải đợi một, hai ngày nữa sao? ta rất muốn nhìn thấy nương nha!”

“Sáu năm còn sống được, người để ý một, hai ngày sao?” Triển Ngạo Trúc nói xong liền ôm nữ nhi vào nhà.

Triển Tinh Hồn lập tức lại phấn chấn đứng lên.

Đúng vậy! Sáu năm đều chịu được, để ý làm gì một, hai ngày nữa, chỉ cần có thể nhìn thấy nương, có cái gì đáng để ý nữa đâu.

Thời gian sẽ trôi qua rất mau, chớp mắt một cái đã hết một đời người, huống chi chỉ có hai ngày.

Rạng sáng, khi ánh mặt trời vừa chiếu rọi khắp thế gian, hai mươi bảy con la chất đầy hàng hóa đi tới mà ngồi trên con la đầu tiên là một thiếu phụ xinh đẹp. Còn chưa đi tới trước gian nhà trúc, thiếu phụ đã kinh ngạc mở to mắt nhìn chằm chằm tuần mã phía trước gian nhà

“Kỳ quái, kia không phải Bằng Phách sao? Làm sao có thể ở chỗ này? Sẽ không là chính mình chạy về đi?” Nàng lẩm bẩm, đồng thời nhanh nhẩy xuống mình la, chạy vội về phía gian nhà trúc. Một lát sau nàng đã ở phía trước kỳ quái nhìn bạch mã cực kỳ giống với Bằng Phách kia, rồi hướng trong phòng la to ” Oa nhi, nương đã về rồi. Oa nhi đến xem nương mua cái gì về cho người đây”

Tiếng mở cửa vang lên, thiếu phụ quay đầu nhìn, chờ mong thân ảnh nữ nhi lao tới hoan nghênh nàng, lại không nghĩ tới chào đón nàng là một nam hài đã sắp trưởng thành

“Nương, người rốt cục đã trở lại, chúng ta chờ người đã lâu a!”

Nhìn gương mặt quen thuộc, thiếu phụ khiếp sợ thở mạnh một hơi, nàng không dám tin nhìn chằm chằm vào gương mặt nam hài trước mắt ” Người...người”

Triển Tinh Hồn ủy khuất quyết quyết môi. “Nương, ta là Mập Mập a! người không nhận biết ta sao?”

Làm sao có thể không nhận biết, hắn cùng hắn dài hơn giống nhau như đúc a! Chính là nàng không thể tin được, còn tưởng rằng là ở nằm mơ thôi. Thủy Tâm vành mắt đã sớm hồng, nàng run tay vuốt ve gương mặt của Triển Tinh Hồn ” người...người đã trưởng thành”

Nước mắt bất giác rơi xuống, Triển Tinh Hồn nghẹn ngào nói: “Nương, người quả thật là nhẩn tâm mha, cư nhiên không cần Mập Mập”

“ Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta cho rằng.....” Đang định đem con kéo vào trong lòng, khéo mắt Thủy Tâm bất chợt phát hiện một nam nhân đang nắm tay Oa nhi.Theo bản năng, nàng vội bỏ chạy, bất chấp con trai cùng con gái.

Nhưng nàng vừa tiến lên một bước đã bị người ôm lấy, nàng đang muốn giẫy dụa lại phát hiện đang bay lên không. Nàng kinh hãi hô một tiếng, theo bản năng ôm chặt cổ nam nhân kia, hai mắt cũng nhắm lại thật chặt. Một lát sau, nghe tiếng gió vùn vùn từ bên tai, không khí trong lành nhẹ nhàng chui vào mũi, nàng khẽ mở mắt nhìn chung quanh. Một tiếng kêu sợ hãi, nàng lại nhắm mắt, hai tay dùng sức ôm lấy Triển Ngạo Trúc, cả người chui vào lòng hắn.

Nàng cũng biết khinh công nhưng nàng chỉ có thể nhảy lên tòa lầu ột tầng, bay không đến một trượng là phải mượn lực một lần, sao có thể bằng hắn, bay cao đến vậy, tới mười lăm trượng mới mượn lực một lần mà điểm mượn lực có thể chỉ là một nhánh cây mềm vô lực. Chớp mắt đã thấy vượt qua cây cổ thụ cao lớn, nàng bây giờ có cảm giác mình giống như tiên nhân đang cỡi mây lướt gió.

Thủy Tâm trong lòng đột nhiên chấn động. Hắn đang ở mang nàng bay bay? Hai tròng mắt của nàng bỗng dưng mở to, Triển Ngạo Trúc cũng đang cúi đầu nhìn nàng, hai người cứ vậy mà nhìn nhau, bốn mắt giao triền không dứt

“Trừ bỏ Oa nhi, ta chưa từng mang nữ nhân nào bay bay” hắn đột nhiên nói, âm thanh trầm ấm ” người là người thứ hai”

Thủy Tâm sửng sốt, lập tức bật thốt lên nói: “Kia Ngải Tiểu Như.....”

“Không có, ta chưa bao giờ mang nàng bay bay, là Mập Mập hiểu lầm.” Thủy Tâm nhẹ nhàng a một tiếng, nàng tin tưởng hắn, bởi vì hắn cũng không nói dối, nhưng là..... Nàng trầm mặc một lát sau, đột nhiên rũ mắt xuống, miệng ngập ngừng nói: “Người..... Còn yêu nàng sao?”

“Ta chưa bao giờ yêu nàng ta.”

“Nha?” Thủy Tâm ngạc nhiên giương mắt nói. “Làm sao có thể? Các người không phải là người yêu thanh mai trúc mã sao?”

Triển Ngạo Trúc ngẩng mặt nhìn về phía trước ” đó chẳng qua là những tình cảm ngây thơ thuở thiếu thời, chỉ đơn thuần là thích chứ không thể gọi là yêu. Nếu có cơ hội tiếp tục có thể chúng ta sẽ thực sự yêu nhau, nhưng chúng ta đã không có cơ hội đó, chúng ta đã tách ra mà theo thời gian, lâu dần cảm giác thích kia cũng không còn”

“Nhưng là, về sau người lại đi tìm nàng, lại nói muốn cưới nàng!” Thủy Tâm có chút ăn dấm chua nói.

“Mặc kệ ta có nguyện ý hay không, ta đã hứa thì nhất định sẽ giữ lời, là nàng hủy lời thề ước vì thế ta cũng không còn bị trói buộc”

Thủy Tâm “Nga” một chút, rồi sau đó giương mắt trộm dò xét hắn. “Vậy người làm sao nhìn thấy nàng liền như vậy kích động?”

Triển Ngạo Trúc hai tròng mắt hiện chút sương mờ. “Nàng làm ta nhớ tới thân nhân đã mất của ta.”

Thủy Tâm nghe vậy, ngưng ngưng rũ mắt xuống, nhưng sau đó không lâu lại đột nhiên ngẩng đầu. “Nhưng là, người luôn luôn biểu hiện thật sự luyến tiếc rời đi nàng dường như, nàng tìm người ôn chuyện, người liền cùng nàng đi, người không thích nói chuyện với ta nhưng lại cùng nàng tán gẫu không ngừng”

“Ta hoài niệm thân nhân của ta, thời gian qua đã lâu, thật nhiều sự tình đã phai nhạt, ngay cả diện mạo của họ ta cũng mơ hồ. Chỉ có khi cùng nàng tán gẫu những kỷ niệm thời bé từng chút, từng chút hiện về trong tâm trí ta, giúp ta nhớ lại mọi thứ.”

Lại “Nga” Một tiếng, Thủy Tâm vẫn nghi ngờ hỏi. “Người thực sự không yêu nàng?”

“Chưa từng có.” Hắn kiên quyết thả khăng định trả lời.

Tựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn, hoài niệm mùi hương đặc trưng của hắn, Thủy Tâm nhẹ giọng hỏi ” rời đi nàng, người sẽ không luyến tiếc?”

“Sẽ không.”

Trầm mặc một lát sau, Thủy Tâm lại hỏi: “Lần này người tìm ta tìm bao lâu?”

“Theo người rời đi ngày nào đó bắt đầu!” Triển Ngạo Trúc nhàn nhạt nói.

“A?” Thủy Tâm ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: “Sáu năm?”

Hắn không nói chuyện.

“Ngải Tiểu Như thế nhưng ngay cả một ngày cũng không có thể lưu lại người sao?”

Hắn vẫn như cũ trầm mặc không nói gì.

Tròng mắt vòng vo vài vòng, Thủy Tâm thử hỏi lại: “Chẳng lẽ người thực sự một chút cũng không lo lắng tình hình gần đây của nàng ta? Ta nhớ các thân thích của trượng phu nàng đều đang mơ ước gia sản mà nàng thừa kế. Hơn nữa, hơn nữa, ta thấy nàng cũng không quên những tình cảm đã dành cho người. Cho nên, nếu...nếu người muốn nàng làm thiếp, có lẽ ta...”

“Đó chính là lựa chọn của nàng, là khổ là sướng cũng phải do nàng tự gánh vác, tương lai của nàng thế nào cũng là vấn đề của nàng, không quan hệ gì với ta, ta có người là đủ rồi” Hắn lạnh nhạt, kiên quyết nói.

Thủy Tâm nhìn hắn chăm chú ” vậy sao người luôn đối với ta lạnh lùng lại thờ ơ?”

Hắn cúi nhìn nàng một cái ” Hai mươi năm đã tạo thành tính cách như vậy, đã quen rồi”

Nàng không tự giác trầm mặc, lúc này, có tiếng nước nước chảy, nàng quay đầu nhìn theo hướng âm thanh truyền đến. Cách đó không xa có hai tòa núi nhìn như hai cái bấu lạc đà, dòng nước đang cuộn cuộn từ đó chảy ra, chỗ dòng nước chảy xuống tạo thành một cái hồ rộng lớn, ánh nắng mặt trời chiếu xuống tạo thành bảy sắc cầu vồng chiếu sáng rực rỡ.

Thủy Tâm nhìn thác nước càng lúc càng gần, giống như không chút để ý hỏi ” người yêu ta sao?”

“Ta yêu người.”

Nàng nở nụ cười thỏa mãn, vui sướng lại thấy ấm áp, ngọt ngào ” ta cũng yêu người” nàng quay đầu, ngưng ngưng nói.

“Ta biết.”

Một lát sau, hắn ôm nàng ngồi trên một tảng đá đen có hình dáng kỳ lạ, hai người dựa vào nhau nhìn dòng nước chảy xiết như thiên quân vạn mã đang phi nhanh, dày đặc hơi nước, từ trong tầng hơi nước nhìn ánh nắng phản chiếu tạo thành sự lung linh, huyền ảo còn có một cảm giác lãng mạn khó nắm bắt

“Người có để ý không, đây là lần đầu tiên người nói nhiều với ta như vậy nha”

“Chú ý tới.”

“Người về sau cũng bảo trì như vậy được không?”

Không tiếng động.

“Được không?”

Không nói chuyện.

“Triển Ngạo Trúc, người rút cuộc nghe được ta nói không có?”

Vô tức.

Lát sau, trong cánh rừng truyền đến tiếng mắng ” ta cảnh cáo người, Triển Ngạo Trúc, không cho người lại trong tình trạng câm như vậy nữa”

“Người hỗn đản này! Vừa mới còn có nhiều như vậy, vì sao hiện tại một chữ cũng không có?”

“Triển Ngạo Trúc, ta kiên quyết kháng nghị, ta không cần cả đời đối mặt với một trưởng phu không chịu nói chuyện như vậy”

“Triển Ngạo Trúc! Người này kẻ điếc, câm điếc! Ta cảnh cáo người.....”

“Triển Ngạo Trúc.....”

10. Chương 10: Chương Cuối

Giang hồ đồn đãi Cuồng Thư Sinh vốn đã biến mất nhiều năm nay tái xuất giang hồ, cùng thê tử hành tẩu giang hồ, bên cạnh còn có một mỹ thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi cùng một tiểu cô nương xinh xắn chừng mười hai, mười ba tuổi. Cuồng Thư Sinh vẫn lạnh lùng, cuồng ngạo như trước, một thân võ công vẫn là đệ nhất, đi khắp giang hồ cũng không có địch thủ, trừ bỏ...

“Ta mặc kệ, bọn họ là thế gia hiệp khách nha, nay gặp kiếp nạn, chúng ta có thể nào lại khoanh tay đứng nhìn?” Thủy Tâm hung ác gõ mạnh lên mặt bàn làm thực khách đang dùng cơm trong tửu điếm đều quay lại nhìn nhưng nàng một chút cũng không để ý” nói cho người biết, cứu khổ phò nguy là việc làm của hiệp nữ cho nên ta không thể không làm”

Triển Tinh Hồn cùng Triển Ninh Nhi nhìn nhau cười, nương lại muốn hành hiệp trượng nghĩa, thực hiện giấc mộng hiệp nữ của nàng!

Triển Ninh Nhi đành chỉ cười, ho nhẹ hai tiếng. “Cha, này..... Nghe nói Tây hồ phong cảnh thật đẹp, chúng ta thuận tiện đi xem cũng tốt thôi!”

Triển Tinh Hồn cũng đệm vào ” đúng vậy, cha, Ninh Nhi chưa từng đến Tây Hồ, chúng ta mang nàng đi xem đi”

Triển Ngạo Trúc vẫn thờ ơ uống rượu.....

Thủy Tâm liền đoạt lấy uống sạch, rồi đem ly rượu rỗng thả lại trước mặt hắn đầy khiêu khích. Triển Ngạo Trúc ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không có, tự lấy bầu rượu rót ra chén, bưng lên. Thủy Tâm lại đoạt lấy, Triển Ngạo Trúc cũng không để ý, thanh thoi uống rượu. Thủy Tâm cũng không dừng tay, nàng cứ vậy mà nói không ngừng, Triển Tinh Hồn cùng Triển Ninh Nhi cũng ở một bên phụ họa nhưng Triển Ngạo Trúc như là đã quyết tâm không thay đổi, vẫn thủy chung uống rượu của hắn.

Rốt cục, Thủy Tâm im miệng, nàng hí mắt nhìn chăm chú Triển Ngạo Trúc thật lâu sau, đột nhiên không rên một tiếng xoay người liền đi.

Nhìn mẫu thân căm giận rời đi bóng lưng, Triển Tinh Hồn lẩm bẩm nói: “Cha nha! Hôm nay cái buổi tối cần phải chú ý, nương khẳng định là muốn rời đi

Triển Ngạo Trúc không ra tiếng, gật gật đầu.

Triển Ninh Nhi không khỏi đại thán một tiếng. “Cha nha! Ta thực không hiểu, người liền trực tiếp đáp ứng nương thì tốt rồi ! Làm sao mỗi lần đều phải như vậy người chạy ta truy chứ?”

Triển Tinh Hồn ai oán ” người lại không hiểu rồi, Ninh Nhi, cái này gọi là tình thú nha, có âm ỹ mới có yêu. Với tính tình của nương, trải qua ngày tháng bình bình ổn ổn thì nàng không chịu nổi, phải cãi nhau, chạy chạy truy truy nàng mới cảm thấy cuộc sống thú vị cũng mới cảm thấy là cha yêu thương coi trọng nàng, cho nên cha mới thuận ý chiều lòng nàng thôi” hần lại quay đầu hướng Triển Ngạo Trúc cười hề hề ” đúng không cha?”

Triển Ngạo Trúc không nói chuyện, nhưng hần đáy mắt ẩn ẩn xẹt qua một chút ý cười.

Triển Ninh Nhi lại than một tiếng. “Trời ạ! Như vậy không phiền lụy sao?”

“Chỉ cần nương không phiền lụy, cha đương nhiên cũng sẽ không mệt la!”

“Nhưng là người ta mệt mỗi nha” Triển Ninh Nhi lắc lắc đầu ” cứ nương chuồn ra khỏi cửa thì cha lại mang chúng ta đuổi theo. Kỳ thực, người một nhà cùng nhau đi du ngoạn cũng không sao a, nhưng mà nương chỉ cần thấy sự bất bình liên thể nào cũng mồn ra tay giúp đỡ. Cha không đáp ứng, nương liền một mình bỏ đi hỗ trợ, tiếp theo cha lại mang chúng ta đuổi theo nương. Cứ như vậy, chạy chạy, truy truy, chỉ vì giấc mộng hiệp nữ của nàng mà ta cái gì cũng chưa ngoạn qua, thật sự là quá oan uổng a!”

“Nhận mệnh đi! Ninh nhi.” Triển Tinh Hồn bày ra thần thái đau xót phôi trương ” Cha sủng nương như vậy, chúng ta không có nghĩa gì trong mắt hần a”

“Đúng nha, cha cũng không thương chúng ta a” Triển Ninh Nhi bĩu môi ” hiện tại trong mắt cha chỉ có nương thôi”

Mặc kệ hai con thay nhau oán giận, Triển Ngạo Trúc vẫn không nói gì, chỉ uống rượu như trước.

Đúng vậy! Hai con đều đã lớn, hần nghĩ nên là lúc để cho nàng thực hiện giấc mộng hiệp nữ.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-duong-phac-lang>